

A nagy
„Uagyok”

IFJÚSÁGI IMAHÉT

2011. március 19-26.

Barátaim!

A napokban olvastam egy srácról, aki erőszakos, bűnöző életet élt, de találkozott Istennel és megváltozott az élete. Fantasztikus dolgokat élt át Istennel, de megzavarta és elkésérítette nem a múltja, hanem a jelene. Éjszakákat ült az ágya szélén, nézve a bandájára emlékeztető tetoválásait, és azon töprengett, tudná-e használni Isten azok után, amit elkövetett?

Amikor néha tükörbe vagy a lelkembe nézek (bár nincsenek rajta tetoválások), sokszor azon kapom magam, hogy elégedetlen vagyok magammal, és itt-ott szívesen alakítanék magamon. Végtére is, keresztényként azt valljuk, hogy át kell formálódnunk, jóvá kell lennünk. De mit tegyek, ha olyat tettem, amiket már nem lehet helyrehozni? Ha nem értem el a megadott pontszámot? Mihez kezdjek, ha úgy kerestem a szeretetet, hogy mindenemet odaadtam egy másik embernek, de végül csak ürességet találtam magam körül és magányos lettem?

A válasz: Jézus! Egy név, ami mögött élet, mosoly és elfogadás van! A világ Világossága, az Ajtó, az Élet Kenyere, a Pásztor, az Út, az Igazság és az Élet. A Szólótó, a Feltámadás, az örök Vagyok! Az ifjúsági imahét egy olyan utazásra invitál minden fiataalt, ahol Jézus személyiségén és küldetésén keresztül megtanulhatunk két szót: ÉRTÉKES VAGYOK! Mert Jézus mindenre választ ad, arra is, hogy érek-e valamit, mi a végső célja az életemnek és mivé lehetek?!

Emlékeztek még a srácról szóló történetre? Úgy gondolta, annyi mindent elkövetett már, hogy hiába kezdte újra az életét Jézussal. És mégis. Magába roskadva kereste fel a lelkészét, ezekkel a gondolatokkal, és elkezdtek beszélgetni. A lelkésze szavai helyre tették a dolgot: „Nem kell ott maradnunk, ahol állunk. Az sem kötözhet meg bennünket, akik voltunk.” Aztán eltelt néhány hét, és Isten arra készítette a nyilvánosságot nem kedvelő fiút, hogy ossza meg a történetét másokkal. Bizonyásgtétele végén egy egyszerű felhívásra 15 ember döntött Jézus mellett. Később egy olyan városba kapott meghívást (Salvador, Brazília) és itt olyan negyedben látogatta az embereket, ahova nemcsak a helyi lakosok, de még a rendőrök is féltek belépni. Sőt a régi tetoválásait Isten felhasználta arra, hogy tekintélyre tegyen szert a helyi bandatagok között. Rendkívüli nem? Ha akarom, ezen a héten bennem is változhat az önmagamról alkotott képem. Isten elfogadott, és fontos vagyok neki. Vajon Jézustól mi mindent tanulhatok meg önmagamról a következő napokban?

Udvar Renáta

Ifjvezető

*A bibliaiszövegeket a Magyar Bibliatársulat megbízásából,
a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadójában,
Budapesten, 2002-ben kiadott bibliafordítás szerint közöljük.*

„Én vagyok a világ világossága”

– mondta Jézus

Ki vagyok én?

Wen Chung gyanakodva nézegette az asztalára helyezett bio ananász-banán krémdesszertet, és közben észre sem vette a mellette megálló pincért.

„Valami baj van, Wen? Ízlik a krém?”

„Szia, Andrea. Ne haragudj, nem vettelek észre.” Majd egy kissé későn eszmélve rápillantott a magas, fagyos üvegpohárra, amire addig nem is figyelt. „Hát persze, remek. Bár az igazat megvallva még meg sem kóstoltam.”

Andrea gyorsan körbenézett a kis presszóban, majd leült a vendéggel szemben. „Még nincs forgalom. Mi a baj? Valami zavar talán?”

Wen látta, hogy Andrea aggódva néz rá. Éppen ezért kedvelte őt. Elmosolyodott - aznap reggel először. „Fantasztikus vagy, tudod?”

Andrea meglepődött: „Én? Miért?”

„Annyi gondod van: ott a három gyerek, két munkahely, távollévő férj...”

„Ugyan már! - mondta Andrea legyintve. - Azt kérdeztem, *veled* mi van.”

„Pontosan ezt mondom! - felelte Wen. - Mindig te veszed észre elsőként, ha valaki gondterhelt. Nincs éppen elég bajod neked is?”

„Talán éppen *ezért* figyelek oda másokra - mondta Andrea mosolyogva. - Mások gondjai érdekesebbek a sajátunkénál, nem vetted még észre? Na gyere, mondd el, mi a baj! Itt a doktor, és az óra ketyeg!”

„Elsőször is, megint azon gondolkozom, hogy szakot váltok a főiskolán. Már másodéves vagyok, de még mindig fogalmam sincs róla, *mit* akarok csinálni felnőttként - ha felnővök egyáltalán!” - bökte ki Wen.

„Talán azt kellene megkérdezned magadtól, hogy mihez kezdenél, ha sosem nőnél fel!” - tanácsolta Andrea széles mosollyal.

„Úgy érted, mi lennék, ha nem lesz belőlem tűzoltó, úrhajós vagy milliomos szoftvertervező?” Wen elnevette magát, majd elcsendesedett. „Nahát, ez nem is rossz ötlet! Ezen még gondolkoznom kell” - mondta, miközben szórakozottan kevergette a desszertet.

„Rendben, ez 250 dollár lesz” - állt fel Andrea. Wen szavai hallatán azonban megtorpant: „Ez még csak a legkisebb gondom volt!”

Andrea ismét leült.

„Ellison professzor iszonyú nehéz feladatot adott. Nem fogod elhinni. Egy tízoldalas esszét kell írni arról, hogy »Ki vagyok én?« Tíz oldalt! El tudod képzelni? Még tíz szó is sok erről.”

Ki vagyok én? Ez az élet egyik nagy kérdése - talán a legnagyobb kérdés. Egész életünkben töprenghetünk azon, hogy megtaláljuk a választ (vagy a válaszokat). Vannak, akik sosem lelnek feleletet, mások viszont még csak nem is próbálkoznak.

Mit mondasz, ha valaki megkérdezi: „Ki vagy?” Természetesen a legkézenfekvőbb válasz a neved. Így hívnak; persze ettől még nem lehet megtudni, ki is vagy *valójában*.

Milyen válaszok jöhetnek szóba? Az alábbiak közül melyeket mondhatod el magadról?

- Nő vagyok.
- Férfi vagyok.
- XY fia/lánya vagyok.
- Testvér vagyok.
- Anya/apa vagyok.
- Ehhez a fajhoz tartozom.
- Ebben az országban születtem.
- Keresztény vagyok.
- Hetednapi adventista vagyok.

Bemutatkozhatunk a foglalkozásunkra utalva is:

- Művész vagyok.
- A természettudományokkal foglalkozom.
- Komputerekkel foglalkozom.
- Ennél a cégnél dolgozom.
- Sportoló vagyok.

Talán az a leghelyesebb válasz, hogy „Isten gyermeke vagyok” - de mit takar ez a kifejezés igazából? Kijelentésünk sejtet rólunk valamit a külső megjelenésünkre vonatkozóan, vagy arról árulkodik, hogyan viselkedünk? Vajon első ránézésre mindig biztosan meg lehet állapítani

1. szombat

- valakiről, hogy Isten gyermekeként él? Egyáltalán: mi mindig tudatában vagyunk annak önmagunkkal kapcsolatban, hogy Isten gyermekei vagyunk?

Nyilvánvalónak tűnik, hogy legpontosabban akkor érthetjük meg, mit is jelent ez, ha Isten igazi Gyermeke, a názáreti Jézus életére figyelünk. Az imahét során éppen ezt tesszük majd.

Vizsgáljuk meg, vajon honnan tudta Jézus, hogy ki is Ő valójában! Ez rendkívül érdekes, annál is inkább, mivel a legtöbben talán úgy gondoljuk, hogy Isten Fiaként egyszerűen tudta. Igen, Ő az Isten Fia, ember és Isten egy személyben (erre pedig senki nem képes magyarázatot találni, noha évszázadokon át igen sokan próbálták). Mint ember, csecsemőként kezdte földi életét, épp úgy, mint mi - igaz? Gyerekként, hozzánk hasonlóan fejlődött és tanult. Néhány idős bácsi vagy néni biztosan megkérdezte tőle, hogy mi akar lenni, ha nagy lesz. Vajon mit felelt erre? Mit mondott arról kiskorában, ki Ő? „Mária fia vagyok. József fia vagyok. Izraelita vagyok. Názáretben élek. Ács vagyok.”

Szüleink, nagyszüleink velünk kapcsolatos eseményeket felidézve rólunk mesélnek nekünk. Részben ezekből is megtudhatjuk, kik vagyunk valójában. Képzeljük csak el, milyen történeteket hallhatott Jézus! „Amikor kisbaba voltál, angyalok énekeltek rólad, és az egyikük azt mondta, hogy te váltod majd meg az embereket a bűneikből!” Belegondoltunk már, milyen érzés lehetett egy tízéves fiúnak ezt hallani?

Honnan tudta tehát Jézus, hogy ki is Ő valójában? Ezzel a kérdéssel foglalkozunk az imahéten. Nemcsak arra gondolok, amit a szüleitől hallott, vagy amit a próféciákat tanulmányozva ismert meg, hanem arra, vajon honnan tudta igazán, a szíve mélyén, hogy ki Ő és mi a küldetése? Ha megvizsgáljuk e kérdéseket, és azt, ahogy Jézus megtalálta rájuk a választ, akkor ezáltal magunk számára is feleleteket kaphatunk. Tanulhatunk egy keveset arról is, hogy mi kik vagyunk igazán, valójában.

János evangéliumában Jézus hét közismert kijelentése így kezdődik: „*Én vagyok...*” A héten ezeket

fogjuk tanulmányozni, majd pedig megnézzük, mi is a lényegük. Isten azt mondta magáról, hogy Ő a *Vagyok*, ami sokkal kifejezőbb elnevezés, mint amit a pogány istenségek követői adtak bálványaiknak. Tehát mit jelent ez a név ténylegesen?

„*Én vagyok a világ világossága*” (Jn 8:12)

János már evangéliuma 1. fejezetében *világosságnak* nevezi Jézust. A tizenkét apostol legfiatalabbika, a szeretett tanítvány, úgy is utal itt Jézusra, mint aki az *Ige*, de *világosságnak* is nevezi. Olvassuk el a 4-5. verseket! „*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.*” Tehát Jézus élete már önmagában világosság. Jézus a pusztá létezésével (az Atyával és a Szentlélekkel együtt) világosságot áraszt a világegyetemben. Talán éppen ezért teremtették meg elsőként a világosságot.

János a 9. versben úgy fogalmaz, hogy Jézus „*az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert.*” Mindenkit! Persze nem mindenki érti meg vagy fogadja el, mégis így szól az alapvető ígéret. Jézus azért jött a földre, hogy emberként éljen és *mindenkinek* világosságot hozzon. Az élete világosság, tehát pusztán ittlétével világosságot hozott.

Most pedig nézzük meg azt a részt, ahol Jézus a világ világosságának nevezi magát! „*Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: »Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága«*” (Jn 8:12).

Jól ismert ez a kijelentés, ám sokan nem tudják, mi történt akkor, amikor Jézus e szavakat mondta. Elégge meglepő. Melyik történet előzi meg és vezeti be Jézusnak ezt a mondását? A házasságtörésen ért asszony esete. A vezetők meg akarták kövezni a nőt, Jézus azonban megbocsátott neki: „*menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*” Hogy is van ez? Hogyan történhet meg, hogy valaki elmegy, és attól fogva nem vétkezik?

A legtöbb esetben, ha elhangzik ez a történet, itt szokták befejezni. „Megbocsátok, most pedig menj, és légy jó!” És mit teszünk azután? Ismét bűnt követünk el.

Megfigyelhetjük azonban, hogy Jézus nem hagyta abba ezzel a történetet. Gondoljunk csak a 12. versre! Nem furcsa, hogy ezt éppen itt mondja? Úgy tűnik, mintha témát váltana. „*Én vagyok a világ világossága.*” Mi köze van ennek ahhoz, hogy „eredj el, és többé ne vétkezz”?

Mindenekelőtt világosságra van szükségünk, hogy láthassunk. Felöltözni, vagy enni is nehézkes, ha nincs legalább egy kis fény. Hogyan élhetnénk tehát Isten gyermekeként, ha nincs lelki világosságunk?

A házasságtörésen kapott asszony bizonyára nem azért viselkedett úgy, mert rossz akart lenni. Talán nem is azért követte el tettét, mert csak az élvezeteket hajszolta, és nem érdekelté, mi helyes vagy helytelen. Valószínűleg arra vágyott, ami után minden ember sóvárog, mégpedig, hogy érezze: szeretik. Az emberek különféle úton-módon próbálják elérni, hogy jónak, értékesnek érezzék magukat, szeretetet kapjanak. Az egyik leggyakoribb mód, ha olyanok társaságában időznek, akik kedves dolgokat mondanak nekik. Sokan akkor is úgy tesznek,

mintha igazi szeretetet kapnának, ha tudják, hogy a másik nem törődik velük. Előfordult ez már veled is? Egy darabig jó érzés, de nem sokáig!

Jézus azt mondta a magányos asszonynak: „Kövess engem, és a szeretetem igazi világosságában élhetsz! Tudom, hogy ki vagy *valójában*, a szíved mélyén, és szeretlek. Nem azért szeretlek, amit kaphatok tőled, vagy mintha uralkodni akarnék rajtad. Azért szeretlek, aki vagy, és mert az enyém vagy. Én vagyok az egész világ világossága, gyere, kövess engem!”

Honnan tudta ezt Jézus magáról? Emberi testben megjelent Isten volt, aki *mindent tudott*, de a Bibliából az is kiderül, hogy bizonyos dolgokat Jézus másoktól tanult. Mária elmondta neki a születése történetét és azt, amit

...Ő is éppen úgy értett meg dolgokat, ha imádkozott és tanulmányozta a Bibliát, ahogy mi szerzünk ismeretet. Jézus látta, hogy a Biblia szerint Isten hozza a világosságot... Jézus legfőképpen azzal volt tisztában, hogy a világ igazi világossága a szeretet.

az angyal bejelentett. Tizenkét éves korában a templomban kezdte igazán megérteni, amikor az áldozat bemutatását figyelte, hogy mi is a küldetése a világban. (El tudjuk képzelni, milyen érzés lehetett egy tizenkét éves fiúnak ezt megérteni? Amikor én voltam ennyi idős, jobban foglalkoztattak a legújabb játékaim.) Tudvalévő, hogy Jézus sok időt töltött az Ószövetség tekerceinek tanulmányozásával, sokat imádkozott egyedül a mezőn, menyeyei Atyjával beszélgetve. Azt hiszem, mivel megígérte nekünk a Szentlelket, és mivel a Lélek a keresztségekor is megjelent, bizonyára vele volt gyerekkorában és fiatalkorában is. Ezért állíthatjuk, hogy Ő is éppen úgy értett meg dolgokat, ha imádkozott és tanulmányozta a Bibliát, ahogy mi szerzünk ismeretet. Jézus látta, hogy a Biblia szerint Isten hozza a világosságot. Már Ádámnak és Évának is megígérte, hogy elküldi a Megváltót, aki visszahozza a bűn által elhalványított világosságot. Jézus megtanulta, hogy Ő ez a Megváltó.

Jézus legfőképpen azzal volt tisztában, hogy a világ igazi világossága a szeretet. Tudta, hogy milyen a tökéletes szeretet a mennyben, az Atya és a Szentlélek közösségében. Azt is látta, hogy hányféle torz kép él az emberekben a szeretetről. Vagy azt gondolják, olyan rosszak, hogy Isten nem szeretheti őket; vagy azt, hogy Isten *köteles* szeretni őket, mivel mindenki másnál inkább szeretetre méltók. Jézus azért jött, hogy bemutassa, milyen Isten szeretete. Élete minden egyes napján ezt közvetítette. Olyan embereket is megérintett, akiktől mások elfordultak, meggyógyította azokat, akiket mindenki más érdemtelennek tartott, bármit megbocsátott az embereknek,

beszélgetett és nevetett velük, elment lakodalmakba, vendégségekre... Szerette az embereket, és ők ezt tudták.

Majd pedig ezt mondta: „Kövess engem! Élj a világosságban! Isten szeret téged - ezt add tovább!”

Eddig még nem találtunk semmi meglepőt. Jól tudjuk, hogy Jézus a világ világossága, és valószínűleg abban is egyetértünk, hogy a szeretet ennek a világosságnak a másik neve. Viszont itt valami igazán váratlan dologgal találkozunk.

A Hegyi beszédben Jézus valami furcsát mondott, amit Jánosnál nem találunk meg, csak Máténál. Lapozzunk Máté evangéliuma 5. fejezetéhez! „*Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethő el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*” (Mt 5:14-16).

Tessék? Ki a világ világossága? Én lennék? Ez csak tréfa, ugye?

Wen Chung bizonyára igencsak meglepődne, ha valaki odalépne hozzá, miközben a tanulmányain és a professzortól kapott nehéz feladaton töpreng, és azt mondaná: „Wen, te vagy a világ világossága!” Andrea talán még inkább meglepődne, noha nyilvánvalóan továbbadja a világosságot, pedig nem könnyű az élete.

Holott éppen erről beszélt Jézus. Nemcsak azt mondta az aznapi több ezer fős hallgatóságához szólva, hogy „*Ti vagytok a világ világossága*”. Azzal folytatta, hogy ne próbálják meg véka alá rejtteni a fényüket, hanem tegyék fel a lámpatartóra, hadd jusson el mindenkire! Vajon ez nem olyan, mintha dicsekedne az ember? „Nézzetek rám, én vagyok a világ világossága!”

Ezt akarta volna mondani Jézus? Szerencsére nem azt kell megvitatnunk, hogy mi mit *gondolunk*, hiszen Jézus el is magyarázza, Ő mit értett ez alatt. Nem azt mondta: „Hadd lássák az emberek a jó cselekedeteiteket, és dicsérjenek értük.” Jézus azt akarta, hogy az emberek - látva jó cselekedeteinket - dicsőítsék a mennyei Atyát.

Ez egy kicsit olyan, mint a Nap és a Hold. A Nap lángol - óriási fényt és hőt termel. Senki nem táplálja a tüzeit vagy gyújtja meg újra. Isten teremtette meg így, és azóta is ugyanolyan égő tűzgolyó. Bizonyos értelemben Isten a Naphoz hasonlítható: fényt, szeretetet és jószágot áraszt pusztá jelenlétével.

A Hold viszont csupán egy hatalmas, gömbölyű sziklatömb. Nem bocsát ki sem hőt, sem fényt önmagától. Nem ragyog, nem is melegít. Telehold idején azonban képes annyi fényt visszatükrözni, hogy a földön árnyékot is vet. Ezért régen az utazók különösen figyelték a Hold fázisait.

A Hold hőmérséklete 123 C°-ra is felmelegedhet, ha a nap rátűz, a sötét oldalán viszont -233 C°-ra is lehűlhet (lásd wiki.answers). Óriási hőingadozás!

Tehát, amint elfogadjuk, hogy Jézus a világ világossága, több minden történik. Először is, ezzel elmondjuk neki, hogy nagyon szeretnénk, ha világosságát, életét és szeretetét hozná az életünkbe. Majd pedig naponta időzünk társaságában úgy, hogy olvassuk a Bibliát, imádkozunk és énekelünk. Ezután szeretetét és világosságát továbbadjuk a környezetünkben.

1. szombat

- Lássuk csak, milyen hatása van Isten világosságának!
- Felmelegíti az embereket, ragyog, felélénkít és életvidám-
má tesz mindenkit, akihez eljut. Tehát, ha szeretnénk
• megtudni, életünk világosság-e, kérdezzük meg: vajon az
• emberek felélénkülnek, vidámabbak lesznek a társasá-
• gunkban? Azoknak a közelében szeretetünk lenni, akiktől
• a szívünk felmelegszik, akiktől szeretetet kapunk; és
• igyekszünk velük lenni, mert Isten szeretetét többek
• között úgy is megismerhetjük, hogy kapcsolatot tartunk
az emberekkel.

Kérdezzük meg magunktól, amit Ellen White is javasolt:

„Tudatában vagy, hogy te vagy a világ világossága? Otthon a viselkedésed, a szavaid vajon fényes ösvényként mutatnak a menny felé? [Hozzátehetnénk még, hogy a munkahelyen, az iskolában vagy bárhol másutt.] Mít jelent a világ világosságának lenni? - Azt, hogy Isten a vezetőnk, a szent angyalok társaságát élvezzük, és másokra is árasztjuk a felülről ránk sugárzó fényt. Viszont, ha nem gyakoroljuk a keresztényi udvariasságot, türelmet és szeretetet családjunkban, Isten és szent angyalai szomorúan elhúzódnak tőlünk. Így ahelyett, hogy a világ világossága lennénk, sötétben élünk” (*Australasian Union Conference Record*. 1904. november 1. 8. bek.).

Sötétségben élünk! Jaj! Ha ezt elolvassuk és komolyan vesszük, előfordulhat, hogy egyfolytában csak magunkat figyeljük, és aggódva töprengünk: vajon a világ világossága vagyunk vagy sötétségben élünk? Az is lehet baj, ha túl sokat foglalkozunk saját magunkkal és tetteinkkel, mert nem Jézusra figyelünk, így kihűlünk, sötétben leszünk. Ha Jézusra nézünk, rá tekintünk, magunkba

szívjuk szeretetét, akkor ez a szeretet rajtunk keresztül mindenkire árad. Észreveszik az emberek a vidámságunkat, és ők is jobban érzik majd magukat ezáltal. Ha megkérdezik, mi az oka a boldogságunknak, ezt felelhetjük: „Örülök, mert Jézus annyira szeret. Ő téged is szeret!”

Nem mi vagyunk a világosság forrásai; nem is lehetünk azok, mint ahogy a Hold sem a forrása a földi fénynek és a hónek. Viszont ha engedjük, hogy Jézus életünk-re áraszsa világosságát és szeretetét, az Ő dicsőségének lámpásai lehetünk. Így mások minket látva, Istent dicsérik majd.

BESZÉLJÜK MEG!

1. Ki vagy? Ki vagy valójában?
2. Mit érezhetett az asszony, akinek Jézus megbocsátott? Miért? Éreztél már te is így?
3. Egyetértesz azzal, hogy a szeretet a világ világossága? Miért olyan fontos ez? Miért olyan könnyű szem elől téveszteni?
4. Mondj el néhány példát arra, hogyan árasztotta rád Isten a szeretetét és világosságát!

1.
elu

Jézus a világ Világossága, én pedig lehetek gyertya, ami világosságot hint mások hozzá vezető útjára.

Jézus azt mondta:

„*Én vagyok az ajtó*”

Wen döbbenten nézett Andreára, aki éppen az ő asztalához közeledett, hogy felvegye a rendelését. Mielőtt még odaért volna hozzá, Andrea már magyarázkodásba fogott: „Tudom, tudom, úgy nézek ki, mint akit jól elverték otthon. Mindenki megbámul. De látod ott azt a csapóajtót?” Wen előbb az ajtóra, majd ismét Andreára pillantott. A tekintete elárulta, hogy megértette és sajnálta a történeteket. „Az biztos - mondta Andrea -, hogy ezen az ajtón át meglátod, ha valaki jön feléd, de ha ketten, ellenkező irányból egyszerre érnek oda, ráadásul te lélekkel, és ha éppen mindketten hátrafordulva szólnak valakihez, az már nem olyan szerencsés.”

„Jaj!” - szisszent fel Wen együtt érzően.

Andrea megpróbált elmosolyodni. „Tényleg jaj! - mondta, miközben megérintette fájó arcát. - Nemcsak csúnya, de fáj is rendesen. A héten meggyúlt a bajom az ajtókkal. Tegnap reggel elromlott a biztonsági gyerekajtónk, és arra mentem be a konyhába, hogy Minnie, a hároméves kislányom, meg a kutya együtt lakmározza a gabonapelyhet a földön.”

Wen hangos nevetésben tört ki. Andrea felhúzott szemöldökkel korholta: „Ez nem vicces! Tehát mit kérsz ma reggel?”

„Ismersz, tudod, hogy állok a krémekhez - felelte Wen széles mosollyal. - Küldetésemnek érzem, hogy mind egyiket kipróbáljam. Most a reggeli banándesszertet kérem. És tedd meg a kedvemért, hogy óvatosan közelítesz az ajtóhoz!”

„Úgy lesz, ne aggódj!”

Mire Andrea megérkezett a desszerttel, Wen lázasan gépelt a laptopján. „Köszönöm - hálálkodott -, de nemcsak a krémet! Megint sokat segítettél.”

„Miért? Talán ügyetlen nőkről kell írnod?”

„Dehogy! Tudod, Ellison professzor ezen a héten az ajtók témáját boncolgatja, és azt elemezzük, mi a szerepük; kizárnak vagy bezárnak, és mit jelent az, hogy Jézus az ajtó. Ennek kapcsán egyébként mondott valamit, ami azelőtt még sosem fordult meg a fejemben. A *jelenések könyvében*, ahol arról van szó, hogy Jézus kopogtat az aj-

tón, a szövegösszefüggés nem arra mutat, amire általában gondolni szoktunk. Jézus nemcsak az egyes emberek szívének ajtaján zörget, hanem az egyházén is, főként a laodiceai gyülekezetén. Szerinted ez mit jelent?”

Andrea töprengeni kezdett ezen, de éppen akkor többen léptek be a presszóba. „Arra gondolsz, hogy kopogtat a gyülekezet ajtaján, és nem tud belépni? Híha! Ezt még forgatnom kell egy kicsit, de sajnós, most dolgom van.”

A második „*Én vagyok...*” kezdetű jézusi mondást Jn 10:9 versében találjuk: „*Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál.*” Ez azért elég furcsa. Érthető, hogy Jézus a világ világossága, jelenlétével ugyanis megvilágosítja, felmelegíti az embereket. Azonban hogyan lehetne ajtó valaki?

Ha pedig megvizsgáljuk a *szövegösszefüggést*, azaz a környezetében található történeteket és mondásokat, még furcsábbnak látjuk a képet. Az előző fejezetben hosszú, részletes leírást kapunk arról, hogy Jézus meggyógyított egy vak embert. Érdekes, hogy a gyógyítás előtt ismét kijelentette: „*a világ világossága vagyok.*”

Ez az ember egész életében vak volt. Némelyek úgy vélték, hogy Isten szándékosan tette vakká, azért, mert vagy ő, vagy a szülei bünt követtek el. Mások azon háborogtak, hogy Jézus szombaton gyógyította meg. El tudod képzelni? Egész életedet vakon töltöd, míg egy nap Jézus csodálatos módon meggyógyít; a gyülekezeted lelkésze és presbitere azonban, ahelyett, hogy veled együtt örülne, rosszállóan felhúzza a szemöldökét, mert a csoda szombaton történt.

A 9. fejezet végén Jézus elmondja a farizeusoknak, hogy lelki vaksággal küzdenek. Majd pedig közvetlenül ezután, Jn 10:1 versében arról beszél, hogy a rablók és a tolvajok, akik el akarják lopni a bányákat, nem az ajtón át jutnak be az akolba. A bányások nem hallgatnak másra, csak a pásztorra, ezért Jézust követik. Így készítette elő Jézus azt a részt, ahol önmagát Jó Pásztorának nevezte (ezzel majd egy másik nap foglalkozunk). Tehát itt Jézus azt állította, hogy Ő a juhok aklának ajtaja. Ez különös. Mit jelent?

Talán egyesek tudják, hogy Jézus korában az akolnak nem mindig volt ajtaja, csak egy nyílást hagytak rajta, ami előtt keresztbe fekve aludt a pásztor. Így éjjel a ragadozók nem tehettek kárt az állatokban. A pásztor minden próbálkozásra felébredt és elkergette a veszélyforrást. Ha tehát egy rabló vagy tolvaj akart behatolni, a falon mászott át, nehogy felébressze a pásztor. Ilyen értelemben a pásztor valóban lehetett ajtó.

Mi az ajtó szerepe? Beszéljünk erről is egy keveset! Ha Ellison professzornak kellene leadnunk egy dolgozatot erről, kezdhethetnénk úgy is a feladatot, hogy felsoroljuk az ajtó néhány funkcióját. Például: Kinyílik, bezárul. Kívül tart embereket és állatokat. Benntart embereket és állatokat. Bent/kint tartja a hideg, ill. meleg levegőt. Kitérülhet valaki elé, de erősen be is lehet zárni. Azt is megmutatja, merre kell menni. Ha be akarunk menni egy házba, az ajtón át léphetünk be, nem juthatunk át a falon. (Be lehet jutni az ablakon át is, de az általában rossz szándékot sejtet.)

Vajon Jézusra illik mindez? Nézzük meg!

Nyílik: Mi minden előtt nyílik ki Jézus? Nyilvánvalóan a szeretet, a fény és az igazság előtt. Mindig kinyílik az előtt, aki beszélni akar vele, vagy hallgatni szeretné. Jézus szívélyesen fogadta Nikodémust, aki titokban kereste fel egy éjszaka, mint ahogy azokat is készségesen fogadta, akik a Galileai-tenger környékéről özönlöttek, hogy megtalálják. Jézus szólit ahhoz az asszonyhoz is a kútnál, aki nem tudta, mit keres valójában. Jézus meghallgat mindenkit, bárki szól is hozzá, bármiről is legyen szó; persze ha valamivel nem ért egyet, természetesen nem hagyja annyiban, ilyenkor a helytelen útról, rossz iránytól való elfordulásra kér. *A zsolotárók könyvében* Dávid haragjában, bánatában rettenetes dolgokat mond Istennek. Az Úr nem bátorította ilyen gondolkodásra, mégsem fordult el tőle, meghallgatta. Hallottuk már azt egy főnökről, munkáltatóról vagy lelkesről, hogy a „nyitott ajtó” elvét vallja? Ez azt jelenti, hogy bármikor fel lehet őt keresni. Jézus ilyen.

Zár: Mi előtt zárja el az utat Jézus? Az egész Biblia azt tanítja, hogy hamarosan Isten egyszer és mindenkorra bezárja az ajtót a bűn, a hamisság, a gyűlölet, az irigység, a bálványimádás, az önzés és a gőg előtt. Azok az emberek is kívül rekednek majd, akik efféle bűnökhöz ragaszkodnak. Istennek nem okoz örömet az ítélet, tehát ameddig csak lehet, nyitva tartja az ajtót, és kérleli az embereket, hogy lépjenek be. Akkor kezdődött ez a folyamat, amikor az első emberpár elrejtőzött Isten elől a szomorú bűneset után, és egészen az utolsó napig dönthetnek az emberek úgy, hogy az Úr oldalára állnak. Majd az ajtó bezárul, és a bűn örökre megsemmisül.

Arra is érdemes felfigyelni, hogy olykor-olykor Jézus bezárja, amit mi kinyitunk és kinyitja, amit mi bezárunk. Tudtad, hogy az adventizmus kezdetén, még az egyház hivatalos megszervezése előtt, néhányan úgy vélték, Jel 22:11-12 versei szerint az ajtó már bezárult, így nem juthatnak üdvösségre azok, akik nem élték át a nagy csalódást? Hála az Úrnak, hogy elődeink nyitottak voltak Isten vezetésére, és hamar felismerték ennek a gondolatnak a helytelenségét! Meghatározó, hogy vajon nyitottan fordulunk-e Isten felé, még akkor is, ha nem a saját elképzeléseink szerint vezet, vagy pedig elzárkózunk minden

olyan gondolattól, ami nem bennünk ötlött fel, és nem nevezhetjük a sajátunknak. Hajlandóak vagyunk-e változtatni, ha szükséges? Gondolkodásunk nyitott vagy zárt? Megeshet, hogy a nagy nyitottság miatt elveszítjük a józan eszünket? Vagy talán annyira elzárkózunk, hogy kirekesztjük Istent?

Benntart: Télen becsukjuk az ajtót, hogy bennmaradjon a meleg. Nyáron viszont azért zárjuk be az ajtót, hogy a hűvös levegő maradjon benn. A juhok aklának ajtaját azért csukják be, hogy az állatok ne kóboroljanak el. Andrea nem azért tetetett biztonsági gyerekajtót a lakásába a konyha elé, mert nem szereti a gyerekeit vagy a kutyáját. Ellenkezőleg! Olyan kórházakban, idősök otthonában, ahol Alzheimer-kórban szenvedőket ápolnak, be kell zárni az ajtót, hogy ne kóboroljanak el a betegek, különben eltévedhetnek, elütheti őket egy autó. Előfordul, hogy az ápoltak bezártnak érzik magukat, ezért mérgelődnek, de rokonaik biztonságban akarják tudni őket. Nem könnyű ezt megtenni, amikor haragszik, akit szeretünk, mi pedig csak védeni próbáljuk.

Vajon Jézus bezárja a bárányait időnként? „*Maradjatok énbennem*” - mondja. „Maradjatok velem, hadd válaszszam meg én az utat! Ne szaladjatok el!” Néha talán bizonyos körülmények vagy szabályok foglyainak érezzük magunkat, de ha kitérünk Jézus mellett, csodálkozva láthatjuk, hogy milyen messzire jutunk. Nagyszerűbb kalandokban, több élményben lesz részünk, mint azt valaha gondoltuk volna - bizonyára sokkal jobbokban, mint azoknak, akik a falon átugorva belegabalyodnak egy tövisbokorba. Jézus azonban rajtuk is segít, kiszabadítja a tuskék közül és hazaviszi őket, újabb esélyt adva nekik.

Kizár: A meleg vagy hideg levegő esetében kétféleképpen is gondolkozhatunk. A téli hónapokban a hideget akarjuk kizárni, vagy a meleget benntartani? Nyáron pedig a hideget tartjuk benn, vagy a meleget kinn? Igen, ilyenek az ajtók. Ha a juhok ajtaja zárva van, a bárányok nem mehetnek ki, ugyanakkor a farkasok, a hiénák, a sakálok vagy a pumák sem juthatnak be, hogy széttépjék őket. A birkákról nem tudok sokat, de az emberek valóban különfélék. Egyesek szívesebben maradnak belül, biztonságban; ha úgy adódik, sosem mennek ki. Mások viszont lázadnak, mérgelődnek, nem akarják, hogy akár csak egy rövid időre is bezárják őket. Veled mi a helyzet?

Ebben a szakaszban Jézus megemlíti a rablókat és a tolvajokat, akik átmásznak a falon. Tisztán kell látnunk, hogy most a világon nem úgy mennek a dolgok, ahogy Isten eredetileg, a teremtéskor tervezte. Nem létezik tökéletes biztonság. Rossz dolgok még zárt ajtók mellett is megeshetnek. A betörők bármit ellophatnak, az emberek szívét is megfoszthatják a biztonságérzettől, nyugalomtól. Akihez már betörték, az elmondja: legnagyobb vesztesége nem a pénz, az ékszer, a tévé volt, hanem az, hogy odalett a biztonságérzete. Valaki betört az otthonába, hozzáfért a dolgaihoz. Kiszolgáltatottnak, sebezhetőnek érzi magát az ilyen ember. A szívügyek is hasonlóak lehetnek. Akiről azt gondoltad, hogy megbízhatasz benne, visszaél a barátságoddal, fájdalmat okoz, vagy aki ígéretet tett, nem tartja a szavát.

Jézus sosem tesz ilyet. Nemcsak hogy nem töri be az ajtót - Ő maga az ajtó! Ő az egyedüli út, ami az élethez és a boldogsághoz vezet. Szélesre tárul és érezteti veled,

hogy szívesen fogad, de becsukódva meghittséget, biztonságot is áraszt. Bízhatunk benne.

Egyszerűnek tűnik, nem igaz? Tény, hogy Jézus sosem árul el, még ha néha úgy is tűnik. Megeshet, hogy megkaptuk a választ az imánkra, csak nem vesszük észre, és ezért sokáig bánkódunk. Vajon bízhatunk benne akkor is? Igen!

Utat mutat: Jézus nemcsak azt mondta magáról, hogy Ő az ajtó, hanem az *egyetlen* út is, ami az Atyához vezet. Ezt Jn 14:6 versében találjuk, közvetlenül azután, amikor kifejtette, hogy Ő az út, az igazság és az élet (erről máskor még szót ejtünk majd). Ez aggaszt némeleket, akik úgy gondolják, hogy emiatt automatikusan elvész az a sok millió ember, aki sosem hallott Jézusról. A Biblia viszont nem ezt tanítja. Isten a tökéletes és igaz Bíró, aki pontosan tudja, hogy ki az, aki valóban igyekszik követni a Teremtőt, és ki utasítja el a rendelkezésére álló ismeret alapján. (Olvassuk fel Róm 1:18-20 verseit!) Aki örök életet nyer, az Jézus élete, halála és feltámadása által élhet majd Istennel – még akkor is, ha nem ismeri Jézust, még nem is hallott róla. Ez valóban csodálatos, megerősítő gondolat, nem igaz?

Így vagy úgy, de mindenki azon az ajtón át juthat be Isten országába, akár tudatában van ennek, akár nem. Jézus szavai szerint tehát, aki *tudatosan* megpróbál más módon behatolni, „a falon átmászni”, az csak tolvaj vagy rabló lehet, és ha nem változtat a gondolkodásán, ha nem akar az ajtón át belépni, kivettetik. Az a legnagyobb áldás, ha az ember felismeri, hogy Jézus az élet ajtaja, és eldönti: belép rajta.

Mint a világhosszág hasonlatára, úgy az ajtó képére is kétféleképpen gondolhatunk. Jézus az ajtó, a menny kapuja, még azok számára is, akik nem ismerik, sőt nem is hallottak róla. Nemcsak mi lépünk be rajta, Ő is belép az életünkbe. Nekünk is vannak ajtóink. Jel 3:20 versében Jézus így szól: „*Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.*”

Wen tanára biztosan egyetértene azzal, hogy ennek a versnek a hagyományos magyarázata is igaz – miszerint Jézus bebocsátást kér az egyes emberek szívébe. Erre is rátérünk hamarosan.

Évek óta hirdetjük: „Jézus a szívünkben szeretne élni”, mégsem tudjuk igazán megmagyarázni, hogy ez pontosan mit jelent és hogyan működik. Ez Isten titka. Kisgyerekek szokták megkérdezni, hogyan lehet Jézus olyan kicsi, hogy bennük lakhasson. Valahogy úgy gondol-

koznak, mint Nikodémus, aki, amikor Jézus azt mondta neki, hogy újjá kell születnie, megkérdezte, hogyan kerülhetne ismét az anyja méhében. A szekuláris ember, még ha őszintén keres is, az ilyen kérdésektől összezavarodik. Az igazat megvallva be kell ismernünk, nem tudjuk igazán, ez hogyan történik. Azt szoktuk mondani, hogy Jézus a Szentlélek által él bennünk: átfómál, képessé tesz a szolgálatra, vezet, segít jó döntéseket hozni és helyesen cselekedni.

Jézus sosem töri be az ajtót, nem kényszeríti ránk az akaratát. Ő teremtette a szívünket, egész életünkben szól hozzánk, igényt tarthat ránk és hatalma van felettünk. Tehetne bábbá, ha ezt akarná, de évezredek át bizonyította, hogy nem kívánja kényszerrel elfogadtatni magát vagy az akaratát velünk. Nem alkalmaz erőszakot.

Udvariasan áll az ajtó előtt és kopogtat, várva a választ.

Hogyan kopogtat Jézus a szívünk ajtaján? Felsorolhatunk néhány példát. Megemlíthetjük elsőként a lelkiismeretet. Általában ugyanis tisztában vagyunk vele, ha valami olyasmit készülünk megtenni, amit nem kellene. Egyfajta kényelmetlen érzést tapasztalunk. Ez is kopogtatás az ajtón. Vajon ajtót nyitunk? Vagy úgy teszünk, mintha nem hallottuk volna? Esetleg különböző kifogásokat, érveket sorakoztatunk fel amellet, hogy „most az egyszerű” miért lesz rendben így?

Például, amikor a lelkész prédikációja különösen nekünk szól, figyelmünket az örökkévalóságra irányítja és arra, hogy milyen erő lehetne az életünkben Istennel. Akarjuk is, egy nap majd el is érzük... Mégis inkább azt mondjuk: „Csak még egy pillanat!”

Egy ének vagy egy barát kedves szava, tette is lehet kopogtatás. Ha meghal valaki, és azon gondolkozunk, hogy majd az új földön viszontláthatjuk – ez is kopogtatás.

Máskor ezt gondoljuk: „Jaj, nekem! Jézus áll az ajtó előtt. Az lesz a legjobb, ha rendet rakok, mielőtt beengedném. Nem szeretném, ha meglátná, milyen is itt valójában!”

Pedig Jézus jól tudja, mi a helyzet odabenn, és különben is, egyedül Ő képes rendet rakni! Ha megpróbálunk valahogy először „elég jók” lenni, sosem tudjuk majd beengedni! Csak egy feladatunk van, persze az is éppen elég nehéz. Ellen White a következőképpen fogalmaz erről:

„Jézus azt mondja: *Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek.*» Beengedjük? Nem akarja, hogy ebben az időben, az utolsó nap veszélyei között csak a saját, véges erőnkkel álljunk... Kiváltságunk, hogy jelenléte napsugarában

- járhatunk, formálódó jellemünkbe beleszójuk a vidámság,
- hála, kitartás és szeretet aranyszálait. Ezáltal bemutat-
- hatjuk az isteni kegyelem erejét, a napi izgalmak és bosz-
- szúságok közepette a mennyből jövő világosságot tükröz-
- ve... Akkor miért is botladozunk a sötétben?... Feladatunk
- kitárni szívünk ajtaját, hogy a bebocsátásért kopogtató
- Jézus beléphessen... Kinyitod az ajtót? Jézus szíved ajtaja
- előtt áll. Engedd be Őt, a mennyei Vendéget” (*Our High*
- *Calling*. 352. o.)!

Hallottad? „Feladatunk...” A világon a legkönnyebb feladat kinyitni az ajtót és beengedni Jézust, nem igaz? Majd az ember folytatja azt, amit mindig is tett, de idővel észbe kap, hogy megfélekezett Jézusról, és megint csak kizárta. Ekkor elnézést kérve ismét kitarja az ajtót. Ezúttal már vagy 5 perce nincs gond, csakhogy valaki hirtelen felbosszantja, amiért kiabálni kezd. Rá kell eszmélnie: Jézus már belépett, de nem engedte szóhoz jutni - hagyja ott állni a sarokban. Ez a feladat munka a javából, ezzel telik majd az életünk hátralévő része, de megéri! Hamarosan észrevesszük, hogy együttműködünk vele, és új dolgok történnek az életünkben, izgalmasak.

A különböző emberek esetében más és más a kopogtatás. Vegyük például a megélhetést! Gyerekkorunk óta foglalkoztat, hogy mit akarunk kezdeni magunkkal. Kiskorunktól fogva kérdezték: „Mi akarsz lenni, ha nagy leszel?” Zavarba jön, aki Wenhez hasonlóan már második-harmadik éve jár a főiskolára, de még mindig nem tudja, mit akar. Vagy mint Andrea, aki nem tanult tovább, és a munkája egyáltalán nem tölti el megelégedéssel. Jézusnak azonban még vannak tervei velünk. Nemcsak egyszer kopog, hogy azután többé ne figyeljen ránk. Az életünkkel kapcsolatban számtalan nagyszerű elképzelése van. Ha kitartunk mellette, elkezdjük felismerni, ha mondjuk egy tévéreklám, vagy egy közeli állásajánlat kopogtatás lehet. Amint növekedünk benne, magunkat is mind jobban megismerjük, különösen azt, amiben egyediek, a többiekétől eltérőek vagyunk. Megkérdezzük, hogy mit akar, mit tegyünk, és figyelünk a válaszára.

Az imahét során a fő kérdésünk: „Honnan tudta Jézus, hogy kicsoda valójában? Hogyan ébredt rá, hogy Ő az ajtó?” Talán a felismerésének részét képezte az is, hogy észrevette: általában védelmez. Az ajtóknak ugyanis ez az egyik fő feladata: megvédeni az egyik oldalon lévő a másik oldalon lévőőtől.

János evangéliumának ebben a történetében Jézus meggyógyította a vak embert, akit azután szó szerint kizavartak a zsinagógából, mert állította, hogy Jézus segített rajta. A farizeusok tiltakoztak, mondván, hogy Jézusnak nem lehetett ereje a vak szemének megnyitásához, amire a férfi egyszerűen így felelt: „Erről nem tudok semmit. Csak azt tudom, hogy vak voltam, most pedig látok!” Később kissé kijött a sodrából, túl nyíltan beszélt a farizeusokhoz, akik erre sértegetni kezdték, erősködve, hogy bizonyára születésétől fogva bűnös volt, majd kiűzték a zsinagógából.

Amikor Jézus értesült a történetekről, Jn 9:35 verse szerint megkereste a férfit. Tudta, szüksége van a védelmére. A férfi és a családja biztosan teljesen összezavardott. Életük legboldogabb napját élhették volna, hatalmas csoda történt velük, mégis kizavarták őket a gyülekezet-

ből. Figyeljük meg, mit mondott neki Jézus! [Olvasd fel vagy olvastasd fel a 35-38. verseket!] Jézus eldöntötte, hogy megkeresi és megerősíti ezt az embert, és rajta keresztül a szüleit is. Mintha (ajtóként) a feldühödött gyülekezeti vezetőket kizárva, az egykori vakot és családját biztonsággal fogta volna körbe.

Közvetlenül ezután mondta el a bárányok és az ajtó példáját. Önmagát nevezte ajtónak, és kijelentette, hogy az Ő bárányai ismerik a hangját, mások hangjára pedig nem figyelnek. Ez is fontos. Mi lett volna, ha a szegény ember hallgat a zsinagóga vezetőire, és lehorgasztott fejével ő is rossznak vallja magát? A látása megmaradt volna, de sok áldást hagyott volna elveszni. Ő viszont kiállt Jézus mellett és amellett, amit érte tett az Úr. Hűségéért gazdag jutalmat kapott, mert Jézus a zsinagógán kívül elmondta neki, hogy Ő valóban az „Emberfia”. A látást nyert vak ember lett annak a néhány embernek az egyike, akikről az evangéliumok megemlítik, hogy Jézust már földi élete idején is Messiásként tisztelték.

*Jézus az ajtó. A biztonság ajtaja.
Beléptél már rajta?
A szíved ajtajánál is ott áll.
Beengedted?*

Jézus az ajtó. A biztonság ajtaja. Beléptél már rajta?
A szíved ajtajánál is ott áll. Beengedted?

Amint válaszolni tudsz erre a két kérdésre, felbukkan a harmadik is. Lehetünk mi is ajtók, vagy legalábbis az ajtók őrzői?

Van egy érdekes történet az ajtókról és ajtónállókról, amit már bizonyára sokszor hallottál, de talán ebben az összefüggésben még nem gondoltad végig. Majdnem minden evangéliumban szerepel. Nézzük meg azt, amit Mt 19:13-14 verseiben találunk! Melyik ez a történet? Az, amelyikben Jézus megáldja a gyerekeket. Ugyan mi köze van ennek az ajtónállókhoz?

A 84. zsolttár lenyűgöző. Érdemes elolvasni az egészet, de most a 10. verset vizsgáljuk meg alaposabban. Vajon mit jelent?

Az ajtónálló vagy kapus, portás nem kifejezetten magas rangú vagy híres személy, ugye? Az ajtónál áll, és egész nap nyitja, zárja az ajtót, ha valaki ki vagy be akar menni. A zsolttáros kifejezi: olyan szívesen időzik Isten házában, hogy inkább lenne szegény ajtónálló ott, mint egy fényűző, gazdag házban gonosz emberek társa. Én is inkább ezt választanám!

Vannak azonban olyanok is, akik nemcsak Isten háza ajtajának nyitását-zárását szeretnék intézni, hanem arról is ők akarnak dönten, hogy ki léphet be és kinek kell

kívül maradni. Úgy tűnik, sokan gondolják magukról, hogy ők tudják igazán, ki jöhet a gyülekezetbe, ki elég jó ehhez, vagy ki öltözködik megfelelően, ki viselkedik anynyira jól, hogy Isten szeretni tudja.

Ez pedig visszavezet ahhoz, amit Ellison professzor mondott, miszerint Jel 3:20 verse a laodiceai gyülekezetnek szólóan is értendő. Vajon megeshet, hogy kirekesztjük a gyülekezeteinkből a világosság Urát a „legkisebbséggel” együtt?

Máté evangéliuma 19. fejezete szerint a tanítványok úgy gondolták, ők tudják igazán, ki mehet Jézushoz. Jézus fáradt volt és elfoglalt; egyre nagyobb lett a hírneve. Mindenholn özönlöttek az emberek, hogy hallgassák. Minél fontosabbá vált, a tanítványok tekintélye is annál nagyobb lett – legalábbis ők úgy képzelték. Amikor néhány édesanya Jézushoz vitte a gyerekeit és áldását kérte rájuk, el akarták kergetni őket. „Menjetez innen! Honnan veszitek, hogy a Mesternek van ideje rátok?”

Rossz értelemben váltak ajtónállókká. Úgy vélték, pontosan tudják, ki elég fontos, ki méltó Jézus figyelmére. Ha a zsinagóga egyik vezetője, egy gazdag ember vagy egy római katona jött volna a Mesterhez, biztosan nem küldik el, de kisgyerekek meg asszonyok – ez már más eset.

Ismersz ilyen embereket?

Bizony, a tanítványokat meglepetésként érte, hogy nem lehetnek ők az ajtók! Jézus az ajtó, és erre fel is hívta a figyelmüket: „Ne állítsátok meg a kicsiket! Engedjétek őket hozzám!” Jézus ekkor is védelmező ajtó volt. Az elszomorodott anyák már bizonyára távozni készültek a gyerekekkel, szégyenkeztek és elnézést kértek, hogy zavarták a nagy Tanítót. Bánatuk azonban nem tartott soká. Jézus mosolyogva nyújtotta ki a karját, a kicsik pedig gyorsan odaszaladtak hozzá. Jézus az anyákat is megvigasztalta, megnyugtatta.

A tetteivel azt fejezte ki az Úr, hogy „Az ajtóm zárva a gőg és a bíráló lelkiület előtt, és azok előtt is, akik magukat hatalmasnak, nagy tekintéllyel bírónak gondolják, de kitérül a szerények és ártatlanok előtt, akik nem tartják magukat méltónak hozzám, mégis a közelemben szeretnének lenni.”

És még nem fejezte be: „Isten országa olyanoké, mint a gyerekek!” Meglepő volt, amit mondott! Ők az igazán fontos emberek Isten „fordított” országában! Ha (az akkori és a mai) tanítványokra lenne bízva a kapus szerepe, kizárnák a jókat és beeresztenék a rosszakat. Akkor viszont a menny éppen olyan lenne, mint a föld, ahol felborult a rend, és azt ugyan ki szeretné?

Ha Jézus az ajtó, akkor mi hogyan lehetünk ajtónállók? Vajon szélesre tárjuk mindazok előtt, akik szeretnének bejönni? Azt gondoljuk talán, hogy mi tudjuk, kit szerethet és fogadhat el Isten, kit nem? Az emberek biztonságban érzik magukat mellettünk, tudják, hogy szívesen látjuk őket?

Nem szabad elfeledkezni egy alapelvről: Ha Jézus kész *minket* elfogadni, milyen joga állítjuk azt a másik emberrel, hogy elfogadhatatlan?

Nyisd ki a szíved ajtaját!

Lépj be Jézus ajtaján!

Majd pedig élj nyitott ajtóként mások számára!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Milyen dolgokat zárt ki Jézus az életedből, segítve, hogy biztonságban érezd magad?
2. Milyen ajtókat nyitott Jézus az életedben, engedve, hogy szabadnak érezd magad?
3. Ebben a hónapban hogyan kopogott Jézus a szíved ajtaján?
4. Gondolj egy esetre, amikor nem fogadtak szívesen! Mi történt? Mit tennél másképpen?
5. Milyen szempontból lehetsz nyitott ajtó? Hogyan zárod be az ajtót? Honnan tudhatjuk, mikor mire van szükség?

2.
elu

Mivel Jézus az ajtóm, lehetek ajtónálló, aki köszönti az embereket Isten országában.

Jézus azt mondta:

„Én vagyok az élet kenyeré”

„Nekem elment az eszem! - gondolta Andrea. - Miért hittem, hogy lesz rá időm, még ha ezek a kis rosszcsonkok nem is hátráltatnak?”

„Megforgathatom én? Légy szíves, engedd meg!” - kérlelte a tízéves Adam, nagy buzgalmában ugrándozva.

„Nem, én akarom! - sivalkodott Jeannie, aki hétéves volt. - Mindig te vagy az első!”

Még a kis Minnie is kiabálta, hogy „Én, én!” - pedig fogalma sem volt róla, mit akarnak a testvérei.

„Csend legyen! - parancsolta Andrea, és csodálatosképpen mind elhallgattak. - Minnie, ülj ide, és vigyázz, hogy a tartó ne csússzon el, de hozzá ne éj a forgó kövekhez! Megértetted?” Minnie lelkesen bólogatott a konyhapult mellől. „Adam, te figyelj Minnie-re, le ne vedd róla a szemed! Jeannie, te leszel az első. Állj meg itt előtte, nehogy meghorzsold magadat!”

Jeannie elkezdte körbe-körbe forgatni a nagy kart. „Borzasztó nehéz!” - panaszkodott.

„Igen, az - felelte Andrea. - Képzeld el, milyen nehéz lehetett Jézus édesanyjának, akinek két hatalmas, lapos követ kellett forgatnia! Emlékszel a képre, amit láttunk?”

Andrea attól tartott, hogy túlzottan is a befolyása alá került az egészséges életmód megszálottjainak, a biotermékeken élőknek, akikkel nap mint nap találkozott a munkahelyén, és azért vette meg a kézi malmot meg a zacskó búzát. A konyhára mély csend ereszkedett, mindenki koncentrált. Még Minnie is tekerhette a malmot, persze Andrea segítségével. Figyelték, amint a két lapos malomkő közül kipereg a finom, világosbarna liszt. Olyan volt, mint a varázslat.

Amikor a srácok rájöttek, milyen nehéz is ez a munka, már nem tolongtak, hogy ismét rájuk kerüljön a sor. Andrea pedig gyorsan felmérte, hogy semmi szüksége egy drága wellness-klub tagságra ahhoz, hogy a felsőtteste jól kidolgozott legyen. Egészen kifulladt, időnként meg kellett állnia.

„Nem örülsz, hogy nem kell úgy csinálnod, mint a bibliai időkben szokták?” - kérdezte Jeannie.

„Én? - vágott vissza Andrea. - Te vagy a lány a házban, neked kellene mindent elvégezned!”

„Nem is nekem! - kiáltotta Adam önelégülten. - Én férfias dolgokkal foglalkoznék.”

„Mondjuk szántani mennél, hogy megtermeld a búzát” - fűzte hozzá Andrea mosolyogva.

Majdnem egy óra kellett hozzá, hogy annyi lisztet őröljenek, amennyiből két kenyeret süthettek. Belekeverték az élesztőt, egy kevés sót és olajat, majd egy kicsi mézet és melegvizet adtak hozzá. Ezután a gyerekek egy nagy fakanállal addig keverték a masszát, amíg csak bírták. Andrea még tovább keverte, dagasztotta. Végül kifordították a gyűrődesházára.

Ezt a munkafázist mindannyian élvezték. A tésztát négyfelé osztották, majd tovább gyúrták, dagasztották, verték. Ha kicsit ragadós volt, lisztet adtak hozzá. Próbálták lebeszélni Minnie-t, hogy túl sokat egyen a nyers tésztából.

Ezek után a három nagyobb, rugalmas cipót sütőformákba helyezték, mint ahogy Minnie kisebb, szürke kenyérgéjét is. A formákra ki-ki ráírta a nevét, majd mindet letakarták és meleg helyre tették, hogy megkeljen. Minnie cipóját Andrea titokban kicserélte.

Adam megtörölte a homlokát. „De jó, hogy én nem vagyok búzaszem!”

Andrea elnevette magát. „Lisztes lett az arcod, nézd!” Letörölte a fiú arcát egy törőlkendővel. A mosdónál jól lemosták a kezüket, a körmük alól is kiszedve a tészta maradékát.

„Miért örülsz, hogy nem vagy gabonaszem?” - tudakolta Jeannie.

„Gondod végig! Először is, a magot a földbe teszik, ráesik az eső meg minden. Ettől feldagad, kihasad, ami biztos nem kellemes. Azután kigyökerezik, leveleket hajt és nagyra nő. Az már elég jó lehet, amikor a növény lengedezik a szélben, napsütésben.”

„Feltéve, ha nem jár arra egy mormota” - vetette közbe Andrea, mire Adam grimaszot vágott, húgai pedig nevettek.

„Azután egy óriási gép levágja - folytatta Adam. - Utána mindenféle gépbe kerül, amíg a búzáról lekerül az összes levél meg szár. Ez a szalma, ugye?”

„Igen. Alomnak is használják.”

„Majd zsákba teszik, és egy raktár polcán várakozik. Amikor pedig azt hinnénk, hogy a neheze már megvolt, elviszik a malomba, megőrlik, és mindazt megteszik veled, amit mi is csináltunk ma, végül a forró sütőben megsütik.”

„És megeszik!” - fúzta hozzá Jeannie a hasát simogatva.

„Én sem szeretnék búzaszem lenni - szólt Andrea. - Még jó, hogy nem érzek ebből semmit!”

Az eddigiekben Jézusnak két kijelentésével foglalkoztunk. Először azt mondta, hogy Ő a világ világossága. Ezután arról beszélt, hogy Ő az ajtó, és Isten országába csak rajta át vezet az út. Mintha a világosság egy utcai lámpa lenne, ami fényével megmutatja az utat az ajtóhoz, majd pedig teraszlámpa, hogy megtaláljuk Jézust. Ezután dönténünk kell: belépünk-e az egyetlen igaz ajtón, vagy pedig hátat fordítunk, esetleg megpróbálunk más módon bejutni.

Ha már eldöntöttük, hogy belépünk az igaz ajtón és Jézussal éljük az életünket, azaz belépünk az ajtaján és kinyitjuk szívünk ajtaját előtte, az Úr legelőször is megtesz valamit. Olvassuk el ismét Jel 3:20 versét, hogy megtaláljuk a választ! Tehát mit tesz Jézus elsőként? Úgy van, enni ad!

Érdekes, hogy milyen könnyű erről a lépésről megfeledkezni! „Már új ember lettem Jézusban - gondoljuk -, tehát most Ő vezet, én pedig követem. Vajon mit tenne Jézus először? Tudom is! Segítene annak az embernek.” Ezzel már indulunk is, miközben Jézus a konyhából szól utánunk: „Elfelejtettél valamit! Egyél először, hogy elég erőd legyen a munkához!”

Valamikor régen senki nem feledkezett meg a reggeliről, napjainkban azonban olyan hajsolt az élet, hogy sokan evés nélkül sietnek az iskolába vagy dolgozni.

- Lehet, hogy te is így jártál ma? Pedig ez nem tesz jót fizikailag, de lelkiileg sem!

Most egy érdekes bibliai történettel foglalkozunk. Kéressük meg *János evangéliuma* 6. fejezetét! Az előző nap Jézus hatalmas tömeget vendéglét meg, közöttük volt ötezer férfi. Rengetegen követték Őt, de nem mindig azért, mintha felismerték volna benne a Messiást. Igazság szerint a legtöbben nem tudták eldönteni, hogy higgyenek benne vagy ne, ahogy a 25-26. versekben látjuk. Jézus nem hagyja a kérdést válasz nélkül. Olvassuk el a 27. ver-

set is! A földi dolgokról a mennyiekre tereli a szót. „*Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?*” - kérdezték hallgatói a 28. versben. Jézus felelete a 29. versben található, ami egybecseng a tegnapi White idézettel: a mi feladatunk kinyitni az ajtót. Tapasztalatból tudjuk, hogy ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Jézus itt arra utal, hogy a mi feladatunk: *hinni*, ami ugyanannak a gondolatnak egy másik megfogalmazása. Jézus hallgatói nyilván úgy gondolták, hogy ez egy igen bonyolult kérdés, ezért koncentráltak inkább ismét a gyomrukra, a látható és érezhető dolgokra.

Az emberek azt kérték Jézustól, hogy csodatétellel bizonyítsa, ki is Ő valójában. (Nem tudom, még hány csodára lett volna szükségük!) A 31. versben céloztak rá, hogy a manna is jó megoldás lenne. Gondoljunk bele! Nem kelene örölni, sütni, hanem egyszerűen felszedgetnénk az ételt a földről. „Igen, ez nagyszerű lenne. *Akkor* biztosan hinnénk neked!” (Tegnap ugyanis nem hittünk neked...)

Jézus ismét vissza akarta terelni őket Isten dolgaihoz. Olvassuk el a 32-37. versekig terjedő részt! Egyértelmű, amit mond, nem igaz? A téma valóban nem könnyű.

Őszinte keresztények egész életükben igyekeztek mind jobban megérteni, hogy mit jelent „enni Jézust.”

Az emberek vitatkoznak. Amikor Jézus kijelenti, hogy Ő ítéli meg a szíveket, mérgelődnek. „Ugyan mit gondol magáról?” - kérdezzük. Jézus csendre inti őket, majd a 46-48. versekben még hangsúlyosabban megismétli előbbi kijelentését. Mintha azt mondaná, „Én vagyok az élet kenyere, az élet *egyetlen* kenyere, Istenhez csak általam juthattok el...”

A hallgatói az 52. versben még élesebben vitáznak, mint azelőtt. „Miről beszél? Lehetetlen megenni!”

Jézus erre határozottabban szól. A következő néhány versben kifejti, hogy aki nem eszi a testét és nem issza a véré, az örök halálra jut, de aki megcselekszi ezt, az örökké él. Közlendőjét még világosabban elmagyarázza a 61-65. versekig terjedő szakaszban. Bármilyen furcsa, az emberek úgy tettek, mintha szerintük Jézus szó szerint értette volna szavait. A Mester erre a 63. versben a következőt mondja: „*A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.*”

Itt értjük meg igazán. Jézus testét enni azt jelenti, hogy „megrágjuk” a *szavait*, megemésztyük, lényünk részévé tesszük, mint ahogy az elfogyasztott kenyér is részünk-ké lesz.

Ez a fejezet egyik súlypontja, talán Jézus életének egyik legfontosabb pillanata. Keressük meg a 66. verset!

El tudjuk képzelni? A Messiás hálátlan életének ez az egyik vízvonalzó pillanata. Milyen szomorú lehetett Jézus, aki szerette még a vitatkozó embereket is! De a legszomorúbb rájuk nézve volt! Milyen kár, ha ma úgy döntünk, hogy elfordulunk tőle! Ez túl nehéz. Meghallgatni Jézus szavait és elolvasni könnyű.

De megrágni?

Megemésztyeni?

Azokkal élni?

Az már nehéz!

Megéri?

Remélem, hogy mindannyian igennel válaszolunk. *Valamennyi* fényt már mind kaptunk (a teljes világosságot

- egyikünk sem láthatta - meg is vakulnánk tőle), megtaláltuk az ajtót, beléptünk rajta, most pedig asztalhoz ülünk, hogy együtt együnk Jézussal. Ez az imahét felfogható csoportos étkezésnek - ünnepi lakomának, amikor Jézus szavait ízlelgetjük. Az összejöveteleken általában mindenki más ételt fogyaszt, azt választja, amit a legjobban kíván, egyéniségének, gusztusának megfelelő; lehet, hogy saját emésztési folyamatai határozzák meg, mit eszik. Ne feledjük, hogy lelki értelemben se csak a saját ízlésünk szerint válasszunk! Hadd mutasson rá Jézus a szükséges igazságokra!

Tehát itt vagyunk, beléptünk az ajtón, és Jézus kész, hogy együtt egyen velünk. Soroljunk fel erre néhány példát! Először is a Biblia tanulmányozása jut eszünkbe, amit többféleképpen is végezhetünk. Olvashatunk egy áhitatos könyvet, vagy fontolóra vehetünk egy témát, esetleg meghallgatunk egy számunkra érdekes előadás-sorozatot. Nagyon fontos elhatározni, hogy olvassuk a Bibliát, és ne csak valamilyen bibliai vonatkozású szakirodalmat vegyünk a kezünkbe! Ha csupán az a lelki táplálékunk, amit mások mondanak Jézus szavairól, az olyan, mintha kizárólag előfőzött, pépesített babaételt fogyasztanánk. Hasznos a kisbabáknak, megfelel az új hívőknek, amennyiben aki fogyasztja, valóban Jézus szavaiból táplálkozik és nem valamiféle cukrozott pótlékot nyel. Hiszen a kisbabáknak sem jó minden, ami lágy állagú!

Viszont amilyen hamar csak lehet, az új hívőknek meg kell tanulniuk egyedül olvasni, tanulmányozni a Bibliát, hogy megértsék, *miért* hiszik azt, amiben hisznek, és el is tudják magyarázni. Tehát a legokosabb, ha a Bibliát olvassuk. Ezt is számtalan módon tehetjük, most három lehetőséget ismertettünk:

1. Kezdd el *Mózes első könyvé*nél és olvasd el *A jelenések könyve* végéig! Ehhez segítségként használhatsz egy egyéves bibliaolvasó tervet, de igazából többet értesz meg (ha készen állsz a szilárd, és néha nehezebben emészthető táplálékra), ha egy hároméves tervet próbálsz ki. Ez csak rajtad múlik. Néha előnyösebb gyorsan végigolvasni az egészet, hogy meglássuk, hogyan illeszkednek össze a részek. Létezik egy 90 napos bibliai olvasó terv is, amit sokan szeretnek. Jó kezdet, különösen azoknak, akik még nem olvasták végig a Bibliát. Az olvasás megkezdése előtt mindig imádkozz, és gondolj arra, hogy Jézus mellett van, segít! Aztán imádkozz ismét, amikor befejezted az olvasást! Végül pedig vagy beszéld meg valakivel, vagy írd le, amit tanultál! Ez az emésztés szakasza.

2. Válaszd ki a Biblia egy tetszőleges könyvét, és azt tanulmányozd, mélyedj el benne; majd pedig válassz egy másik téged érdeklő bibliai könyvet vagy témát és így tovább! Segítségként használj konkordanciát, hogy megtalálj minden szöveget, ami a témához tartozik, és tudd összefüggésében tanulmányozni őket! Valószínűleg ezzel a módszerrel jutsz a legtöbb „szilárd táplálékhoz”. Készülj fel rá, hogy ki kell keresned a bibliaverseket, egymással össze kell vetned őket! Közben sok nehéz kérdést fogsz feltenni Istennek, de Ő ezt szívesen fogadja. Igazán ekkor kezdheted el életed részévé tenni, azaz „megemészteni” Isten Igéjét.

3. Amikor egy bizonyos igeszakaszon elmélkedsz, van egy egyszerű, négylépcsős módszer, amit sokan hasznosnak találnak. A következőképpen végezheted: Válassz egy

csendes helyet, és imádkozz, hogy az Úr szóljon hozzád az elmélkedésed ideje alatt!

a) Olvass: egy szakaszt többször is elolvashatsz, miközben kéred a Szentlelket, hogy irányítsa a figyelmed egy versre, egy gondolatra, netalán egy szóra, ami különösen fontos lesz számodra.

b) Elmélkedj: Szakíts elegendő időt rá, hogy arról a versről, gondolatról vagy szóról elgondolkodj! Kérdezd meg Istentől, hogy életednek melyik részére vonatkozik ez a szakasz!

c) Válaszolj: Engedd, hogy életednek az a része Isten befolyása alá kerüljön, és az Úr szabadon munkálkodhasson benned!

d) Pihenj meg: Bízz benne, hogy Isten elvégzi a munkáját, és köszönd meg, hogy ezt teszi!

E három módszer mindegyikénél gondolj arra, hogy enni sem jó egyedül! Leginkább akkor ízlik az étel, ha társaságban vagyunk. Tanulmányozd a Bibliát a barátaidal vagy egy csoporttal, pl. a szombaticskolai csoportoddal! Kérd ki a véleményét olyan tapasztalt keresztényeknek, akikről tudod, hogy istenfélők és segítenek, de nem akarnak minden kérdésre helyetted válaszolni!

Ezután egyszer csak észreveszed, hogy fejlődsz. Nem is tudod, hogyan történt, de úgy jársz, mint gyerekkorodban, amikor hirtelen kinőtted a ruháidat. Példa leszel mások számára, pedig nem is erőlködsz, nem ez a cél vezet. Kérdezgetik, hogyan értél el ide, te pedig majd így válaszolsz: „Jézus mondásait olvasom, és el sem hiszitek, mennyi mindent tanultam a héten!” Majd pedig egyre több és több bölcsességgel szolgálj nekik, ha továbbra is érdeklődnek. Ha viszont már nem akarnak tovább ilyesmirel beszélgetni veled, akkor ne erőltess, hallgass el; de imádkozz, és ragadj meg minden lehetőséget, hogy kifejezhess a szeretetedet irántuk! Isten asztalánál nincs helye kényszernek!

Már azelőtt, hogy felkészültnek gondolnád magad, lesznek, akik tapasztalt kereszténynek tartanak és felnéznek rád, kérdezgetnek. Addig minden rendben van, amíg úgy érzed, hogy nem vagy erre méltó, mert így megtanulsz Istenre hagyatkozni.

Ellen White az alábbi két helyen írt erről a témáról:

„Nem elég, ha csupán ismerjük és tiszteletben tartjuk a Szentírás szavait, hanem meg is kell értenünk, alaposan tanulmányozva, Isten Fiának testét és vérét fogyasztva. A keresztények lelki jellemén lehet lemérni, hogy milyen mértékben teszik ezt meg. Tudnunk kell, a gyakorlatban hogyan építhetjük jellemünket az Ige által. Szent templomoknak kell lennünk, akikben Isten lakhat és munkálkodhat. Sosem szabad azért versengenünk, hogy Istennek azon szolgálói fölé emeljünk magunkat, akiket munkája végzésére és szent neve dicsőítésére kiválasztott. *«Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.»* Alkalmazzuk ezt az ígét saját magunkra, írást írással összevetve!

Hétköznap, a testvéreink és a világ előtt legyünk a Szentírás élő magyarázói, tiszteljük Krisztust azáltal, hogy rajtunk is a rá jellemző szerénység, szívbeli alázat mutatkozik meg! Jellemünk arányos lesz, ha az élet kenyerét esszük és emésztyük. A [közöttünk tapasztalható] egység által, ha másokat magunknál különbnek tartunk, élő bizonyosságai lehetünk az igazság hatalmának...” (Lift Him Up. 105. o.).

„Ha teljesen átadják magukat Istennek, az élet kenyérét és az üdvösség vizét fogyasztják, felnőnek Krisztusban. Jellemük abból formálódik, amit az értelmük »eszik és iszik«. Az élet Igéje által, amit magukhoz vesznek és aminek engedelmeskednek, isteni természet részeseivé válnak. Így egész szolgálatuk az isteni minta szerint alakul, és nem az ember, hanem Krisztus magasztaltatik fel” (*The SDA Bible Commentary*. Ellen White megjegyzései. 5. köt. 1135. o.).

Vacsoránál Andrea észrevette, hogy Adam a gondolaiba mélyed. Figyelte, amint fia összeráncolt homlokkal rájga a kenyeret, aminél jobbat - saját bevallása szerint - még sosem sütött.

„Mi a baj, Adam?”

A fiú lassan fordult édesanyja felé: „Arra gondoltam, amit az előbb mondtam, hogy nem szeretnék búzaszem lenni. De talán mégsem olyan rossz a gabonának.”

Ez érdekesnek ígérkezett. „Valóban? Hogyhogya?” - faggatta az anyja.

„Eszembe jutott, amit nemrég olvastam a Bibliában, hogy ha a gabona nem kerül a talajba és nem hal meg, nem hozhat termést. Azt hittem, hogy ennek így semmi értelme. Ha meghal, úgysem terem belőle semmi, igaz? Ma viszont, amikor megpróbáltam elképzelni, mi lenne, ha a gabonaszem képes lenne érezni, gondolkozni, arra jöttem rá, hogy ha tudna, biztosan olyan érzés lenne neki, mintha meghalt volna. Hiszen betemetné a sötét föld, kihasadna meg minden.”

„Igazad lehet - mondta Andrea. - Valójában attól kezdve már nem is gabonaszem.” (Andrea alig várta, hogy ezt elmondhassa Wennek. Biztosan értékelné. Talán Adam komoly gondolatai belekerülnek Wen egyik dolgozatába. Milyen jó lenne! Andrea nem járt főiskolára, de eltökélte, hogy gyerekeinek biztosítja a lehetőséget, főleg Adamnak, a gondolkodónak.)

„Tehát az előbbi sok nehézség után talán tízszer inkább úgy érzi, hogy most biztosan meghal, utána pedig még meg is eszik.” Adam az utolsó falatot is a szájába tömte, ujjait a nadrágjába törölte.

Andrea vigyázott, nehogy automatikusan grimaszoljon. Még Jeannie is felkapta a fejét.

A fiú evés közben a gondolatait is emésztette, majd hirtelen elmosolyodott. „Azután ember lesz!”

„Ember?” - ámuldozott Jeannie.

„Tessék?” - kérdezte Andrea csodálkozva. Adam mindig meg tudta lepni.

„Igen! Nem értitek? Épp most ettem meg egy szelet kenyeret, ami belekerül a gyomromba, pépes lesz, összekeveredik a gyomorsavval, lebomlik, eljut a testem minden részébe és puff! Olyan ez, mint a varázslat: vér, csont és izom lesz belőle.”

„Varázslat!” - szajkózta Jeannie.

Andrea elnevette magát. „És agyseitek! Ez aztán a gondolatmenet! Zseni vagy!”

Mindannyian nevettek a vacsora végén.

Ha Jézus az élet Kenyere, akkor talán lehetnének kis búzaszemek, amelyeket Ő ültetett el. Talán megtaníthat arra, hogy másokért odaadjuk magunkat, mert tudjuk: kegyelme és hatalma által valami jobb lesz belőlünk, mint gondoltuk volna. A kenyér táplál és elveszi az éhségünket, jó érzéssel tölt el. Tehát feltehetjük magunknak a kérdést: Vajon tápláljuk az embereket? Tápláljuk őket Jézus szavaival? Segítünk nekik megismerni a Szentírást, ha gyengének érzik magukat, elcsüggednek? Felkészítjük őket, hogy egyedül is tudjanak „enni”, ha már megerősödtek?

Ellen White írta ezt is:

„A magunkért eltöltött élet olyan, mint a megevett gabona. Eltűnik anélkül, hogy megsokszorozódna. Az ember összegyűjthet magának mindent, amit csak tud, élhet, gondolkodhat, tervezhet magának, de élete elmúlik és semmije sem marad. Az én szolgálatának törvénye az önpusztítás törvénye” (*Jézus élete*. 527. o.).

Jézus egészen odaadta magát, a földbe esett és meghalt, de amikor feltámadt, hatalmasabb lett. Áldozata minden alkalommal megsokszorozódik, amikor egyik gyermeke odaadja magát másokért. Egy nap tehát Isten gazdag aratást tart majd, és akkor mindannyian együtt eszünk Isten asztalánál.

BESZÉLJÜK MEG!

1. Történt már veled olyasmi, amit ahhoz hasonlíthatnál, mint az élve eltemetés vagy a fájdalmas körülmények között való őröledés? Vajon lett ennek valami jó következménye?
2. Nem feledkeztél el a reggeliről ma? Mit ettél? Gondoltál a lelki táplálékra is reggel? Mit fogyasztottál?
3. Mit értett Jézus azon, hogy együk a testét és igyuk a véréit? Igyekezzünk a lehető legkonkrétabb választ adni! Eszed és iszod Jézust?
4. Hogyan adta értünk valaki magát mostanában? Hogyan köszönhetjük meg neki?

3. elv

Mivel Jézus az élet Kenyere, én lehetek egy búzaszem, és szolgálattal segíthetek másoknak az Igéből táplálkozni.

Jézus azt mondta:

„Én vagyok a Jó Pásztor”

Péntek este a főiskola imaházának egyik termében sokan összejöttek, hallgatók és a helyi gyülekezet tagjai. A program szerint a rövid filmvetítést megbeszélés követte. Egy diákmisszionárius, DeeDee mondott bevezetőt a film előtt, amit ő maga készített egy közel-keleti országban, ahol Annel járt diákmisszionáriusként. A videó minősége nem volt valami különleges, a tartalma annál inkább! Wen előrehajolt, szinte rágás nélkül nyelte a patogatott kukoricát, lenyűgözve figyelt a vászonra.

Egy nagyváros külterületét lehetett látni, a régi, négyzet alapú fehér házak és lakótömbök meg a légkondicionáló berendezések, antennák, autók és gépfegyveres katonák szokásos elegyével. Az volt a furcsa benne, hogy a város szélén történeteket mutatta.

Wen éppen arra gondolt, milyen is lehetett ott ezer éve, amikor egy hatalmas birkanyáj tűnt fel. Több százan is lehettek az állatok, mint egy óriási, fehér, gyapjas halom. A nyáj erre-arra mozgott, hangosan bégetve. Körülöttük több galabiát viselő beduin volt, ruhájuk talán nem sokban tért el a Jézus korában élt őseiktől. (A galabia köpenyszerű hosszú ing.)

A pásztorok szölongatni kezdték a nyáját, hangjuk visszhangzott a birkák hullámzó tömege fölött. Kezüket a szájukhoz emelték, furcsán kiáltottak. Szavakat mondhattak, vagy csak hangjeleket? Wen nem tudta megállapítani.

Ekkor meglepő dolog történt. Az addig szinte együtt, körbe-körbe kerengő birkák különböző irányba kezdtek megindulni. Némelyek a többiekén átgázolva igyekeztek a kapu mellett álló férfi felé, mások a kaputól legmesszebb ácsorgó pásztorhoz törekedtek, megint mások a harmadik vagy a negyedik irányába tartottak.

A pásztorok folytatták a kiabálást, az addig egységes birkanyáj pedig láthatóan részekre tagolódott. Egy magas fal képe villant fel, majd pedig a kamera megfordult követni egy, az anyjától elszakadt kisbárányt. A nézők hangosan felnevettek, amint a bárány olyan magasra ugrált ide-oda a többi birka felett, mint ha szárnyai lettek volna, és közben riadtan bégetett.

„Szegényke!” - sajnálkozott valaki.

Még tíz másodperc sem telt el, amikor egy kövér birka a nyájból kiválva megindult a bárány felé, és megtörtént a boldog találkozás. A bárány az anyja mellett ugrándozva ismét visszatért a csoport biztonságát nyújtó sorai-
ba.

A korábban egységes birkanyáj tehát hamarosan négy külön csoportra oszlott, és mindegyik azon volt, hogy a legközelebb kerüljön saját pásztorához. A pásztorok pedig sorban elindultak a városból kifelé legelőt keresni. Még véletlenül sem keveredett egyetlen állat sem a másik nyáj közé.

Ezzel vége lett a filmnek, felgyújtották a lámpákat. A nézők hátradőlve mondogatták: „Nahát, ez fantasztikus volt!” „Honnan tudták a birkák?” „Milyen cucci volt a kisbárány!”

Ekkor Ann kért szót. „Ha így elvarázsolt benneteket a film, vajon mit szólnátok volna ott, a helyszínen? A filmfelvétel nem ad vissza mindent egészen... El sem tudom mondani.”

„Lenyűgöző volt - mondta DeeDee. - Egyfolytában azon gondolkoztam, vajon honnan tudták a bárányok, kinek a hangját kövessék?”

„Biztosan születésüktől fogva hallották azt a hangot” - gondolkozott Wen hangosan.

„Talán a többi hangtól féltek is - szólt egy fiatal nő. - Ha egy idegen pásztor próbálná elvinni őket, nem hiszem, hogy követnék.”

„Azon tűnődtem, hogy a kisbáránynak talán még szokatlan lehetett a pásztor hangja - tanakodott valaki fennhangon -, mert mintha az anyaállat ismerte volna a pásztor, de a kicsi még nem.”

„Így van - helyeselt DeeDee. - Idővel ő is megtanulja majd, először viszont csak az anyját követi.”

Ekkor egy gyerekhang hallatszott. Wen észrevette, hogy Andrea is ott ül a gyerekeivel. „Mennyi idős korukban tanulják meg egyedül is követni a pásztor?”

„Gondolom, akkor, amikor már nem szopnak, hanem egyedül esznek” - felelte Andrea.

„Igen, ez is nagyon érdekes – mutatott rá Ann. – A bárányokat néhány hónapos korukban elválasztják az anyjuktól, attól kezdve már a pásztort követik. Nekünk, embereknek pedig milyen soká tart, hogy saját magunk is meghalljuk a Jó Pásztor hangját!”

„Talán szerepe van a közösségnek is – szöjt Wen elgondolkodva. – Igazából a birkáknak annyit kell megtanulni, hogy a tömeggel maradjanak. Ránk nézve azonban ez lehet jó is meg rossz is.”

Többen is kifejezték egyetértésüket.

„Elég jól végzi-e a dolgát közösségünk – kérdezte Josh –, hogy biztosak lehessünk, az egész nyáj Jézust követi, és nem másfelé kóborol?”

„És hol marad az ember egyéni lelkiismereti szabadsága?” – vetette fel DeeDee a következő kérdést, és ezzel a beszélgetés résztvevői már nehezebben megválaszolható témák boncolgatásába fogtak.

Egy ideig komoly vita folyt az egyéniségről, a közösség nyomásáról, a csoport gondolkozásáról és az egyén megváltásáról, majd Andrea hozzátette: „Itt egy egészen más kérdéstről is szó van. Nemcsak az a lényeg, hogy ismerjük a pásztor hangját, és a tömeget át is kövessék. Amikor a bárányok már a saját pásztortorok csoportjában voltak, még nem érkeztek meg azonnal a legelőre is, igaz? A pásztornak el kellett őket oda vezetnie, ráadásul talán elég messzire. Nemcsak az a lényeg, hogy reggel kerüljenek a pásztor mellé, egész nap követniük kell őt! Akkor állnak meg pihenni, ha a pásztor mondja. Talán hegyen is átkelnek, és még ki tudja, mi mindennel birkóznak meg, mire találnak elegendő vizet és legelőt.”

„És jó, ha közben nem pottyannak le, mondjuk egy szikláról!” – tette hozzá Wen.

„Igen! – helyeselt DeeDee. – Este meg követniük kell a pásztort hazafelé is.”

„Másnap pedig kezdődik minden előlről” – jegyezte meg Josh.

„Nagyszerű, hogy ennyire jó és türelmes Pásztorunk van, ebben egyetérthetünk!” – sóhajtott fel Andrea.

Ma egy olyan szakaszt vizsgálunk, amivel már korábban is foglalkoztunk. Azt, amelyikben Jézus kijelentette, hogy Ő az ajtó. Keressük meg a Bibliában Jn 10:11 versét! Mít jelent az, hogy a jó pásztor életét adja a juhokért?

Manapság a világ nagy részén az állattartással foglalkozó emberek, akiknek nyájai, csordái vannak, kerítést alkalmaznak, sőt sokféle teherautókkal vagy helikopterekkel terelik az állatokat. Valószínűleg senkinek nem

kell egész nap vigyázva a nyáj mellett ücsörögni vagy álldogálni, hogy elkergesse a hiénákat, farkasokat, pumákat, sem különböző legelőkhöz, tiszta vizű itatókhoz vezetni az állatokat. A pásztortorok már nem építenek kövekből gátat, hogy a sebes vízü patakából nem szívesen ivó birkáknak nyugodt vizet biztosítsanak. Ma a legtöbb pásztor nem is tereli haza a nyáját este, nem számolja meg a juhokat, nem is látja el saját kezűleg az esetleges sérüléseiket. Az pedig biztos, hogy a mai pásztortorok nem alszanak a nyájjal, az akol ajtajában keresztbe fekve, hogy így védjék állataikat a vadállatoktól, ragadozóktól. El sem tudjuk képzelni, milyen lehetett azoknak a pásztortoroknak az élete, akik akkoriban a nyájakkal, csordáikkal éltek le az egész életüket!

Ma már nem ez a szokás, hiszen hatalmas nyájak, csordák vannak, és a pásztortorok, tulajdonosok csak akkor tudják meg, hogy hiányzik néhány állat, ha évente egyszer-kétszer összeterelik és megszámlálják őket. Kapukon, fémlemezekből készült folyosókon hajtják át a nyáját, ilyenkor kapják meg az állatok az oltást. Olyan futószalagra is ráterelik őket, amellyel gyógyszerrel juttatnak a körmükre. (Igazából érdekes lenne elbeszélgetni arról is, hogy a mai állattartás a jézusi történetekben szereplő jó pásztorehöz hasonlít, vagy inkább a béreséhez, aki magára hagyja a nyáját.)

Jézus olyan pásztorról beszél, mint az imént említett videofilmbe szereplők – a nyáját személyesen ismerő Pásztor, aki saját maga gondoskodik mindegyikről. A XIX. század vége felé, amikor Ellen White élt, leginkább kis nyájak, csordák voltak, és a pásztortorok többnyire a Jézus korában szokásos módszerrel gondozták állataikat. Ő így ír a jó pásztorról:

„A pásztor élete veszélyes. A megbízható pásztor nem a saját kényelmét keresi, hanem még viharban is az elkóborolt bárány után ered. Talán sziklahasadékban talál rá a félelemtől remegő állatra, ahonnan az egyedül nem tudna kiszabadulni. A jó pásztor nem kiabál, nem szidja a szegény megrémült bárányt, hanem sajnálkozva, nyugtatóan, kedvesen szólítja, hogy ha meghallja hangját, követni tudja; hacsak el nem zárják útját a kövek, vagy bele nem gabalyodott a tüskebokorba. Ebben az esetben a pásztor csak úgy akad a jószág nyomára, ha követi keserves bégetését, amivel az elkóborolt állat a pásztor kiáltására válaszol. Ha a jó pásztor rátalál az elveszett bárányra, a vállára veti, és visszaviszi a nyájhoz, minden lépésnek örülve” (*Youth Instructor*. 1886. április 28.).

● Egész nap beszélgethetnénk arról, hogyan is teszi ezt értünk Jézus életünk minden egyes napján. Azonban természetesen az Úrnak az a tette a legfontosabb, ami nélkül hiába is indulna keresésünkre – az, hogy eljött a földre.

● Mintha a pásztor bárányvá válna, hogy közvetlenül szólhasson nyájához, akik így megérthetik. Mi sem tudjuk jobban elképzelni, milyen a menny, mint ahogy a bárányoknak sincs fogalmuk arról, milyen is házban lakni, evőeszközzel enni és számítógépeket használni. Jézus azonban mindenről lemondott, ember lett, testet öltött, következésképp tudja, milyen elfáradni, éhesnek, piszkosnak lenni. El kellett viselnie azokat az embereket is, akik szándékosan ellenségesen viselkedtek vele, sértegették, noha tőle csak szeretetet kaptak, végül pedig hagyta, hogy megkínózzák és megöljék.

Úgy is mondhatnánk, hogy ez az egész bolygó elvezett, belegabalyodott a bűn tövisbokraiba. Magunktól semmiképp sem szabadulhatnánk ki, ráadásul annyira hozzászoktunk a töviskehez és a sziklákhöz, hogy már-már ilyennek tartjuk a normális életet. Amikor Jézus megpróbál megmenteni, gyakorta vitatkozunk és küzdünk, mint a fuldokló, aki pánikba esve annyira kapálózik, hogy miatta az is csaknem megfullad, aki a mentésére indult. Éppen ezért a parti mentőket külön megtanítyják, hogy szükség esetén leüssék a fuldoklót, ha csak így menthetik meg. Közöttünk is lehet úszómester vagy életmentő. [Tetszés szerint megállhatsz, hogy aki szeretne, hozzá szólhasson.] Időnként talán Jézus is kedvet érezhetett ahhoz, hogy „lenyugtasson” néhány farizeust, akik azt hangoztatták, hogy téved, mert nekik van igazuk.

Ezt azonban csak akkor lehet megtenni, ha tudjuk, hogy a bajbajutott ember valóban szeretne megmenekülni. Jézus senkire nem kényszeríti rá az akaratát, aki *ragaszkodik hozzá*, hogy magára hagyja. Képzeli csak el, milyen érzés lehet neki, ha el kell fordulnia attól, akit szeret, aki a sziklahasadékban, a töviske közé keveredett és kis híján lezuhant a biztos halálba – de mégsem akar hazatérni vele!

János evangéliuma 10. fejezetében Jézus kétszer is megismétli a kijelentését, de mindkét alkalommal hozzátesz még valamit. Először elmondta, hogy a jó pásztor életét adja a juhokért. Másodszorra a 14. versben találkozunk ezzel a kijelentéssel. Ekkor még mivel egészítette ki a gondolatot?

Emlékezzünk a mai fejezet bevezetőjében említett filmre! Valamikor így terelték az állatokat, és kisebb nyáj esetén ma is ezt teszik. Talán nem a birkák a legértelmesebb állatok, de ha lehetőségük van rá, meg tudják tanulni, kibén bízhatnak és kibén nem. Mint a kedvenc háziállataink. Vajon a kutyáink, macskáink ismerik a hangunkat? Bárkivel elmennek, aki hívja őket, vagy félnének, esetleg támadnának is? Természetesen minden állat más, mint ahogy az emberek személyisége is eltérő.

Az az igazi kérdés, hogy ismerjük-e Jézus hangját. Vajon követjük-e oda, ahová vezet, vagy a saját fejünk után megyünk? És ha Jézus a Pásztor, mi pedig a bárányai, lehetünk bizonyos szempontból pásztorok is?

Most nézzünk meg különböző bibliaszövegeket! Megkérlek valakit, hogy keresse ki 4Móz 27:16-21 szakaszát, valaki más pedig Ézs 63:11 versét! Mit találunk ezekben a szakaszokban az emberekkel, mint pásztorokkal kap-

csolatban? Isten lenne az egyetlen Pásztor, vagy időnként emberek is lehetnek pásztorok?

Mózes negyedik könyvében az Úr arra szólítja fel Mózeszt, hogy Józsuét készítse fel az izraeliták vezetésére maga után. Noha kifejezetten így nem olvassuk, mégis Mózes valóban pásztor volt népének. Isten negyven évig tanította, hogy jó pásztor legyen, felkészítette a rakoncátlan-kodó tömeg vezetésére, és Mózes valóban az életét adta értük. Erőfeszítését azonban csak szidalmazással és zúgolódással hálálták meg. Amikor azután pásztori feladata végéhez ért, kérte Istent, hogy küldjön jó vezetőt a népnek, aki bemegy és kijön előttük, pásztoroként vezetve a népet. Az Úr közölte Mózesrel, hogy Józsuéra esett a választása. Mózesnek pedig a hosszú éveken át végzett munkájáért HATALMAS jutalmat tartogatott, amiről ő azonban még nem tudhatott.

Tehát emberek is lehetnek Isten nyájának pásztorai. Lehetnek jók is... meg nem is.

Ézsaiásnál (és Ezékielnél) a rossz pásztorokról olvassunk. Isten által kijelentett proféciákban esik szó róluk, Izrael és Júda királyaira, papjaira utalva. Olyan emberek voltak, akikre Isten, a Főpásztor a nyáj őrzésének feladatát bízta, de akik ezt egyáltalán nem végezték jól. A pásztorok nemcsak hogy nem védtek meg a nyájat az olyan rablóktól és tolvajoktól, mint pl. Assíria és Babilon, hanem alkalmanként *együtt is működtek* a tolvajokkal és rablókkal!

Az Újszövetségben Jézus meghagyta Péternek: „*Legeltesd az én juhaimat!*” Péter és Pál apostol is írt a leveleiben arról, hogyan lehet valaki az egyház jó vezetője, pásztor. Általában azt gondoljuk, hogy a jó lelkész jó előadó és talán jó vezető, majd pedig azon töprengünk, miért is nem képes minden feladatot elvégezni, amit rábíztak. A pásztornak az a feladata, hogy a nyájat terelje, a gyülekezet tagjai mellett járjon, gondjukat viselje, meghallgassa őket, megsebzett lelkükre a Szentlélek olaját kenje, megkeresse az eltévedteket.

Tehát mi a helyzet velünk? Ha Isten nyájának pásztorai akarunk lenni, ez azt jelenti, hogy lelkésznek kell lennünk? Vagy tanárnak? Vagy egyáltalán lehet bárki is pásztor?

Keressük meg a választ ezekre a kérdésekre úgy, hogy meghatározzuk, mit tesz egy jó pásztor!

1. Név szerint ismeri a juhokat. Mindent tud róluk, hogy kisebesedett-e a lábuk, vagy szükségük van-e egy bizonyos fajta növényre a táplálékukban, esetleg elfáradtak és időnként fel kell őket venni. Vajon ismerjük ennyire a barátainkat? Figyelünk rájuk, amikor igénylik, hogy valaki meghallgassa őket?

2. A jó pásztor vezeti a nyájat. A barátainknak nem vagyunk vezetői, még a lelkészek sem vezetőik ilyen értelemben. Isten a vezető. Befolyással azonban mindannyian bírunk. A kérdés: Követjük-e a Pásztort és hatásunkkal másokat is arra készítetünk-e? Vagy inkább a barátainkat követjük, és végül a bogáncsbokorban kötünk ki?

3. A jó pásztor védi a nyájat. Vajon fellépünk az ellen, ha a jelenlétünkben valakit kínoznak, kiközösítenek, kigúnyolnak? (2000-ben végeztek egy közvélemény-kutatást, amit a Loyola Egyetem honlapján idéznek. Eszerint a megkérdezett férfiak 74%-a lépne közbe, hogy megakadályozzon egy nő elleni szexuális támadást [www.luc.edu/well-

ness/sexassult_men.shtml]. 74%! Ez elkésérítő! Minden embernek, férfinak és nőnek egyaránt közbe kellene lépni ilyen esetben, akár csak úgy, hogy felhívja a segélyhívó számot!) A keresztényeknek kellene vezetni a társadalmat abban, hogy tiszteletet adjunk egymásnak, törődjünk egymással! És mi a helyzet akkor, ha eközben saját épségünket is veszélyeztetjük?

4. A jó pásztor életét adja a juhokért. Amit Jézus tett értünk, azt fel sem tudjuk fogni igazán. Vajon követjük a példáját, és igyekszünk szeretetet adni a környezetünkben még akkor is, ha ez nehéz vagy veszélyes? Mi a helyzet akkor, ha csak kényelmetlenséggel jár? Tervezzük, hogy majd egyszer, „valamikor” így teszünk?

Az a valamikor sosem jön el!

A mai részt fejezzük be egy Ellen White tollából származó idézettel!

„Így bánik az elveszett bűnösrel az igazi Pásztor. Utánamegy, nem habozik akkor sem, ha veszélybe ütközik, vagy önmeztagadásra és önfeláldozásra van szükség. Eltökélte: megtérésre, üdvösségre vezeti a bűntől leterhelteket, hogy nyugalmat, boldogságot találjanak a Megváltó szeretetében. Mindenkinek, aki már saját szívében tapasztalta Jézus szeretetét, kiváltsága azon gondolkodni, hogy nincs-e valaki, akit személyes erőfeszítéssel, tapintattal és kedvességgel Jézushoz vezethet, aki hajlandó és kész minden hozzá fordulót elfogadni. Saját magunk is sokat tehetünk, Jézus Krisztussal működhetünk együtt.

Vajon [a gyülekezet] családja mindent megtesz azért, hogy megkeresse és megmentse az elveszett bárányokat” (Youth Instructor. 1886. április 28.)?

BESZÉLJÜK MEG!

1. Hogyan tanultad meg felismerni és követni Jézus hangját?
2. Mondj el egy olyan esetet, amikor azt gondoltad, Istenre figyelsz, de rájöttél, hogy nem is Őt hallottad! Mit tettél akkor? Mi lett a következménye? Mit tanultál belőle?
3. Hogyan ismerhetsz rá, ha már tanulsz egyedül is felismerni Jézus hangját?
4. Mondj néhány példát arra, amikor valaki téged pásztorolt!
5. Milyen módon segítenél szívesen valaki más pásztorlásában? Ki tudsz alakítani a gyülekezetben egy klubot a „pásztoroknak”, vagy egy csoportot, hogy egymást bátorítsátok?

4. elv

Jézus a Pásztorom, ezért lehetek bárány, aki hűségesen követi Őt, ugyanakkor lehetek pásztor is, aki segít a többi bárány gondozásában.

IFJÚSÁGI CSENDESNAPOK
a Budapest „B” Gyülekezetben

♣ június 11., ♣ október 1., ♣ december 3.

főszervező: Papp Doglárka

Jézus azt mondta:

„Én vagyok az út, az igazság
és az élet”

Wen egyre idegesebb lett. „Tudom, hogy valahol itt kell lennie! Próbálj meg balra fordulni a következő utcán!”

Josh felhúzta a szemöldökét. „Kedvem lenne most azonnal feladni az egészet. Szerinted biztosan ezen a környéken van?”

„Száz százalék! - állította Wen. - Megígértem, hogy ma odamegyünk önkéntesként. Sokakra számítanak a hideghullám miatt, és szükségük van az önkéntesekre, akik regisztrálják a hajlékba jelentkezőket.”

„Akkor meg miért nem kértél útbaigazítást?”

Wen elhúzta a száját. „Ez van. Kértem útbaigazítást, de elfelejtettem elhozni magammal a lapot. Akkor jutott eszembe, amikor már kijöttünk a kollégiumból. *Biztos* voltam benne, hogy így is odatalálok.”

Ha már láttad a világ Világosságát, és az elvezetett az Ajtóhoz Isten országa előtt; miután Jézus enni adott az Élet Kenyeréből, Jó Pásztorként gondot visel rólad, *azután* - addig nem! - már együtt haladhatsz vele.

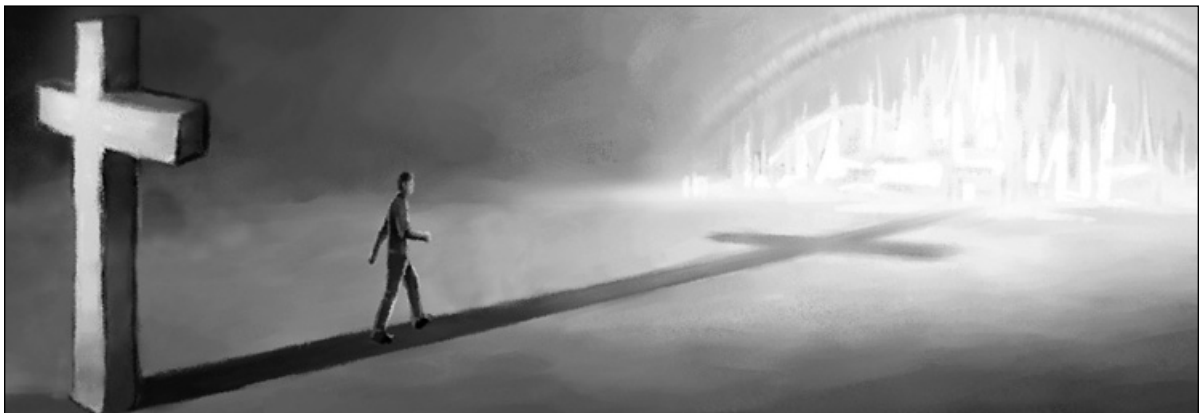
A mostani „*Én vagyok...*” kezdetű kijelentést Jn 14:6 versében találjuk. Keressük meg a Bibliában! Az evangéliumnak ez a része, a 13. fejezettől a 17. fejezetig az utolsó estéről számol be, amit Jézus a tanítványaival töltött. Éppen ezt megelőzően fogyasztották el az utolsó vacsorát,

és a négy fejezet eseményei a Gecsemáné kert felé vezető úton, ill. a kertben történtek. Máté, Márk és Lukács csak nagyjából foglalja össze, valahogy így: „Út közben még sok mindenről beszélt nekik.” János azonban emlékezett arra, amit Jézus mondott, és le is írta nekünk, aminek kifejezetten örülhetünk, hiszen Jézus földi szolgálatának legfontosabb tanításai közül több ezekben a fejezetekben található. Jézus tudta, hamarosan távozik, ezért mindenképpen akarta, hogy néhány fontos dolgot megjegyezzenek, amire szükségük lesz, amikor fizikailag már nem áll mellettük, és maga helyett elküldi a Szentlelket.

Az út

A fejezet elejét bizonyára kívülről tudod. [Itt ha akarsz, megállhatsz. Nézd meg, hogy a csoport közösen el tudja-e mondani az első három verset, ha együtt elkezdték! „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek...*”] A következő néhány vers már nem ennyire ismert. Jézus a folytatásban arról beszél a tanítványainak, hogy ismerik az utat, ahová megy.

A tanítványokat ez meglepte. Tamás valószínűleg mindannyiuk nevében megrökönyödve mondta: „De Uram, azt sem tudjuk, hová mész, akkor honnan tudánk az utat?”

Mit válaszolt Jézus? Olvassuk el a 6-7. verseket!

Ezt már sokszor hallottuk, prédikációkban stb., tehát bizonyára nem úgy hat ránk, mint akkor a tanítványokra. Képzeljük el, hogy egy barátunk így szól: „Elmegyek.”

„Értem.” - válaszolád.

„Te is tudod, hogy kell odamenni” - állítja.

Nyilván csodálkozva felelnél: „Azt sem tudom, hová méész, akkor honnan tudhatnám az utat?”

Erre a barátod rád néz, és határozottan kijelenti: „Én *vagyok* az út.”

Megvan rá az esély, hogy a tanítványokhoz hasonlóan te is hüledezve kérdeznél vissza: „Tessék?”

Mit jelentenek Jézus szavai - miszerint Ő az út - és amit még hozzáfűzött: „*senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam*”? Ahogy azt már korábban is megállapítottuk, ez esetben is sokan hihetik, hogy csak bizonyos emberek juthatnak a mennybe. Itt történetesen azok, akik szó szerint így tesznek vallást Jézus mellett: „Hiszek Jézusban és elfogadom a bűneim miatt elszenvedett halálát. Köszönetet mondok neki az örök élet ajándékáért.” Ám tudjuk, hogy Isten országában sok olyan ember lesz, aki nem is hallotta Jézus nevét (kezdhetjük például az Ószövetség korában élők többségével); de rengeteg olyan ember is van, aki ugyan *elmondta* ezeket a szavakat, mégsem ismer- te meg igazán és nem is követte Jézust, tehát *nem* lesz ott Isten országában! Az igazságot ennél mélyebben kell keresni.

Hogy *lehet* egy személy út?

Még milyen szót találunk arra, hogy „út”? Utca, ösvény, csapás, autópálya... Azután például, ha valaki azt mondja: „Menj ezen az úton!” - csupán azt akarja kifejezni, hogy abba az *irányba* kell tartani. Jézus vajon melyik értelemben gondolhatott az útra?

Meglehet, hogy mindkettőben, nem igaz? „Menj *arra*, amerre én megyek! Az életed mindig mutasson felfelé, mindig a menny, a szeretet és Isten felé! Ez a fajta életmód (vagy életút) lehet tekervényes, kanyargós, mégis *mindig* engem követ! Ne fordulj sarkon, ne lépj rá a saját vágyaid, elképzeléseid útjára, ami a gyűlölet, az önzés és az önteltség felé vezetne! Ha pedig mégis észrevennéd, hogy menet közben irányt változtattál, eltévedtél, fordulj meg! (Mellesleg a „megtérni” szó éppen azt jelenti: megfordulni.) Tehát térj meg, ismét gyere velem, felfelé, a menny felé!”

Jézus ezzel azt is tanácsolta, hogy „Kövessz *azt az utat*, *amin* engem is láttál járni! Amíg itt vagy és a visszajövetelemre vársz (és ez talán hosszabb időt vesz igénybe, mint ahogy gondold!), a kezedet, amit tőlem kaptál, használd arra, hogy ölelj, dolgozz másokért, segíts! A lábadat használd arra, hogy Isten küldetésében járj! Szemeddel keresd másokban a jóságot és a szeretetet, száddal pedig bátorítsd az embereket, hogy a helyes ösvényt megtalálják! Járj úgy, mint én!”

Figyeljük meg, Jézus nem azt mondta: „Azért vagyok itt, hogy megmutassam neked az utat!” - pedig ez volt az igazság. Azt sem mondta, hogy „Én mutatok példát”, vagy „Én tanítalak meg az útra!” - még ha ez is történt. Arról sem beszélt, hogy „Segítetek megelni az utat!” - noha ezt tette, ezt teszi. Jézus azt mondta: „*Én vagyok az út...*” Ez már egészen más. Mert ha csupán olvasunk Jézusról, igyekszünk a példáját követni, úgy élni, ahogy Ő élt, az is

jó; jobb, mint ha nem azt tennénk. Persze ez még nem ugyanaz, mint amikor Jézusban járunk és engedjük, hogy Ő legyen számunkra az út. Bármilyen jó legyen is az életünk, nem az üdvözít, hanem Jézus. Egyedül Ő képes rá. Ő menti meg azokat is, akik még csak a nevét sem hallják, mielőtt a mennybe jutnak. Ám ha megtudják, mit tett értük Jézus, leborulnak előtte és imádják.

A mennyben mindenki ezt teszi majd. Jézus azt akarja, hogy ott legyünk vele, ezért beszélt az oda vezető útról. Az biztos, hogy én ott akarok lenni. Te is?

Az Igazság

„Sajnálom, Joe. Igen, holnap már biztosan. Rendben, vigyázz magamra. Sajnálom, hogy pácban hagylak.” Andrea letette a telefont, és arcát a kezébe temette. Bűntudat bántotta, szégyellte magát. Nem is volt olyan beteg, mint ahogy mondta. Tudott volna dolgozni, de annyi egyéb dolga is volt még. A konyhája mint a disznóól. A gyerekek szobájában látni sem lehetett a padlót, Adam pedig még rengeteg segítséget igényelt a házi feladatához. A feje tényleg fájt, és *mintha* a torka is kaparna. Lehet, hogy már bujkál benne a betegség, és nem jó, ha a pincérek megfertőzik a vendégeket. Holnap majd kétszeres erővel dolgozik, hogy bepótolja a mai mulasztást!

Éppen megfordult, hogy összeszedje az ebédlőasztalon hagyott tányérokat, amikor észrevette, hogy Adam figyel. Ettől még jobban elszégyellte magát, és szigorúan rászólt a gyerekekre. „Nem azt mondtam, hogy szedd le az asztalt? Jól esne egy kis segítség!”

Adam és Jeannie pissenés nélkül kezdett serénykedni. Andrea elfordult, hogy a könnyeit elrejtse.

Aznap este leült az asztalhoz Adammal és a három részbe hajtott poszterrel, a filctollakkal meg az elektromos áramra vonatkozó táblázatokkal. „Hihetetlen, hogy semmit nem haladtál! Nem folytattad a rajzot, és a modelt sem kezdted el.”

„Nem baj, Anya! - felelte Adam. - Ms. Winston azt mondta, hogy kapok még egy kis haladékat.”

„Haladékat? Miért?”

„Mondtam neki, hogy beteg vagy, és én sem érzem túl jól magam. Azt mondta, hogy a hétvégén még befejezhetem, nem kell holnap leadnom, ráér hétfőn.” Adam kiválasztott egy kék filctollat, és látható nyugalommal hajolt a poszter fölé, miközben Andrea gyomra görcsbe rándult. *Lehetséges, hogy épp most tanítottam meg a gyerekeket hazudni?* Szólni sem tudott, így hát elindult lefektetni Minnie-t, kétségbeesésében egy imát mormolva.

Később leült Adam ágya szélére. „Még nem néztük át a szombatiskolai leckédet, de már nincs is rá időnk. Tudod, hogy miről szól?”

„Igen, amikor Jézus megkeresztelkedett, Isten pedig azt mondta, hogy *»ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm«*.”

Andreát fojtogatta a sírás. Vajon Isten meg volt vele elégedve ma?

„Rosszabbul vagy, Anya?”

Andrea mély lélegzetet vett. „Nem, drágám. Az az igazság, hogy nem is vagyok beteg, legalábbis fizikailag nem. Lelkileg azonban elég rosszul érzem magam.”

„Igen? Miért?”

„Azért, mert ma nem mondtam igazat. Úgy értem, valóban nem érzem túl jól magam, de igazából nem vagyok beteg, és nem kellett volna magára hagynom a főnökömet úgy, hogy csak az utolsó pillanatban szólok. Ez helytelen volt. Azután pedig rádöbbentem, hogy neked is rossz példát mutattam.”

Adam a kezét nézte, közben a paplan szélével játszadozott.

„Tudod, hogy folyton halogattad a feladatot, pedig ma befejezhetted volna.” Egy könnyecsepp gördült le Andrea arcán, amit sietve letörölt. Nem akarta, hogy a gyerekei sírni lássák. „Azt hiszem, nem voltam mostanában túl jó anya, biztosan megszorítottam Istent. Nagyon sajnálom!”

Adam felült az ágyban és komolyan ránézett. „Nem vagy rossz anya! Én tudtam, hogy nem helyes, amit teszek, nem te vettél rá!”

„De nem is segítettem, hogy ne kövesd el a hibát!”

Rövid csend után Adam megszólalt: „Azt hiszem, el kellene mondanunk Istennek, hogy nagyon sajnáljuk, ugye? Ő most is szeret minket. Mindig azt szoktad mondani, hogy történéjké bármi, Isten szeret!”

Andrea elnevette magát. „Igazad van! Szóval, ha én le tudtalak téríteni az útról, most megmutattad, hogy te vissza tudsz vezetni! Mondjuk el Istennek, hogy mennyire bánjuk, ami történt! Utána meg beszélék Joe-val, Ms. Winstonnal pedig majd együtt beszélünk.”

Ima után Andrea szorososan megölelte a fiát. „Szeretlek!”

Adam még erősebben átölelte anyját. „Te vagy a legjobb anya, akiben én gyönyörködöm!” - mondta, és elmosolyodott.

Jn 14:6-ban Jézus nemcsak arról beszélt, hogy Ő az út. Azt is kijelentette, hogy Ő az igazság. Ez is érdekes. Hogyan lehet egy személy az igazság? Mi az igazság? Néhány órával később Pilátus tette fel Jézusnak ezt a kérdést, de nem várta meg, mit felel. Jézus három és fél éven át folyton azt mutatta be, mit takar a kijelentés: *Ő az igazság*. Nemcsak beszélt az igazságról, nemcsak rámutatott, vagy leírta, hogy milyen. Ő volt és most is Ő az Igazság.

Ez nyilván azt jelenti, hogy az alapvető igazság korszakokon át Jézus és az üdvösség története. Isten tökéletesnek teremtette az embert, de bűnt követtünk el, ezért Isten elküldte Fiát, hogy éljen és haljon meg értünk. J. R. R. Tolkien gondolatával élve ez olyan, mintha a lehető legcsodásabb tündérmese vagy elképzelés végül is valóra válna, amiről azt hittük, túl szép, hogy igaz legyen. És attól fogva örökké boldogan élhetünk, még ha nem is érdemljük meg. Csak el kell fogadnunk, átlépve az ajtón. Onnantól egy egészen új és másfajta kaland vár ránk. A teljes igazság élete.

Nem könnyű!

Am még ennél is többről van szó! Valamilyen módon Jézusban kell élnünk, aki maga az igazság. Nem tudjuk pontosan, hogyan is működik ez, de Isten tudja. Elküldi Szentlelkét, aki által az Atya és a Fiú jelen van életünkben. Isteni segítséget kapunk, hogy az igazság életét élhessük (Jn 14:15-18, 23). Annyit tudunk, hogy döntésünket követően Jézus felnyitja a szemünket olyan igazságokra, amelyeket már ismertünk, és olyanokra is, amelyeket még nem. Gyakran mások által segít ebben a folyamatban.

Kerettörténetünkben Andrea és Adam egyaránt segített egymásnak. Megtörtént már velünk is, hogy gyerekek vezettek rá jobban valamire, mint ahogy mi tudtuk vezetni őket?

Andrea hibásnak érezte magát, méghozzá joggal, hiszen ő a felnőtt, az édesanya, a Pásztor segédje, akinek feladata Istenhez vezetni bárányait. Fennállt a veszélye, hogy messzebb kerül az igazság ösvényétől, mint a fia. Hogyhogy? [Hagyjunk időt ennek megvitatására, hozzászólásokra!]

Mindketten hibáztak, nem mondtak igazat, halogatták a feladatukat, ráadásul Andrea a saját példájával is rossz példát mutatott a fiának. Pontosabban, nem figyelt arra, hogy milyen hatással lesz Adamre. Ha óvatos, nem a fia füle hallatára telefonál, ugye? Vajon az jobb lett volna?

Mit tettek helyesen? A szükséges feladatok egy részét elvégezték. Az is jó, hogy Andrea nem elhamarkodva beszélt meg a helyzetet, amikor szembesült hibájával. Várt, és még ha az imáját reménytelennek érezte is, Isten meghallgatta. A legfontosabb pedig, hogy mindketten felismerték bűnüket, és meg is vallották. Ez lett az a pont, ahol Adam segíthetett az édesanyjának. Az anya hazugságba keveredett, a fia nem. Andrea attól tartott, hogy Isten neheztel rá, és így rossznak érezte magát. Szégyenkezett, sőt, úgy vélte, hogy Isten is megszegyenült miatta. Előfordul, hogy mi is így érzünk, ezt mondjuk magunknak? Igazunk van ilyenkor?

Az igazság, a teljes igazság pedig a következő: *Isten mindig szeret, tegyük bármit!* A hozzáállásunkat figyelni - hibáink beismerését, megvallását. Szerencsére Andrea ezzel általában tisztában volt, és meg is tanította rá a gyerekeit. Akinek vannak gyerekei, néha talán könnyebben elhiszi, hogy Isten mindig szereti őket (kivéve talán, ha éppen felbosszantják), *önmagára* nézve azonban elbizonytalanodik. Andrea megtanította a gyerekeit az igazságra, és amikor neki volt rá szüksége, visszahallotta tőle.

Bűnösök vagyunk, elkövetünk hibákat, sőt még szándékosan is tehetünk rosszat, majd pedig megpróbáljuk palástolni. Jó, ha ez zavar, és igyekszünk helyrehozni, amit elrontottunk. Viszont ha a hibáink, bűneink miatt értéktelenség érezzük magunkat, túlföntül szégyenkezünk, és ami még rosszabb, meggyőződésünknek tartjuk, hogy a többi ember és Isten rosszállóan tekint ránk, nagyobb bajban vagyunk, mint valaha! Nemcsak egyszerűen hibázunk, hanem éppenséggel Sátán, a vádoló munkáját támogatjuk, ami egyenesen rettenetes.

„Én vagyok az igazság, hallgass rám! - mondta Jézus. - Szeretett gyermekem vagy. A saját életemnél is fontosabbnak tartalak. Segítek, hogy jóvá tedd a rosszat, és máskor majd helyesebben cselekedj. De ne pazarold az összes energiád önmagad ostorozására, ócsárlására!”

Tekintetünket szegezzük Jézusra, Ő az életünket megváltoztató igazság! Bámulatos!

Wen füttyörészve lépett be a presszóba, és leült megszokott asztalához.

„Minek örülsz annyira?” - kérdezte Andrea, miközben köténye zsebéből elővette jegyzettömbjét.

„Semmi különös, csak jól érzem magam.”

„Van rá valami konkrét okod?”

„Úgy érted, azon kívül, hogy vége a vizsgaidőszaknak és még mindig élek?”

„Ez éppen elég ok!” - mondta Andrea nevetve.

„Szóval Ellison professzor idegesítő feladataiból kezd összeállni a kép, bár ezt nem szívesen ismerem el. Tudod, azelőtt egyszerűen csak *olvastam* a Bibliát, mint egy tankönyvet. Azt hittem, ha elég sok fejezetet megtanulok kívülről, ha fel tudom sorolni a helyes elveket és azok szerint élem az életet, akkor minden rendben, jó keresztény leszek. Csakhogy valahogy sosem sikerült ezt elérnem.”

„Valószínűleg értem - mondta Andrea. - Mintha egy lenne a sok tantárgy közül, amit be kell magolni, mint pl. az elnökök dátumait vagy a szorzótáblát vagy ilyesmit. El kell mondjam, mindig is úgy gondoltam, hogy előnyben vagy velem szemben, hiszen a főiskolán tanulsz teológiát.”

„Igen. Tehát annyit beszéltünk arról, hogy Jézus az Élet Kenyere és a Világosság, meg a többi, szóval elhatároztam: megpróbálok úgy olvasni, mintha *Jézust olvasnám*. Mintha magamhoz venném Őt, az életét úgy, mint ahogy az ételt veszem magamhoz. Kértem, hogy vezessen, és most kezdek úgy gondolni rá, mintha egész nap velem lenne, az órán, mindenhol. Azóta minden egészen más lett.” Egy kis szünet után folytatta: „Valójában nem tudom, hogy annyira más lenne, amit *teszek*. A minap is kijöttem a sodromból, még most is egyre elodázom a teendőimet, meg túl sokszor keresek kifogásokat.”

Andrea elmosolyodott és leült. „Hadd mondjak el neked valamit, amire a tízéves fiam tanított meg!” Bele is kezdett a történetbe. Kicsit elszégyellte magát, hogy ismét könny szökött a szemébe. „Szóval, Adam szerint nagyon egyszerű! Ha valami rosszat teszel, bocsánatot kérsz, igyekszel helyrehozni a bajt, majd továbblépsz! Nem kell a rossz miatt vég nélkül hibáztatnod magad... Tehát, mit hozhatok ma neked?”

Felállt, Wen pedig rámosolygott. „Lepj meg valamivel!”

Az élet

Földi életének utolsó éjszakáján Jézus három „*Én vagyok...*” kezdetű kijelentést is tett a tanítványainak, még hozzá egy mondatban: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Beszéltünk már az *útról*, ami lehet szűk és kanyargós, tekervényes is; néha nehéz meglátni, de ha követed a Pásztort, mindig felfelé haladsz. Majd megemlítettük az *igazságot*, és megállapítottuk, hogy éppolyan rossz, ha elhiszük Sátán hazugságait velünk kapcsolatban, mint ha bűnt követnénk el. Most pedig az *életéről* fogunk beszélni, és arról, amit ez valójában jelent.

Első pillantásra az *élet* szó egyértelműnek tűnik. Azt jelenti, hogy nem halott, hanem lélegzik, van, cselekszik. Jézus az élet forrása, róla mondta János, hogy Ő teremtett mindent, nélküle semmi nem jött létre. Amikor azonban Jézus kijelentette: azért jött, hogy életet adjon, ennél többre gondolt. *János evangéliuma* egy másik szakaszában még jobban kifejti gondolatát, éppen abban a fejezetben, amelyikből már kétszer is olvastunk. Keressük meg Jn 10:10 versét!

Jézus az Ajtó, a Jó Pásztor, aki azért jött, hogy gazdag, teljes életet adjon. A különböző bibliafordítások ezt eltérőképpen adják vissza, de mindegyik összefoglalható úgy, hogy Jézus JÓ ÉLETTET akar adni. Nem gazdagságra, palotákra, jachtokra és világszerte utazásokra gondolt,

sem ételkülönlegességekre, amelyektől meg is betegedhetünk. Ő az *igazi* JÓ ÉLETTRE gondolt.

Mit takar tehát ez a teljes, bőséges élet? Van három biztos eleme annak, amiben igazán örömet találunk: Jézus, mások, önmagad. Nézzük csak meg részletesebben!

Jézus. A gazdag, tartalmas élet feltétele, hogy Jézust állítsuk az első helyre. Ő a középpontja és célja mindannak, amit gyermeke tesz. Ha tudjuk, hogy Jézus mosolyogva tekint ránk, képesek leszünk elviselni mások megvető, gúnyos pillantásait. Ha hisszük: Jézus megmutatja, mikor mit tegyünk, nem kell amiatt aggódnunk, hogy talán nem azt tesszük, amit kellene. Ha pedig hibát követünk el, tudjuk, hogy megbocsát és segít is. Ha Jézus az első, akit reggel köszöntünk, és az utolsó, akihez este szólunk, ha Ő a legfontosabb, amikor a napunkat tervezzük, az öröm mély forrására találunk benne - még szomorúság és nehézség közepette is. A teljes élet magában foglalja az élet minden alkotóelemét, azaz veszteséget, csalódást, küzdelmet is; majdhogynem ellentéte a könnyű életnek. De éppen ez az, ami megéri a sok fáradságot, könnyeket. Az ilyen életet nem sópári el a szomorúság, mert az ember felismeri, hogy Isten is ott van, velünk sír, egy nap pedig majd mindent helyreállít.

Mások. Az örömteli, tartalmas élet következő alkotóeleme a mások iránti szeretet. Ugyanebben a szakaszban Jézus elmondja, honnan tudják megállapítani az emberek, hogy szeretjük-e Istent: onnan, ha szeretjük a többieket. János sokat foglalkozik ezzel első levelében. Leírja: Isten láthatatlan, és könnyű azt mondani, hogy szeretjük Őt. Viszont ha képtelenek vagyunk szeretni a körülöttünk élő embereket, akiket látunk, igazából nem szeretjük Istent sem. Tehát mit teszünk? Térjünk vissza az első ponthoz: állítsuk Istent az első helyre! Ezáltal egyre széleseedik és mélyül bennünk a szeretet, míg azt tapasztaljuk, hogy képesek vagyunk szeretni azokat is, akik nem különösebben szeretetre méltók. Ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy legjobb barátaink leszünk. Vannak, akikkel egyszerűen nem biztonságos sok időt együtt tölteni. Néha hihetetlenül nehéz megtenni a szeretetből fakadó lépést, aminek része lehet az is, hogy nem tartunk fenn szoros kapcsolatot valakivel. Azt viszont határozottan jelenti, hogy nem ítélekünk a másik ember döntései, választásai felett! A mindentől függetlenül tanúsított szeretet azt jelenti, hogy a legjobbat akarjuk a számukra, és reméljük, ők is megtanulnak Jézus fényében, szeretetében élni.

Önmagad. A harmadik összetevő, ami kifejezetten fontos - önmagunk szeretete. Ez az elv sokakat meglep. Általában azt gondolják erről, hogy azt jelenti: megtehetsz, amit csak akarsz, a saját kedved, vágyaid szerint élheted az életed. Milyen is ez a szeretet? Vajon azt szeretetnek neveznénk, ha egy gyereknek szó szerint az égvilágon mindent megengednek, amit csak akar? Akkor miért gondolnánk, hogy szeretetnek nevezhetnénk, ha túlságosan sokat megengedünk magunknak, ha elkényeztetjük magunkat, a vágyainkat tartjuk a legfontosabbnak? Az nem szeretet!

A szerető szülők szabályokat határoznak meg. Gondoskodnak róla, hogy gyerekeik egészséges táplálékot fogyasszanak és időben lefeküdjenek aludni. Odafigyelnek rá, hogy mit nézhetnek meg a tévében. Korlátokat szabnak arra vonatkozóan, hogy mennyi időt tölthetnek az

- interneten, és milyen honlapokat látogathatnak. Önmagunkat is egészséges módon kell szeretnünk. Józan szabályokat kell felállítanunk, helyesen kell táplálkoznunk úgy fizikailag, mint lelkileg. Fontos, hogy úgy bánjunk magunkkal, ahogy az Isten szeretett gyermekét megilleti.
- Ez nemcsak hogy *nem* vezet önzéshez, hanem éppenséggel ez az egyetlen biztosíték az önzés ellen! Aki nem kapja meg, amit lelke mélyén valóban igényel, csak azzal törődik, hogy megszerezzen magának mindent, amit csak tud. Közben talán fel sem ötlük benne, milyen önző, vagy menynyire megbánt másokat. Ami pedig még rosszabb, hogy ez talán egy csöppet sem zavarja.

Befejezőként olvassunk el ismét egy idézetet Ellen White-től!

„Krisztus Isten atyai szeretetéről és túláradó kegyelméről tanított legszívesebben. Sokat beszélt az Atya jellemének és törvényének szentségéről. Az Utat, az Igazságot és az Életet kínálta az embereknek a maga személyében. Krisztus szolgái is ezekről beszéljenek! Mutassák be az igazságot, ahogy az Jézusban volt látható! Tegyék világossá, mit kíván a törvény és az evangélium! Beszéljenek Krisztus önmegtadó, áldozatos életéről, megalázkodásáról és haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről! Arról, hogy közbenjár értünk Isten trónjánál! Hirdessék ígéretét: »Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket» (Jn 14:3)” (Krisztus példázatai. 22. o.)!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Az út többek között megmutatja, merre kell menni, együvé tereli az embereket, haladni lehet rajta. Miből állapíthatjuk meg, hogy az életünkről elmondható-e ugyanez?
2. Az utakat időnként javítják, különben megtöredhetnek, besheti őket a növényzet. Sorolj fel néhány példát arra, hogyan lehet „karbantartani” Isten Útját az életedben!
3. Mi mindent gondolhat, mondhat, tehet az ember, ami miatt nem tudja meglátni önmagában, hogy ő is Isten szeretett gyermeke? Mi mindent tehetsz annak érdekében, hogy mindig tisztában légy ezzel az igazsággal? Hogyan adhatod tovább Jézus szeretetét? Mivel segíthetsz a többieknek, hogy elfogadják ezt az igazságot magukra vonatkozóan?
4. Miközben igyekszünk megőrizni a Jézus által megígért tartalmas életet, soroljunk fel konkrét példákat az alábbiakra!
  - a. Hogyan szeretjük Jézust mindennél és mindenkinél jobban?
  - b. Jézus után hogyan szeretjük az embereket?
  - c. Harmadsorban, hogyan szeretjük önmagunkat?

5. elv

Mivel Jézus az út, az igazság és az élet, járhatom az Ő útját, magasra tarthatom az Ő igazságát és a környezetemet megismertethetem gazdag, tartalmas életével.

TÁBORKAPU CSERKÉSZTÁBOR

Nagykanizsa, 2011. június 24–28.

jelentkezési határidő: 2011. május 15.

főszervező: Dekó Zoltán; további információ: www.negylevelufa.hu

Jézus azt mondta:

„*En vagyok az igazi szőlőtő*”

„Wen, sosem találok ki, mit történt!” - lelkesedett Andrea, amint Wen belépett a presszó ajtaján.

„Mi?”

„Új állást kaptam!”

„Igazán? Remek! Illetve - várjunk csak! Ez azt jelenti, hogy nem hozol nekem több krémet, és nem segítesz a dolgozataim megírásában? Hogyan tudnám elvégezni a főiskolát nélküled?”

„Sejtettem, hogy ezt fogod mondani - nevetett Andrea. - Semmi baj! Esténként továbbra is itt fogok dolgozni. Eddig irodákat takarítottam, most azt hagyom abba, hála Istennek! Vártam már, hogy elmondhassam, mert egy kicsit neked is köszönhetem, vagy talán Ellison professzornak.”

„Hogyhogy?”

„Tudod, elkezdtem azon töprengeni, hogy ki is *valyok* valójában. *En* mi akarok lenni, »ha felnövök«. Rájöttem, hogy nagyon szeretek mindent, ami természetes, ami bio. Képzeld, nemrég vettem egy kézi malmot, hogy kenyeret süthessek. Amikor pedig meghallottam, hogy a város másik felén nyílt egy faiskola, jelentkeztem, és kaptam munkát. Biztosan élvezni fogom, hogy a szabadban kell dolgozni. A tulajdonos azt mondta, hogy még a gyümölcsfa-oltást is megtanulhatom!”

„Húha! Ez nagyszerű! - mondta Wen, de elkomorult az arca. - Még ha ez azt is jelenti, hogy valaki más keveri és hozza majd a reggeli desszertjeimet.”

Andrea és két új kollégája nagy lelkesedéssel állt Ed, a faiskola tulajdonosa mellett, hogy megtanulják az oltást. Hideg, télvégi nap volt. Ekkor kellett elkezdni a legkere-
sebb gyümölcsfák oltását.

„Többféleképpen is lehet oltani, néhányról ezek közül majd szót ejtek, de most csak azt az egyet tanítom meg, amit a legszívesebben alkalmazok. El is mondom, hogy miért - magyarázott Ed. - A legelső a legegyszerűbb, kezdők által is könnyen elsajátítható módszer a »háj alá oltás«, amikor rézsút lesonkoljuk egy fiatal növény fő hajtásának tetejét, ugyanolyan ferdén levágjuk az oltóvesszőt, a kettőt összepárosítjuk és rögzítjük. Gyors és egyszerű,

de nem olyan tartós, mint más módszerek. Az »angol nyelv párosítás« jobb. Ugyanúgy ferde vágással kezdjük, de mindkét darabot még egyszer bemetszük keresztbe, és így mintha egy »nyelv« fogná össze a két részt, tartósabb lesz, de a metszés veszélyes lehet, mert az ujjak felé vágnunk. Most pedig azt az oltási módszert tanítom meg nektek, amit a legjobban kedvelek. Ezt »nyerges oltásnak« nevezzük.”

Ed rámutatott egy sorra, amit fiatal almafáknak nevezett, bár Andrea inkább elhalt botoknak látta. A tetejükön három-négy aprócska ág volt. Ed megint figyelmeztette új munkásait, hogy a metszőkés mindig legyen igen éles, majd az egyik fiatal fa koronáját ferdén bemetszette, utána ellenkező irányban ismét bevágta. Így egy felfordított, hegyes V betű formája látszott.

Andrea összerezett, sajnálta a szegény fácskát, aztán azzal nyugtatgatta magát, hogy ez persze butaság, hiszen a fák nem *éreznek* semmit. Ed elmondta, hogy a metszést azért végzik télen, mert akkor a fák még szunynyadnak.

„A növény vázága a legerősebb hajtás, ellenáll az időjárás viszontagságainak, a bogarak okozta kárnak stb. Az oltóág egy gyengébb növényről származik, de a fő hajtás erejével szép virágokat vagy termést hoz. Az almafák esetében jobb almatermesre számíthatunk.”

Ed vett egy maréknyi oltóágot, különféle fákról lemetsett vesszőket, amelyeket a fiatal almafák tetejébe akart oltani. „Az oltóágot nehezebb vágni - mondta. - Vigyázzatok az ujjaitokra, és legyen mindig *éles* a késetek!” Pillanatok alatt elkészült az oltóág végén a V-alakú bemetszés, amit azután ráhúzott a fő hajtás tetejére. Pontosan illeszkedett a két darab, legalábbis Andrea úgy látta. Ed azonban levette az oltóágot, és újabb metszést ejtett rajta.

„Vigyázzotok kell, hogy a lehető legtökéletesebben illeszkedjenek a metszlapok. Az oltás csak úgy lesz eredményes, ha maradéktalanul illeszkedik a két darab.” Ezután Ed az oltás helyét rafiával kötözte össze.

„Próbáljatok meg egy párat beoltani! Ezen a soron a fák nem különösebben értékesek - mondta Ed mosolyog-

• va -, nincs ok izgalomra, hogy nagy kárt okoztatók. Itt vannak a kések. A nap végén majd megtanuljuk azt is, hogyan érezzük a késeket, ami nehezebb, mint maga az oltás.”

• Andrea gyakorolta a ferde bemetszést egy vesszón, majd óvatosan nekikezdett az első oltásnak. Neki legalább tízszer annyi idő kellett hozzá, mint Ednek. Először mindannyian ügyetlenkedtek. Amikor összekötötte a friss oltást, remélte, hogy megmarad.

„Mikor tudjuk meg biztosan, hogy sikerült-e?”

- tudakolta Edtől.

„Néhány hét múlva melegebbre fordul az idő, az ágakon megjelennek a kis hajtások. Menjünk át a másik sorhoz! Megmutatom, hogy néznek ki a tavaly beoltott fászkák.” Ed körbevezette őket, és megmutatta a különböző stádiumban lévő oltványokat. Andrea szerette volna az általa beoltott fát egy szaggal megjelölni.

Aznap este otthon beszámolt gyerekeinek a napjáról. Még nagyobb szeretettel ölelte át őket, mint általában. Az volt a legnagyobb vágya, hogy beoltsa őket Jézusba, és munkájának legyen később látható, maradandó eredménye.

Eddig már öt „*Én vagyok...*” kezdetű mondról beszéltünk. Megállapítottuk, hogy Jézus fénye mindenkire ráragyog, elvezeti az embereket az ajtóhoz, ami Ő maga, és belépésre buzdít. Ha valaki belép, Jézus az Ige kenyerével kínálja. Jézus a Pásztor, aki nyáját az Ő útján, igazságában vezeti az életre. Most pedig megvizsgáljuk még egy kijelentését, amit a Gecsemáné kertje felé vezető úton mondott az utolsó estén. Jn 15:1-8 verseiben olvashatunk erről.

Jézus szavait még jobban megértjük, ha tudjuk, hogyan végzik a fák oltását. Jézus a fő hajtás. A kertész azt a hajtást választja ki, amelyik erős, leginkább ellenáll a különböző körülményeknek, bogaraknak, betegségeknek. Soroljunk fel néhány érvet arra, hogyan is vonatkozik ez Jézusra!

Jézus erős. Ez magától értetődő. Nem titok, hogy magunkban *nem* vagyunk erősek. Amikor azt hisszük, hogy valamit jól csinálunk, mindig becsúszhat egy hiba. Nem mindig sikerül, amit megpróbálunk, és ha elhatározzuk, hogy valamit *nem* teszünk, sokszor éppen azon kapjuk magunkat! Még az erőt is Jézustól nyerjük, és ha tőle függetlenül akarnánk használni, nem sikerül túl jól. Tehát aki természetes vezetői képességekkel születik, még válhat „Hitlerré”, akinek pedig kiemelkedő zenei tehetsége van, még ha „sztár” is lesz, hírhedtté válhat részegség és viharos kapcsolatai miatt. Természetes adottságai Istentől származtak, amelyeket az Úrtól kapott erővel kellene használnia. Képzelnék csak el, mi lett volna, ha Hitler vagy a botrányhős sztárok jó, pozitív ügyek előmoz-

dításán fáradozva kamatoztatták volna képességeiket! Mennyire másként alakult volna a történelem! Ha valaki eldönti, hogy Jézus követője lesz és megkeresztelkedik, tetteivel is szimbolizálva, hogy új életet kezd, Isten Szentlelkét árasztja rá. Új erőt kap, vagy megerősödnek vele született adottságai. Ez a Lélek ajándéka.

Jézus ellenállóvá tesz. Léteznek olyan növények, amelyek jobban tűrik a szárazságot, mások jól bírják a sok csapadékot vagy a hideget, a meleget. Beolthatunk például egy törekeny rózsát egy erőteljesebb rózsabokorba, így a törekeny rózsza jobban elviseli a mostoha körülményeket. Hasonlóképpen, ha az életünk be lesz oltva Jézusba, jobban bírjuk a stresszt, nem tör össze annyira, ha kigúnyolnak, magunkra maradunk, vagy családi problémák, ill. betegség okoz gondot. A törekeny rózsza sosem lesz olyan erős, mint a fő hajtás, mint ahogy mi sem, viszont sokkal erősebbek leszünk, mint önmagunkban voltunk!

Jézus ellenáll a bűn „bogarainak és betegségeinek”. Jézus emberként élt, és nem engedett Sátánnak, tehát biztosak lehetünk benne, hogy megvan a kellő ereje, amit nekünk is megadhat. Ha kísértésben vagyunk és sietve imádkozunk, eszünkbe juttatja, amit mondanunk kell. Erőt, bölcsességet ad, hogy megszabaduljunk az adott helyzetből. Ennek az a titka, hogy elég hamar gondoljunk erre a megoldásra! A Biblia arra biztat, hogy álljunk ellen az ördögnek, akkor elfut előlünk. Miért? Vajon fél tőlünk? Nem, de Jézustól retteg, aki pedig Szentlelke által bennünk él.

Isten azért teremtette meg az embert, hogy a gyermekei legyünk, csodálatos virágokat, gyümölcsöket teremjünk. Viszont, ha csak magunkban vagyunk, felőröl a stressz, különféle nehézségek áradatával kell megküzdenünk, a kísértés és bűn pedig élve fal fel. Ha kiszáradva (kiegve) nem pusztulunk el, legjobb esetben is csak megnyomordott virágok és férges gyümölcsök teremhetnek rajtunk. Ami pedig még rosszabb, ha beteg gyümölcsök pottyannak le rólunk, még a környezetünkben élőket is megfertőzik. Szörnyű helyzetben vagyunk, ami az Éden kertjében kezdődött, vagy még előbb, amikor Lucifer fellázadt Isten ellen a mennyben.

Isten azonban tudta, mi történik majd, és terve is volt a helyrehozatalra. Jézus vállalta: eljön a földre, erősen, szilárdan, hűségesen helytáll, majd pedig eltűri, hogy kioltásuk az életét. Azért volt szükség erre, hogy bele lehessen minket is oltani, ezáltal a mi életünk is termővé, gyümölcsözővé válhasson, hiszen ez volt Isten eredeti terve.

Jézus nemcsak azt mondta, hogy „*Én vagyok a szőlőtő*”. Azt is kijelentette, hogy „*ti [vagytok] a szőlővesszők*”. Elmondta a tanítványoknak (és nekünk is), hogy ha nem

maradunk benne, nem teremhetünk gyümölcsöt. Gyönyörű hasonlat, de mit jelent valójában?

Beszéltünk arról, hogy Jézus erős, Ő a fő hajtás. Most pedig térjünk rá arra, hogyan lehet belőlünk jó oltóág!

Először is, az a fő különbség köztünk és egy növény között, hogy nekünk van választási lehetőségünk. Mi természetesen kiválaszthatunk két növényt, amelyekről azt gondoljuk, hogy esetükben az oltás kellő sikerrel jár. A növényeknek természetesen nincs beleszólásuk ebbe. Jézus azonban nem kényszeríti rá egyetlen emberre sem, hogy aki nem akar vele élni, akarata ellenére bele legyen oltva. Az oltóág a fő hajtás gyökérzete által nyeri a táplálékot; a keresztyény pedig, aki arra kéri Jézust, hogy Szentlelkével éljen benne: szó szerint Krisztusból nyeri életét. Gonoszság lenne, ha ez kényszer hatására történne. Mi viszont választhatunk, ami kifejezett csoda!

Ráadásul, ha egyszer eldöntöttük, hogy Krisztusban élünk, továbbra is megmarad a választási szabadságunk. Táplálékhoz juthatunk Istentől, de önállóan is megkísérlelhetünk boldogulni. Éppen ezért olyan fontos emlékezni rá, hogy imádkozzunk már abban a pillanatban, amikor jön a kísértés. Az új élet nem fog magától, a folyamatos együttműködésünktől függetlenül belénk áradni, mint ahogy a fák nedve felszívódik.

Ellen White a következőképpen ír erről:

„A fa gyökerének kettős a szerepe. Nyúlványaival szorosan kapaszkodik a földre, és közben a szükséges táplálékot is felszívja. Így van ez a keresztyényekkel is. Ha teljes az egységük a tökével, Krisztussal, ha belőle táplálkoznak, a lelki erő hullámaint nyerik. Vajon egy ilyen ágnak elszáradhatnak a levelei? Kizárt dolog! Ameddig Krisztushoz kapcsolódunk, nem veszélyeztetet a kiszáradás, a hervadás. A viharként tomboló kísértések nem téphetnek ki gyökereztől. Az igazi keresztyény tetteit a Megváltó iránti mély szeretet mozgatja. A Mester iránti szeretete őszinte és szent” (*Sons and Daughters of God*. 288. o.).

Amikor Ed oltani tanította új munkatársait, beszélt nekik arról is, hogy mennyire fontos a „tökéletes egység”. A hajtást és az oltóágot is úgy kell bemetszeni, hogy a vágás mérete és szöge pontosan illeszkedjen egymáshoz. Olyan szorosan kell a kettőt összekötni, mintha együtt nőttek volna.

Hogyan lehetünk tökéletes egységben Jézussal? Ő a szőlőtő, tehát rajta végezték az első vágást. Egészen levágták, meghalt, mint ahogy a beoltandó fa tetejét is lemetszik az oltáskor. Még elképzelni sem tudjuk igazán, Ő viszont vállalta értünk mindezt. Tehát csak úgy illeszkedhetünk hozzá, ha teljesen le lesz hasítva rólunk mindaz, ahogy régen szerettünk élni, mielőtt eldöntöttük, hogy ajtót nyitunk Jézusnak. El kell szakadnunk a bűn gyökerétől!

Aki keresztyény családban nevelkedik, istenfélő szülei jóra tanítják, az természetes módon szívja magába a keresztyény életmódot. Ezért talán nem könnyű rámutatni arra a pillanatra, amikor elszakad a „bűn gyökerétől”. Mégis tudja, hogy életének melyik az a szakasza, amikor érzékenyebbé válik Isten dolgaira, növekedni kezd - amikor a szülei Istene az ő Istene is lesz. Az is teljesen rendjén van, ha valaki a gyülekezetben nőtt fel, gyerekkorától fogva keresztyényként élt, és visszatekintve nem tudja meghatározni megtérése pillanatát, mert folyamatosan

nőtt bele a Jézussal való jobb, mélyebb és személyesebb kapcsolatba.

Viszont függetlenül attól, hogy éppen hol tartunk és hogyan lettünk keresztyények, mégis bűnösök vagyunk. Szeretjük, ha minden a saját elképzelésünk szerint halad, és kísértésbe esünk. Akkor is választanunk kell, életünk minden egyes napján! Szeretnénk, hogy megmaradjunk Jézusba beoltva? Valóban Jézus akaratát választjuk a sajátunk helyett? Még abban is, amit elolvasunk vagy megnezünk a tévében? Abban is, hogy milyen számítógépes játékokat játszunk, mit teszünk fel az internetre, vagy hogyan viszonyulunk a legbosszantóbb kollégánkhoz? A bűn indái mindennap, minden pillanatban, minden irányból utánunk nyúlnak; folyamatosan döntéseket kell hoznunk. Valóban Krisztusban akarunk „maradni”, benne akarunk élni?

Akkor arra van szükség, hogy össze legyünk kötve vele, mintha egyetlen növény lennénk. *János evangéliuma* utolsó fejezeteiben az apostol leírja: Jézus azt kérte menyeyei Atyjától imájában, hogy minden követője „egy” legyen. Ebbe mi is beletartozunk. Eggyé kell válnunk Krisztussal és egymással. Ez persze nem azt jelenti, hogy pontosan egyformák lennénk. Hiszen ha minden növény ugyanolyan lenne, senki nem oltaná a növényeket, nem kertészkednének. Képzelnék csak el, milyen unalmas lenne akkor!

Hogyan válhatunk „eggyé” valakivel? Hogyan lesz például „egy testté” a férj és a feleség? Úgy, ha együtt élnek, sok időt töltenek együtt. Megismerik egymást, a másik hobbiját, érdeklődési körét. Hallanak egymás gondjairól. Ha naponta Jézusnál időzünk, Igéjét olvassuk, beszélünk vele, róla énekelünk, az Ő munkáját végezzük, eggyé válnunk vele. Úgy összeforrunk vele, hogy ha el akarnánk szakadni tőle, le kellene vágnunk magunkat róla.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy elveszítenénk az egyéniségünket. Sőt, valójában ez az egyetlen lehetőségünk arra, hogy rátaláljunk valódi önmagunkra. Egyedül Jézus tudja, mivé válhatunk a terve szerint. Minél közelebb kerülünk tehát hozzá, annál inkább megismerjük ajándékainkat, elhívásunkat, egyéniségünket, és annál jobban virágzunk, több gyümölcsöt termünk. Így érhetjük el az igazi, Isten terve szerinti szépséget. Nincs két ember, aki egyformán néz ki. Fel sem tudjuk fogni, mennyire szereti Isten a változatosságot! Hiszen nézzük csak meg a virágokat és gyümölcsöket, nem is beszélve a madarak, halak és egyéb állatok elképesztő sokféleségéről! János apostol az egyik levelében így fogalmaz: „...*még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában*” (1Jn 3:2).

Emlékszel még annak a szövegnek az utolsó részére, amivel a mai részt indítottuk? Jn 15:8 versében azt olvastuk, hogy Istennek dicsőséget szerez, ha sok gyümölcsöt termünk, mert ezzel mutatjuk be, hogy Jézus tanítványai vagyunk.

Eddig tehát beszéltünk az oltásról és arról, hogyan kötődünk Jézushoz. A következő kérdés, hogy mit jelent a gyümölcsstermés. Jézus így szólt a tanítványaihoz: „Azt akarom, hogy sok gyümölcsöt teremjete.” Viszont bővebb magyarázatot itt nem fűzött hozzá. A tanítványok Jézus mondandója nagy részét illetően tanácsalanságban voltak, például, hogy hová megy és honnan ismerhetnék az

• odavezető utat. Nem értették azt sem, mit jelent, amikor azt mondta, hogy visszamegy Istenhez. Hasonlóképpen a gyümölcstermést sem fogták fel azonnal. Jézus távozása után viszont valahogy rájöttek, amikor a Szentlélek erejében részesültek. Pál (aki személyesen nem találkozott Jézussal földi élete során, csak később lett tanítvány; de végül ő lett Jézus egyik leghűségesebb követője), pontosan leírta, hogy mi is ez a gyümölcs. Olvassuk el Gal 5:22-23 verseit! Figyeljük meg, hogy a gyümölcs szó egyes számban van! Tehát a Lélek gyümölcset a Pál által felsorolt értékek összessége fejezi ki, vagyis a megnevezett erények nem különböző „gyümölcsöket” jelentenek, amelyekből tetszés szerint választhatunk, válogathatunk, hanem együttesen adják a Lélek „gyümölcset”.

Szeretet. Ez a gyümölcs első és leginkább egyértelmű kifejezése. Írásban és szóban már nevezték a listán szereplő többi értéket a szeretet különböző arcainak is. A Biblia azt tanítja, hogy a szeretet az egyetlen parancsolat. Szeresd Istent, szeress mindenkit, mindenestül, amivel rendelkezel, és ezzel magától értetődően betartod az összes többi törvényt, valamint megteremsz minden gyümölcsöt. Arról már korábban beszéltünk, hogy csak úgy lehetünk képesek szeretni az embereket, ha mindenekelőtt Istent szeretjük. Viszont, ha nem szeretjük az embereket, az azt bizonyítja, hogy az Urat sem szeretjük. Tehát ha hiányzik az életünkben ez a gyümölcs, minden bizonnyal valami nincs rendben a „beoltásunkkal”. Ellenőrizzük, és kérjünk segítséget istenfélő emberektől - akikben megbízunk!

Öröm. Tudod, milyen érzés, ha olyasmit csinálsz, amit nagyon szeretsz, és tudod, hogy igen jó vagy benne? Olyan, mintha még inkább *önmagad* volnál. Hát éppen ilyen, vagy még ennél is jobb Jézussal élni az életet. Mert még inkább valódi *önmagad* lehetsz. Amint fejlődsz, tanulsz, és Jézus egyre több dologra megtanít, az öröm mind mélyebbre hatol benned, mintha gyökeret verne. Viszont meg kell érteni, hogy a szeretet különböző oldalai nagyban eltérnek a világi elképzelésektől. Tehát például az Isten szerinti öröm nem egyszerűen boldogság vagy az, ha minden a terveink szerint alakul. Bármi megtörténhet, bosszantó, idegesítő, rémítő dolgok, vagy olyasmi is, ami egyenesen rettenetes, elszomorító. A keresztényeket nem mindig tölti el a boldogság érzése.

Ézs 53:3 versében ezt olvashatjuk Jézusról: „*fájdalmak férfia, betegség ismerője.*” Jézus nálunk sokkal inkább tapasztalta a szenvedést. Lelkesítő, csodálatos érzéssel tölthet el, hogy a gyermekei vagyunk és benne élünk, de ez leginkább nyugodt, belső biztonságérzetet ad, mert tudjuk, történéjk bármi, Ő mindig velünk van, elkísér utunkon.

Békesség. Ez sem azt jelenti, hogy állandó nyugalmat élvezünk, küzdelem nélkül. Pedig sokan így gondolnak a békére; épp ezt találnánk az értelmező szótárban is. Jézus azonban a tanítványokkal töltött utolsó estéjén arra hívta fel a figyelmet ebben a szakaszban, hogy az Ő békessége nem olyan, mint a világé. Keressük ki Jn 16:33 versét! Itt Jézus szó szerint a nehézségeket ígéri meg, végül pedig így szól: „*bízatosok: én legyőztem a világot.*” Úgy is mondhatnánk, hogy mi nem győzhetjük le a világot. Időnként kifejezetten úgy tűnik, hogy minden oldalról körbevesznek a bajok, kicsik is, nagyok is. Mégis békében lehetünk,

mert tudjuk, hogy Jézus nemcsak képes rá, hanem már le is győzte a világot. Ez segít kitartani.

Türelem. Mondta már valaki, hogy csak türelemért ne imádkozz? Igazság szerint kizárólag egyféleképpen lehet a türelmet megtanulni, méghozzá úgy, ha számtalan dolog miatt türelmetlenkedünk. Valljuk meg, ha jól mennek a dolgok, mindenki képes a türelemre, így ezt nem is nevezhetnénk igazából türelemnek. Ha tehát valóban szeretnénk elsajátítani ezt az erényt, elkerülhetetlen, hogy számtalan olyan dolog essen meg velünk, ami türelmetlenségre ad okot. Ki tudja, hány és hányféle bosszantó dologgal szembesülünk egyszerre?! Nem mintha Isten *zúdítaná ránk* az idegeinket tépázó körülményeket. Nincs is erre szükség, hiszen annyi van belőlük. Amikor azonban azért imádkozunk, hogy türelmesek tudjunk maradni, a Szentlélek munkálkodni kezd bennünk. Ennek következtében jobban észrevesszük, hogyan reagálunk a dolgokra. Ilyenkor előfordulhat, hogy úgy érezed, lehetetlen megőrizni a türelmedet. De ne aggódj, csak kapaszkodj a szőlőtőbe! Engedd, hogy a kertész szükség szerint lemetszsen belőled, és akkor terem majd a gyümölcs! Hiába gondolunk vagy vágyakozunk rá, attól még nem jelennek meg a gyümölcsök, csak ha Jézusban maradunk.

Szívéesség. A szeretetnek ezt az oldalát nem kell hosszasan bemutatni. Tudjuk, mi a szívéesség, kedvesség. Felismerjük, ha így fordulnak hozzánk, de nem mindenki veszi a fáradságot, hogy gyakorolja is. Mivel azonban a Biblia szerint *minden* jó ajándék Istentől jön (Jak 1:17), elmondhatjuk: ha bárki bármikor őszintén kedves, arra Isten készíti, még ha az illető nincs is tisztában vele. Abból is lemérhetjük, hogy megfelelő-e a kapcsolatunk Jézussal, ha azokkal is szívéyesek vagyunk, akik velünk nem azok.

Jóság. Ezt az erényt már nehezebb körülírni. Mind azt *hisszük*, hogy tudjuk, mit jelent a jóság, mégis nehéz meghatározni, és még nehezebb gyakorolni. Viszont ez is a Lélek gyümölcse, tehát ha a Szentlélek benned él, te pedig Jézus szavain és társaságában, akkor a jóság megjelenik életedben. Nem az a jó, aki annak gondolja magát; aki pedig úgy véli, hogy rossz, az sem feltétlenül az. Akit mások jónak tartanak, míg ő ezt meglepődve veszi tudomásul, mert nem szüntelen *önmagával* van elfoglalva - ez a jóság! Az ilyen ember mosolyogva fogadhatja a dicséző szavakat: „Köszönöm, de ez nem én voltam, hanem Isten!”

Hűség. A hűség jelentésének kétféle árnyalata is létezik. Az egyik a hithűsége utal, ami a Jézussal való napi kapcsolat természetes következménye. Kezdjük észrevenni mindazt, amit bennünk és számunkra lát, ebből adódóan a hitünk folyamatosan növekszik, majd a környezetünkre is áttérjed. Másrészt azt is jelenti, hogy hűséggel végezzük a dolgainkat. Feladatainkkal jól és időre elkészülünk, gondot viselünk emberekre és tárgyakra, akikért, amelyekért felelősséggel tartozunk. Magunkkal is törődnünk kell, ami leginkább a saját feladatunk. Kedvesen viselkedünk. A legfontosabb, amit hűséggel kell végeznünk - és ez az, ami elsőként megvizsgálandó, ha egyéb területen nem lennénk elég hűségesek -, hogy eleendő időt fordítunk-e az imádkozásra, bibliaolvasásra. Ha imádkozol, hallgass arra is, amit Isten akar mondani neked! Imádkozás közben beszélj, és tudod, hogy Isten meghallgat. Majd te hallgatsz, és tudod, hogy az Úr szól

hozzád. Van, amikor bizonyos gondolatod támad, azzal üzen Isten, de többnyire a Biblia vagy mások szavai által, mint a prédikációk, énekek, esetleg egy barátod szavain keresztül.

Szelídség. Ma ez nem túlzottan népszerű tulajdonság. Sokat hallunk arról, hogy legyünk erősek, ki kell állni magunkért, fontos tudni, mit akarunk, és azt el is kell érni. Főleg a férfiakat gúnyolják, ha szelídek, mert azt hiszik, hogy a szelídség gyengeséget jelent. A szelíd nőket pedig azzal vádolhatják, hogy olyanok, mint a lábtörő, régmódiak és túlságosan érzékenyek. Viszont éppen a szelídséggel kapcsolatos óriási félreértés is jelzi, hogy mai, rohanó világunkban ez az egyik legszükségesebb érték. Mi, akik itt élünk, mindnyájan egyaránt problémákkal küzdünk, tehát egy kis szelídséggel valóban megkönyíthatjuk környezetünk és a magunk életét.

Önmegtartóztatás. Általános kedvenc! Sokan rossz fényben tüntetik fel ezt a tulajdonságot, mert azt gondolják, hogy az önmegtartóztató ember robotként teljesíti a parancsokat, és sosem érezheti jól magát. Vajon erre gondolt volna Jézus? Véletlenül sem! Inkább mi fogalmazunk szűk korlátok között, amikor ezt a tulajdonságot próbáljuk meghatározni. Igyekszünk mértékletességet gyakorolni azzal kapcsolatban, hogy mennyit eszünk, de hogy valóban helyesen táplálkozunk-e, azt már nem tartjuk olyan fontosnak. Megtartóztatjuk magunkat, nem fogyasztunk alkoholt, a cukor vagy zsíros ételek tekintetében azonban nincsenek gátlásaink. Esetleg különös gondot fordítunk az egész étrendünkre, csak éppen a mozgást hanyagoljuk. Mások meg pontosan az edzést viszik túlzásba, és testük egészségét tartják életük céljának, értelmének. A mértékletesség azonban nem más, mint *mindenre* kiterjedő tudatosság, fegyelem, önmegtartóztatás.

Ha Isten beoltott a Szőlőtőbe, Jézusba, és a Kertész, az Atya gondunkat viseli, ha növekedésnek indul bennünk a szeretet, az öröm, a békesség és a többi gyümölcs, az önmegtartóztatás, a mértékletesség is fejlődik. Talán nem azt jelenti, hogy *soha* nem eszünk süteményt, három

szelet tortát viszont biztosan nem nyelünk le egyszerre. Nem gondolhatjuk, hogy soha nem fejezzük majd ki a haragunkat, az azonban elvárható, hogy nem jövünk ki a sodrunkból és nem másokat okolunk, ha dühösekké vágyunk. Nem arról van szó, hogy soha többé nem lehetünk vidámak, mert csak az örökkévalóságért kell szüntelenül fáradoznunk, hanem akár dolgozunk, akár kikapcsolódunk, mindig a tőlünk telhető legjobbat adjuk.

Itt találjuk meg a Jézus által megígért teljes, gazdag élet bibliai képét. Aki eldönti, hogy az Úrhoz akar tartozni, benne növekszik, Jézusból táplálkozik, az elér mindent, amit Isten neki szánt, bőven hozza a virágot és a gyümölcsöt - környezetére áldására.

BESZÉLJÜK MEG!

1. A bűnök melyik „betegsége” vagy „bogara” ellen kérsz védelmet Jézustól?
2. Sorolj fel néhány dolgot, amit azért teszel, hogy szorosabb, tökéletesebb kapcsolatot alakíts ki Jézussal!
3. Miből állapíthatod meg, ha az Úrhoz fűződő viszonyodban törések mutatkoznak? Mit tehetsz akkor?
4. A lelki gyümölcsök közül ma melyiket tartod a legfontosabbnak? Miért?
5. Meséld el, mikor és hogyan láttad meg valakiben a Lélek gyümölcsét! Mi történt? Milyen érzés volt? Szeretted volna még inkább Jézushoz hasonlítani?

6.
elu

Jézus az igazi Szőlőtő, ezért lehetek szőlővessző, belőle nyerhetem a táplálékot, és dicsőséget szerezhetek Istennek a gazdag gyümölcsterméssel.

Jézus azt mondta:

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

Wen és Josh a tömeggel együtt szaladt a kijárat felé. A fivőn át siettek az irodaépületbe. Gyülekezőre hívtak mindenkit a kápolnába. Teljes volt a káosz. „Mi történt?” - tudakolta Wen Josh-tól.

„Fogalmam sincs - felelte Josh -, de Dr. Willa sír.”

A kápolna zsúfolásig megtelt, nagy volt a nyüzsgés, a hangzavar. Az igazgatónő felállt és felemelte a kezét. Hirtelen csend lett. „Hölgyeim és uraim! Rendkívül szomorú hír miatt hívtunk ide mindenkit. Úgy ítéltük meg, az lesz a legjobb, ha közös tájékoztatót tartunk. Reméljük, így a zavar nem nő tovább az esetlegesen terjedő téves hírek miatt.” Az igazgatónő levette a szemüvegét és az üvegét törölgette.

Wen és Josh összenézett. Miről lehet szó? Miért nem kezd már bele?

Az igazgatónő ismét megszólalt, szinte elcsukló hangon. Létezik, hogy mindjárt sírva fakad?

„Most kaptuk a hírt, hogy a busz, amelyik a misszióterületről visszatérő diákmisszionáriusainkat szállította, karambolozott.”

Döbönt morajlás zúgott végig a termen. Az igazgatónő ismét felemelte remegő kezét, majd akadozva folytatta: „Nincsenek... Nincsenek túlélők.” Síri csend borult a teremre.

Pár pillanat múlva a rémület csendje után a kápolna újból hangosabb lett. Néhányan felsikoltottak, többen elsírták magukat. Wen toroka kiszáradt. A diákmisszionáriusok! Mind a tízen? A sofőr is?

Josh elfehéredett. Wen aggódva fordult oda hozzá: „Jól vagy?”

Josh szája mozgott, de hang nem jött ki rajta. Görcsösen nyelt egyet, majd újból megpróbált válaszolni. „Nita!” Wen szava elakadt. Nita! Josh barátnője. Már azt tervezték, hogy a diplomaosztás után összeházasodnak.

„Ó, Istenem!” - suttopta.

Josh arca összerándult. „Isten! Hol volt Isten? Miért engedte, hogy ez megtörténjen?”

Wennek fogalma sem volt róla, hogy mit is mondhatna erre.

Ezen a héten Jézusnak hét „Én vagyok...” kezdetű kijelentését tanulmányozzuk, amelyek közül az utolsó most következik. Olvassuk el együtt Jn 11:25 versét! Ez a mondat egy igencsak megindító történet keretén belül hangzik el, és csak az értheti meg igazán, aki volt már hasonló helyzetben. Mária és Márta egyetlen férfitestvére, Lázár meghalt. Mind a hárman Jézus barátai voltak, ráadásul napokkal korábban üzentek is neki, tudatták vele, hogy Lázár megbetegedett. Jézus mégis úgy döntött, hogy nem megy el hozzá. A 4. versben kijelentette, hogy Lázár betegsége nem halálos, majd a 6. vers szerint még két napig ott időzött, ahol akkor tartózkodott.

Feltételezhetjük, hogy Mária és Márta így értetlenkedtek: *Miért?* Persze nem szükséges találgatásokba bocsátkoznunk, mert tudjuk, hogy így történt, hiszen mindketten azzal fordultak Jézushoz: „Bárcsak itt lettél volna!” Korábban látták, hogy Jézus sokakat meggyógyított. Biztosra vették, hogy Lázárt is meggyógyíthatta volna. Akkor miért engedte, hogy ez megtörténjen?

Éreztél már te is effélet?

Jézus Mártához szólva mondja ezt az „Én vagyok...” kezdetű kijelentést. Még mielőtt a barátait letaglózó szomorú helyzetben bármit is tett volna, így szól a fejezet 25-26. versében: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Olvassuk el Márta válaszát a 27. versben!

Isten pontosan ezt akarta hallani tőle. Fájdalmában, csalódásában, még mielőtt azon tűnődhetett volna, hogy Jézus vajon milyen csodát készül megtenni, annak ellenére, hogy minden bizonnyal háborgott, amiért Isten (Jézus) nem akadályozta meg a tragédiát, Márta kimondta: „Hiszek. Még most is hiszem, hogy te vagy a Messiás! A hitemet nem veszi el a fájdalom, sem az, hogy összetört, megzavart a szomorúság.”

Még azt is hozzátette, hogy tudja: a testvére fel fog támadni. Márta hitte, hogy a halál nem a vég. Ettől még nem múlt el a fájdalma, csak enyhült a szorítása. Képzeljük el, milyen érzés lenne arra gondolni, hogy aki

meghal, örökre halott marad, soha többé nem láthatjuk viszont!

Mégsem ez a helyzet! Jézus a feltámadás és az élet, ezért áldozta az életét.

Remekül lehet erről prédikálni, de aki volt már ilyen helyzetben, érezheti úgy is, hogy ott és akkor kevés ez a vigasz. Mit mondhatunk kétségbeesett barátunknak, aki azt kérdegeti, hogy *Miért?* Mivel vigasztalódunk, ha megállunk valakinek a sírja felett, akit elragadott az igazságtalan halál, és a miérteteket tudakoljuk? Veszteség az is, amikor valaki idős korban, az élettel betelve távozik - ahogy a Biblia fogalmaz -, de talán még jobban megráz, ha egy fiatal hal meg, mint Lázár, vagy az Isten művében fáradozók, pl. a történetbeli diákmisszionáriusok, vagy egy gyerek.

Mit mondhatunk akkor?

Természetesen ismerjük Lázár történetének végét. Jézus feltámasztotta, és ő is ott volt virágvasárnap a diadalmenetben, amikor a Golgota eseményeit megelőző héten Jézus bevonult Jeruzsálembe. És azután? Vajon Lázár még mindig él? Nem! Megint meghalt, nem igaz?

Amikor Jézus halottakat támasztott fel, legyen az Lázár, Jairus lánya vagy a naini özvegy fia, nem adott nekik örök életet. Gyakorlatilag Isten már a teremtés előtt befejezettek tekintette a megváltási tervet, pedig Jézus akkor még nem váltotta meg az örök élethez való jogunkat. Jézus azonban mégis azt állította Mártához és másokhoz is szólva, hogy aki hisz benne, „*az nem hal meg soha.*” Tudta, hogy ez már eldöntött kérdés.

Akkor miért találjuk éppen itt a Biblia híresen rövid versét: „*Jézus könnyekre fakadt*” (Jn 11:35)?

Túl könnyen mondjuk ki, ha *nem* mi vagyunk rettentően összetört állapotban, hogy „Fel a fejjel! Nincs semmi baj! Jézus a feltámadás és az élet.” Pedig még Jézus is sírt! Nem hiszem, hogy csak a barátai hitetlensége miatt kesergett. A halál elszomorító. A veszteség fájdalmas. Néha talán az a legjobb, amit tehetünk, hogy nem próbálunk a miértekre feleletet találni, csak együtt sírunk a gyászókkal. Ha mellettük állunk fájdalmukban, azt is érzékel-tethetjük, hogy Isten is ott van, törődik velük.

Nem sok idő telt el Lázár feltámasztása után, amikor Jézus is átkelt a halál árnyékának völgyén, csak hogy abban a völgyben soha nem járt és nem is fog járni más. Jézus nem az emberek szokásos halálát szenvedte el, hanem azt, amit második halálának nevezünk, ez az örök halál, a bűn következménye. Jézusnak örökre meg kellett volna halnia! Csak hogy nem az történt!

Lapozunk *János evangéliuma* 20. fejezetéhez! Először is, képzeljük el a helyzetet! Elevenítsük fel azokat az eseteket, amikor elveszítettünk valakit! Idézzük fel, hogy milyen erővel tört ránk a gyász, a fájdalom! Most pedig képzeljük el, milyen szomorú lehet az, aki a saját gyermekét veszíti el, vagy azt, aki nagyon közel áll hozzá! Adjuk hozzá mindehhez Jézus barátainak a csalódottságát, akik tisztá szívből hitték, hogy Jézus az Isten Fia, a Messiás, és mégis meghalt! *Halott!* El tudjuk képzelni az iszonyú megrázkódtatást, fájdalmat?

Meghalt.

Pedig Ő nem halhat meg!

Mégis meghalt.

Akkor most mihez kezdünk?

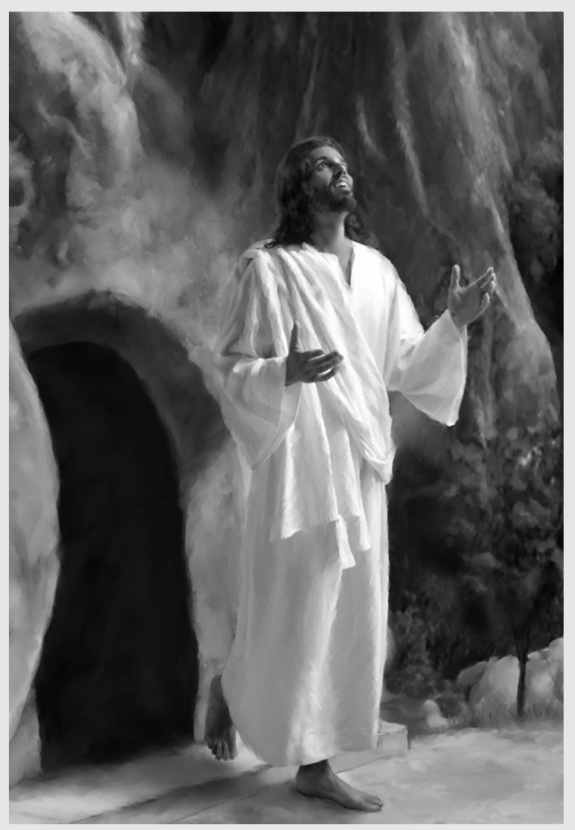
Jézus követői közül leginkább Mária Magdalénát törte össze a fájdalom. Olyan iszonyatos életből mentette ki Jézus, amit el sem tudunk képzelni. Mária Magdalénának fogalma sem volt, hogyan folytathatná az életét, tudva, hogy Jézus halott. Vasárnap hajnalban, már pirkadat előtt indult is a sírhoz.

Olvassuk el az ezután történeteket Jn 20:1-18 szakaszában!

„Az én Atyám és a ti Atyátok... az én Istenem és a ti Istenetek...” Vajon miért fogalmazott így Jézus? Egyszer és mindenkorra biztosítani akarta barátait arról, hogy Isten is épp úgy szereti őket - nagyon. Jézus még ott maradt egy darabig a temetőben, mielőtt visszament volna Atyjához, akivel földi élete során nem lehetett együtt. Miután azonban megvigasztalta Máriát és üzent a többi tanítványnak, sietve a mennybe ment. Ellen White így ír erről:

„Jézus nem akarta elfogadni övének hódolatát mindaddig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az Atya elfogadta áldozatát. Felemelkedett a mennyei udvarokba és ott maga bizonyosodott meg arról, hogy az emberek bűneiért hozott áldozata elégséges az egész emberiség számára, és így vére által mindenki elnyerheti az örök életet... Az Atya... éppen úgy [szereti az embereket]... mint ahogy Fiát szereti... A mennyben és földön Isten minden hatalmat az élet Fejedelmének adott, és Ő visszatért követőihez, akik a bűn világában élnek, hogy részesíthesse őket hatalmából és dicsőségéből” (*Jézus élete*. 697-698. o.).

Attól fogva Jézus valóban egyszer és mindenkorra „*a feltámadás és az élet*” lett. Azért jött, hogy ezt megossza velünk. Veled és velem! Nagyszerű!

● Az eddig tanulmányozott „*En vagyok...*” kezdetű kijelentések esetében először mindig azt néztük meg, mit mondott Jézus önmagáról, majd pedig arra térünk rá, hogy számunkra ennek mi a jelentősége. Ebben az esetben el kell döntenünk, hogy akarunk-e részesedni az Ő feltámadásában és életében. Befolyásunkkal kétféleképpen is élhetünk: Jézus élete felé segítünk másokat, vagy inkább a pusztulást és halált terjesztjük. Meglepő, hogy sokszor még keresztények is mondanak, tesznek kifejezetten gyilkos dolgokat. Kegyetlen szavak, pletykálkodás, az igazság elferdítése (leginkább, ha ezáltal valaki rosszabb fénybe, a beszélő pedig kedvezőbb megvilágításba kerül) – mind lehetnek halált, nem pedig életet hozó tettek. Viszont a kedves szó, vagy pl. ha kiállunk valaki mellett, akinek erre szüksége van, szeretetből fakadó cselekedet – aki ezt teszi, arra az isteni szeretet jellemző. Az ilyen ember bemutatja, hogy „*átment a halálból az életbe*” – ahogy Jézus fogalmazott Jn 5:24 versében.

Hogyan érezhetjük ennek a valóságát már most? Tudjuk, hogy Jézus kijelentéseit abban a pillanatban megtörténtnek vehetjük, amikor mondja, még ha a beteljesedésre várni is kell. Itt azonban ennél többről van szó. Jézus halálában és feltámadásában már most valóságosan részünk lehet. Olvassuk el együtt Róm 6:4-5 verseit! „*A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.*”

A keresztségünk tehát annak a teljesen új életnek a külső jele, ami a bensőnkben már elkezdődött. Ellen White ezt a következőképpen magyarázza:

„A keresztség a világról való legkomolyabb lemondás. Az ember kijelenti, hogy énje meghalt a bűnös élet számára. A keresztelendőt elborítja a víz, és az egész világegyetem színe előtt elhangzik a közös fogadalom. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében az ember a hullámsírba kerül, a keresztségben Krisztussal együtt eltemettetik, majd pedig a vízből kiemelkedve az Isten iránti hűség új életét kezdi el. A három mennyei hatalmasság tanúja az eseménynek. Láthatatlanul, de jelen vannak” (*The Faith I Live By*. 146. o.).

Ez a kezdet. A megkeresztelt hívő kijelenti, hogy meghalt a bűnnek. Élete további része ad választ a kérdésre: vajon komolyan gondolta fogadalmát? Bárki mondhatja, hogy követni akarja Jézust. Lehet, hogy akkor úgy is érezte, ahogy mondta, de amikor nehézségek jönnek, amikor elkeseredik, vajon feladja? A víz általi keresztség pusztán szimbólum – nem ez a bűnök eltörlése. A bűnöket egyedül Jézus törli, törölheti el, ami pedig nemcsak egyszer történik, hanem napról napra, újból és újból mindig, az életünk hátralévő részében. Mindegy, hány év telik el a keresztségünk után, az új élet mindig elérhető. Naponta választhatjuk, hogy a feltámadott életet éljük.

Ellen White közvetlenül az iménti idézet előtt írta az alábbiakat:

„Isten mindazoktól megkérdezi, akik hozzá tartozónak vallják magukat: Hogyan kamatoztatod a Fiam halála árán megszerzett erőt? Vajon a rendelkezésre álló erő szerint mindent megteszel annak érdekében, hogy a lelki értelem magasabb fokára juss? Vajon az örökkévalóság

hatalmas követelményeihez igazítod érdeklődési körödet és tetteidet” (u. o.)?

Amennyiben tehát tudni szeretnénk, hogy a Jézus által megígért feltámadott életet éljük-e, ilyen kérdéseket tegyünk fel magunknak: Igyekezzünk, hogy naponta valami újat tanuljunk Istenről és igazságáról? A tetteinket és szavainkat vajon annak alapján választjuk meg, hogy milyen következményük lehet örök életünkre és mások életére?

Amikor pedig iszonyatos, megmagyarázhatatlan dolgok történnek, és azon tűnődünk, vajon hol van Isten, miért nem akadályozta meg a tragédiát, egyszerűen bízunk benne. Őt kell kérdeznünk! Nincs abban semmi rossz, ha Isten előtt vállaljuk igazi érzéseinket – még a negatív érzéseinket is, mert Ő megért. Hiszen ki máshoz fordulhatnánk? Lehet – sőt, valószínűleg biztos –, hogy válaszát most nem értjük meg maradéktalanul, de abban nem kell kételkednünk, hogy már most velünk van. Gyengéden gondunkat viseli, velünk sír, és végül elvisz, hogy örökké élhessünk vele ott, ahol többé már nem lesz sírás, sem halál.

Wen már korábban is vett részt temetésen, de ez a gyászszertartás volt számára a legmegrendítőbb. A tragédiában elhunytakat külön-külön temették el a saját városukban, a főiskolán azonban közösen megemlékeztek mindannyiukról. Az intézmény hatalmas imaháza zsúfolásig megtelt. Elöl tíz, felnagyított fénykép volt az állványon, alatta virágtenger. Wen Josh-sal tartott, aki szinte szólni sem bírt.

Mindketten egészen beleremegtek, amikor a lelkész megszólalt: „Bizonyára sokan kérdezték, miért engedte Isten, hogy ez a rettenetes dolog megtörténjen. Ezeknek a fiataloknak épp csak elkezdődött az élete. Néhányan végzősök voltak, kettejüknek már az eljegyzése is megvolt. Mindannyian Istenért dolgoztak!” – A lelkész egy pillanatra megállt, a fejét ingatta. – „Istenért dolgoztak! Több száz éhező gyereknek adtak enni. Nem menthette volna meg az életüket Isten? Nem tudta, milyen nagyszerű tetteket hajthattak volna még végre a nevében? És ott van a buszsofőr, aki gyászoló családot hagyott hátra. Hogyan engedhette meg ezt Isten?”

A lelkész ismét szünetet tartott, tekintete körbejárt a teremben. Wen lopva Josh-t fürkészte, aki meg lélegzetét is visszafojtva a lelkész arcát nézte mereven. Josh az utóbbi időben mindenféle vád dolgokat mondott. Azon morfondírozott, hogy otthagyja az iskolát, az egyházat, hátat fordít a hitnek. Wen csendben imádkozott érte.

„Nem tudom” – folytatta a lelkész.

Wen behunyta a szemét. *Ez még édeskevés.*

„Ilyen kérdésekre most nem találunk feleletet. Egyet viszont biztosan állíthatok: Isten gyűlöl minden rosszat, ami a világon történik. A bűn okozza a halált és a szomorúságot. Ha egy tragédiát megakadályoz, a másikat miért nem?”

Wen csodálkozva pillantott fel.

„Miért ne akadályozná meg, hogy bárki meghaljon bal esetben? Miért ne akadályozná meg, hogy egyetlen gyerek is éhen haljon?”

Míg Wen ezen tanakodott, egészen megfélemedezett Josh-ról, és ráébredt, hogy ő maga is milyen haragot érez a lelke mélyén. Azelőtt még nem gondolt így erre. Eszébe

jutott egy eset a szeptember 11-i terrortámadás után, amikor valaki arról beszélt, hogy barátai vagy rokonai szinte csoda folytán *nem* haltak meg. Mintha Isten valahogy jobban szerette volna őket azoknál, akik akkor meghaltak. Vajon jogosan háborog, mert ezzel ellentétben az *ő* barátai most meghaltak? Vajon nem történnek balesetek nap mint nap? Nem halnak meg balesetben az emberek? Kérdezte már Istentől, hogy miért nem akadályoz meg minden balesetet? Ezen töprengve magába szállt. Amikor pedig Josh-ra gondolt, tovább nőtt a bűntudata. Az *ő* vesztesége eltörpül a barátjáéhoz képest.

„Ha Isten megakadályoz egy balesetet, vélhetően az összeset megakadályozná - mondta a lelkész. - Nem így gondoljátok?”

Wen látta, amint Josh remegő ajakkal, tétován bólint.

A lelkész az előbb még könnyezett, de most elmosolyodott. „Barátaim! Hallgassatok rám! Isten egy szép napon minden bajt elhárít majd! Erre akarlak emlékeztetni benneteket, és ez az, amibe most kapaszkodnunk kell. Ismét találkozunk majd szereteteinkkel, és eljön az a nap, amitől kezdve soha többé nem lesz halál.”

Wen már nemcsak oldalvást pillantgatott Josh-ra, hanem egyenesen ránézett. Egy könnycsepp gördült végig az arcán. Hála Istennek! Josh egészen eddig szinte dühögött. Wen tudta, hogy mióta értesült a balesetről, egyszer sem sírt, és nem is aludt. Úgy gondolta, ha Josh nem ellenkezik tovább, hanem szabad folyást enged a könnyeinek, az bizonyára jót tenne neki.

Wen szeme is bepírult. Látta, hogy Josh kezébe temett arccal, összetörten mondta: „Istenem! Ezt képtelen vagyok elfogadni!”

Wen felsóhajtott. „Még idő kell hozzá, de majd rendbe jön!” - gondolta.

BESZÉLJÜK MEG!

1. Meghalt már valaki a hozzád közelállók közül? Hogyan tudtál megbirkózni a fájdalommal és a kérdésekkel?
2. Vajon mi történne, ha Isten nem engedné, hogy követőivel bármi rossz vagy fájdalmas történjen?
3. Ismersz valakit, aki nagyon szomorú? Nemcsak halálesetre gondolhatsz, hanem munkahely elvesztésére, betegsége, vagy költözésre, aminek következtében elszakad a barátaitól, magányos lesz. Mit tehetsz, hogy Jézus vigasztalását éreztetni tudd vele?
4. Mai szavaiddal, tetteiddel az élet, vagy inkább a halál felé vezettél embereket? Mit akarsz tenni azért, hogy tudatosan ne a halál, hanem az élet felé segítsd a környezetekben élőket?

7. elv

Jézus a feltámadás és az élet, ezért már most örülhetek az új életnek, és bizhatok abban, hogy örök életet kapok tőle.

Missziókonferencia – Ifjúsági altábor 2011. augusztus 16–20.

főszervező: Kalocsai Tamás

jelentkezési határidő: 2011. július 17.

Jézus a nagy „Vagyok”

Wen az utcán úgy belemerült a gondolataiba, hogy majdnem beleütközött valakibe. Automatikusan oldalt lépett, majd felpillantva elnézést kért. Elmosolyodott, amikor felismerte, kibe botlott éppen. „Andrea! Szia! De rég nem láttalak! Esténként nincs időm betérni a presszóba.”

„Este sokkal nagyobb a forgalom, nem is igen tudnánk beszélgetni. Hogy vagy mostanság?”

„Remekül. Képzeld, azt hiszem, hogy az orvosira fogok jelentkezni. Gondoltad volna?”

„Komolyan? Akkor még hosszú út áll előtted!”

„Emlékszel, amikor azt tanácsoltad, hogy úgy tegyem fel magamnak a kérdést, mi szeretnék lenni, ha sosem nőnék fel? Talán csak vicceltél, de én akkor kezdtem komolyabban elgondolkodni arról, hogy a szívem mélyén mire vágyom, mihez kezdenék, ha a pénz, az idő stb. nem számítana. Igazság szerint mindig is orvos akartam lenni, csak lehetetlennek tűnt. (Az persze most is megrémít, ha belegondolok, hány év tanulás áll még előttem...) Szóval attól fogva azért imádkoztam, hogy megtudjam, ki vagyok valójában, és arra kértem Istent, mutassa meg, mit akar, mit kezdjek az étellemmel. Mostanában egészen kitisztult a kép. Úgy gondolom, ha Isten tervében ez szerepel, akkor bizonyára segít megtalálni a megvalósítás módját is. Lehet, hogy miközben az egyetemen tanulok, ápolóként dolgozhatnék a kórházban, az is lehet, hogy nem leszek orvos, hanem főiskolát végzett ápoló. A részletek idővel biztosan kitisztáznak. Tudod, ebben is megváltottam. Igaz, még most is rám tör néha az aggodalom, ha túl sokat töprengek a jövőn, de már nincs bennem olyan félelem... Elmúlt az az érzés, hogy nem ott vagyok, ahol lennem kellene. Az adósod vagyok, Andrea!”

Andrea elnevette magát. „Igazán nagyszerű, Wen! Azt hiszem, legalábbis kvittek vagyunk! Tudod, én is az akkori beszélgetésünk után ébredtem rá, hogy mivel is akarok foglalkozni igazán. Mostanáig leragadtam a főiskolai végzettség kérdésénél. Pontosabban, hosszú ideig minden energiám arra ment rá, hogy azon keseregtem: számomra elérhetetlen a főiskolai diploma. Folyton azt gondoltam,

hogy született vesztes vagyok, és éppen így tettem azzá magam. A beszélgetésünk után én is elkezdtem azon töprengeni, azért imádkozni, hogy megtudjam: ki is vagyok valójában, mihez értek, mi az érdeklődési köröm. Többek között ezért vállaltam munkát a főiskolában, amit fantasztikusan szeretek. Így már világosan látok több mindent – szeretek a szabadban dolgozni, szeretem a természetes életstílust, ilyesmit. Vidékre akarok költözni, keresek egy helyet, ami nincs túl messze a munkahelyemtől. Most azért imádkozom, hogy tudjam a részleteket törleszteni. A tanulást illetően pedig számtalan lehetőség van. Ha egy kicsit nyugalmasabb lesz az életem, talán elvégezhetek néhány kurzust a főiskolán, vagy az interneten is annyi minden elérhető! Tervezem, hogy majd talán egy kétéves menedzserképzőt is elvégzek, mert szeretnék saját vállalkozást kezdeni. Üvegházban természetesen virágokat, bonszájt. Annyi a lehetőség! Nekem is az Ellison professzortól kapott feladatod indította be a fantáziámat!”

Wen elmosolyodott, majd mély meggyőződéssel így szólt: „Szerintem azért történt mindez, mert a »VAGYOK« mindkettőnkét rádöbentett, hogy a mi életünk is lehet tartalmas, ha kapcsolatban maradunk vele!”

A János által feljegyzett hét „Én vagyok...” kezdetű mondat tanulmányoztuk eddig. Jézus azt mondta, hogy „Én vagyok a világ világossága”; „Én vagyok a juhok ajtaja”; „Én vagyok az élet kenyere”; „Én vagyok a jó pásztor”; „Én vagyok az út, az igazság és az élet”; „Én vagyok az igazi szőlőtő”; „Én vagyok a feltámadás és az élet”. Most, az utolsó részben pedig közelebbről megvizsgáljuk azt, hogy „Én vagyok”. Mit tudunk e kijelentés eredetéről és a jelentéséről?

A kifejezés először 2Móz 3:14-15 verseiben fordul elő a Bibliában. Melyik történetet találjuk ott? Azt, amikor Isten az égő csipkebokornál elhívja Mózeset. Mózes úgy gondolta, hogy már régen véget ért életének vezetői szakasza, amire remek kiképzést kaphatott Egyiptomban. Negyvenéves pásztorodással a háta mögött nem hitte, hogy valaha mást is fog csinálni. Pedig ez alatt az idő alatt Isten ihletésére leírta a teremtés történetét, és olyan

istenfélő nagy emberekről is írt, mint Ábrahám, Sára, Izsák, Rebeka, Jákób, Lea és Ráhel.

Ezután az élete hirtelen, éles fordulatot vett. Isten megszólította: „Indulj el, hozd ki az izraelitákat Egyiptomból, és vezesd be őket az Ígéret Földjére!”

Képzeljük magunkat Mózes helyébe!
„Tessék?!”

Mózes egy darabig alkudozott: „Túlságosan szegénylős vagyok, nem vagyok jó szónok! Különben sem hallgatnának rám.” Isten azonban nem engedte, hogy valamilyen kifogásra hivatkozva kibújjon a feladat alól. Akkor Mózes megkérdezte: „Mégis, mit mondjak, ki küldött? Biztosan tudni akarják majd, hogy ki vagy!”

Rendkívül érdekes. Mózes egyszerűen arra gondolt, hogy „Mi a neved?” Isten azonban tudta, hogy az igazi kérdés: KI VAGY VALÓJÁBAN? Ez sokkal lényegre törőbb, mint pusztán a név. Isten válasza egyrészt váratlan, másrészt egy kissé meglepő volt. Most olvassuk el 2Móz 3:14-15 verseit!

„Vagyok, aki vagyok.” Különös név, ugye? Ellenben mint válasz, sokkal mélyrehatóbb és sokatmondóbb. Igazán talán sosem tudjuk megfogalmazni, hogy kik is vagyunk valójában, vagy nem látjuk kristálytisztán, milyenek vagyunk a szívünk mélyén. Isten azonban mindig tökéletesen pontosan az, *akinek mondja magát.*

A héber nyelvben pedig még gazdagabb a jelentése annak, hogy „vagyok”. Ellen White szerint: „A VAGYOK az örökkévalóságot fejezi ki; a múltat, a jelent és a jövőt egyaránt, egyidejűleg. Isten épp olyan tisztán látja az elmúlt történelem legtávolabbi eseményeit és a messihi jövőt, mint ahogy mi tekintünk a napi események előttünk zajló dolgaira” (*That I May Know Him*. 12. o.).

A hebraisztikával foglalkozó Marcia Prager szerint ezt a kifejezést úgy is lehetne fordítani, hogy „Én vagyok az Örök Létezés”, „Én vagyok az Egyetlen, aki él és az élet felé mutat”, vagy „Én vagyok az Örökkévaló, aki minden pillanatban életre hív.”

Felettebb érdekes. Más szóval tehát, Isten kreativitása nemcsak akkor nyilvánult meg, amikor megalkotta a világegyetemet, benne a mi világunkkal, hanem azóta is, állandóan. Isten ebben a pillanatban is teremt. Folyamatosan újjáteremt bennünket, amennyire engedjük. Választási lehetőséget is ad. Sok szempontból azok vagyunk, akiknek hisszük magunkat, és amivé döntéseink nyomán formálódunk. Amikor tehát elhatározzuk, hogy együttműködünk vele az új teremtésben, akkor hozzá hasonlóan – aki valóban az, akinek mondja magát – mi is kezdjük felismerni és megtudni, kik vagyunk valójában.

A János evangéliumában felsorolt hét „Én vagyok...” kezdetű mondáson kívül, amelyekkel Jézus bemutatja magát, még négy olyan alkalomról számolnak be az evangéliumok, amikor önmagára vonatkoztatja ezt az Istenre utaló nevet. Most vegyük sorra mind a négyet!

A négyből három *János evangéliumában* található, közülük is az első kettő a 8. fejezetben, tehát lapozzunk oda! Ha gyorsan átfutjuk ezt a részt, ismerősnek találjuk. Először a házasságtörésen kapott asszony esetéről olvashatunk, majd – közvetlenül az után, hogy Jézus megbocsát neki – kijelenti: „Én vagyok a világ világossága.”

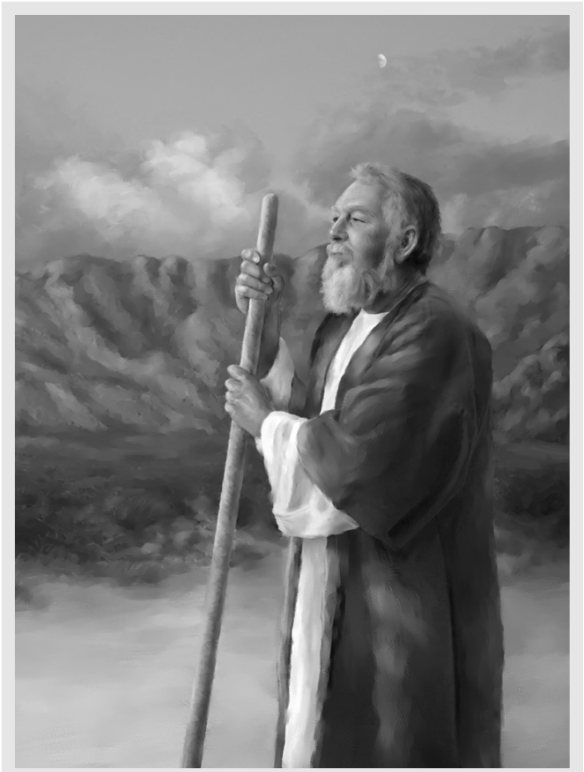
Ekkor a vallási vezetők, farizeusok vitába szállnak Jézussal. El kell ismerni, ha egy átlagember mondta volna

ezt, jogosnak vélhetnénk a fenntartásokat. *Mit gondolt Jézus magáról? Mit állított magáról?* Az igazat mondta vagy badarságot? Ugyanis nincs más választási lehetőség, ha csak nem hazugsággal akart volna követőket szerezni magának. Viszont abban az esetben felhagyott volna vele, ha már az élete is veszélybe kerül, nem igaz? Csak hogy éppen ebben a fejezetben kezdték az életét fenyegetni. Jézus azonban erre nem hogy visszavonta volna állítását, hanem mind nyíltabb kijelentéseket tett. Amikor mástól származó bizonyágtételt kérnek rá vonatkozóan, mondván, hogy saját kijelentése nem elég, Jézus állítja: az Ő ítélete mindig igaz.

Figyeljük meg a 24. verset, ahol gyakorlatilag ezt mondja: „*Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.*” Szinte megismétli azt, ahogyan az Úr bemutatkozott Mózesnek, vagyis: „az vagyok, akinek mondom magam.” És nem elég, hogy Jézus ezt a nevet önmagára alkalmazta, de még arra is figyelmeztette őket: ha nem hisznek neki, bűneikben hálnak meg. Ezzel a második halálra, az örök halálra utalt. Aki tehát nem akarja elhinni, hogy Jézus valóban emberi testben földre jött Isten, az Jézus beszámíthatóságát vonja kétségbe.

Jézus azonban még ellenfelei vitatkozását tapasztalva sem visszakozott. A 28. versben kijelenti, hogy majd megbizonyosodnak állítása valóságáról, ha felemelik – amivel tulajdonképpen a keresztre feszítésre utalt. (A vezetők ezt ugyan akkor sem ismerték el, legalábbis nyilvánosan nem, de a római százados így szólt: „*Bizony, ez az ember Isten Fia volt!*”)

Menjünk csak tovább! Az 56. versben Jézus kifejtette: Ábrahám örült, hogy megláthatta Jézus napját. Ellenfelei erre csúfolódní kezdtek: „*Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot?*”

• Most pedig elolvassuk az 58. verset, próbáljuk meg elképzelni, milyen lehetett Jézust hallani, ott állva a tömegben! Ne feledjük, egy átlagos kinézetű emberről volt szó, aki hétköznapi ruhát viselt! Neki is szüksége volt táplálékra, alváásra; Ő is megizzadt, elfáradt, amikor egész nap gyalogolt, ám most képzeld el, hogy a szemedbe nézve így szól: „Bizonny, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.”

• Megint csak Isten nevét kimondva utalt magára, ezzel pedig mintegy azt is kijelentette, hogy öröktől fogva él. Ellen White rámutat: „Krisztus Isten nagy nevét használta, azt, amivel Mózesnek mutatta be magát, hogy ezáltal fejezze ki örökkévalóságát” (*That I May Know Him*. 12. o.).

Az ott álldogálóknak mindössze két választási lehetőségük volt: vagy hisznek benne, bármilyen hihetetlenül is hangzik, amit mond, vagy istenkáromlónak bélyegzik és megölik. Melyiket választották? Olvassuk el az 59. verset!

Aznap nem sikerült megölniük, de tovább próbálkoztak, és véghez is vitték, amit elterveztek. Most lapozzunk János evangéliuma 18. fejezetéhez! Jézus földi életének utolsó éjszakájáról olvashatunk itt. A 14-16. fejezetekben a Mester sok mindent elmagyarázott a tanítványainak, amit távozása előtt tudatni kívánt velük. A 17. fejezetben írta le János azt a hosszú imát, amiben Jézus arra kérte Atyját, hogy a tanítványai egyek legyenek benne és az Atyában - az egész világon, minden időben, tehát mi is. A következő fejezetben megérkeztek a katonák, hogy elfogják. Akkor megnyilvánult Jézus természetfeletti ereje. Olvassuk el a 4-6. versekig terjedő részt!

Ellen White a következőképpen ír erről: „Az isteni világosság fénnel árasztotta el az Üdvözítő arcát és egy galambhoz hasonló árnyék esett alakjára. Az isteni dicsőség jelenlétében a gyilkos indulatoktól megszállott tömeg egy pillanatig sem tudott megállni. Hátra tántorodtak. A papok, a vének, a katonák és még Júdás is halott emberként estek a földre” (*Jézus élete*. 598. o.).

Lk 22:47-50 szakaszában arról olvashatunk, hogy a Jézust csókkal eláruló Júdás vezetésével közeledik a tömeg. Amikor a tanítványok rádöbbsenek, hogy mi lesz a folytatás, Péter kirántotta a kardját, és levágta Málkus, a főpap szolgálója fülét. Jézus azonban megérintette és meggyógyította. Azt gondolhatnánk, hogy azok a katonák, akik egy ilyen csoda szemtanúivá váltak, azután már nem mertek kezét emelni Jézusra. Ők azonban ismét nekilendültek, mintha semmi nem történt volna, újból megkötözték Jézus kezét (aki közvetlen ezt megelőzően erőfeszítés nélkül szabadította ki magát, hogy Málkus fülét meggyógyítsa), majd elhurcolták, hogy megverjék és hamis eljárás keretein belül kétszer is kihallgassák.

Jézus Mk 14:62 versében utalt magára negyedszer Isten nevével. Keressük meg a Bibliában! Ekkor Kajafás, a főpap hallgatta ki. Jézus némán állt, nem volt hajlandó válaszolni egyetlen koholt vádra sem, amit felhoztak ellene, amíg Kajafás neki nem szegezte a kérdést: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”

„Én vagyok” - felelte, majd a gonosz főpapnak a füle hallatára, aki népét tévútra vezette, ígéretet tett: „és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőiben.”

Vajon mit gondolt akkor Kajafás, meg a társai, akik elítélték és halálra adták az Isten Fiát? Remélhetőleg leg-

alább néhányan hitre jutottak idővel, és átérezték, hogy Jézus áldozata értük is történt!

Egy dolog azonban biztos. Jézus egész élete során határozottan tudta, ki is Ő valójában. Önként hozta meg a döntést, hogy isteni hatalmát félretéve emberként él, maradéktalanul alávetve magát az Atyának. Szolgálatának korai szakaszában nem beszélt nyíltan kilétéről, mondván, nem jött még el az ideje. Majd éppen azért került a keresztre, mert tudtul adta, ki is valójában. Kihallgatása során egyetlen igaz dolgot hoztak fel ellene, azt, hogy Istennel egyenlőnek mondta magát - mint ahogy az is.

Jézus földi életének két célja volt. Először is, az emberek Istennel kapcsolatos téves elképzeléseit kívánta eloszlatni, bemutatva, hogy Ő a végtelen szeretet és könyörület Istene. Másodszer pedig lehetővé tette mindazoknak, akik Isten gyermekei akarnak lenni, hogy igazán megismerjék önmagukat.

Pál kifejezésével élve, miközben „naponként a halállal” nézünk szembe, napról napra döntünk, hogy azzá válunk, aminek Isten kíván látni. Így meghalunk régi énünknek és mindannak, amit azelőtt szoktunk tenni, új emberre formálódunk át, és a bennünk lakó Szentlélek ereje által a szeretet és a világosság új útjain járunk.

Az elmúlt hét minden napján arról beszéltünk, amit Jézus önmagáról mondott, továbbá arról, hogy hogyan ébredt ennek tudatára, és hogyan élte az életét ennek jegyében. Mindennap hozzátettünk még egy-egy gondolatot, és így az adott igazságot a saját életünkben is tudatosabban felfedezhetjük, megélhetjük. Tekintsünk vissza ezekre a pontokra, és vezessük még tovább a gondolatmenetet!

Jézus a világ Világossága, én pedig lehetek gyertya, ami világosságot hint mások hozzá vezető útjára. Ha elhatározzuk, hogy Isten világosságában élünk, felszínre kerül bennünk minden, ami nem Istentől van. Amint megválljuk ezeket a dolgokat, bocsánatot, kegyelmet kapunk, és megújul a lelki erőnk, hogy Istenért élhessünk. Gyertyánk meggyullad, hogy másoknak is világosságot vihesünk.

Majd pedig, ha valaki szomorú, csüggedt, és mi meghallgatjuk, segítünk neki, felvidítjuk, akkor is gyertyaként élünk. Ha látjuk, hogy egy közeli barátunk tévedésbe vagy kísértésbe esik, és óvatosan, szeretettel, imádkozva figyelmeztetjük, akkor lényegesen sötét zugaiba világítunk be. (Ezt csak azzal tehetjük meg, aki közeli barátunk, aki bízik bennünk, hogy nem bírálgatni, elítélni akarjuk! Akkor sem tehetünk ilyesmit, ha mi magunk nem állunk készen hasonló segítséget elfogadni!) Gyertyánkkal a sötétben világítunk, ha betegeket látogatunk, segítjük a rászorulókat, enni adunk az éhezőknek vagy nyíltan dicsérik Istent. Ezzel segítünk megtalálni másoknak is az ajtót, ami az életbe vezet.

Mivel Jézus az ajtó, lehetek ajtónálló, aki köszönti az embereket Isten országában. Amikor eldöntjük: belépünk az ajtón, ami Jézus, tapasztaljuk, hogy Ő új lehetőségek kapuja, amelyen át olyan helyekre juthatunk el, amelyekre nem is gondoltunk volna (és talán nem is éreztünk kedvet hozzá). Ha Jézus előtt kitarjítjuk ajtókat, engedjük, hogy bennünk éljen, szolgálatának új lehetőségei tárulnak elénk.

Majd pedig, amikor a „kívülállót” fogadjuk, körbevezetjük, meghívjuk, hogy velünk egyenek, akkor Jézus

ajtnóállói vagyunk. Hűségesen végezzük a feladatunkat, ha szeretettel köszöntjük a gyülekezetünkbe látogatókat, bárhogya is öltözzenek, viselkedjenek, vagy akkor, ha akár fizikai, akár lelki veszélyektől védelmezzük az embereket; leginkább a nálunk fiatalabbakat, gyengébbeket. Ide tartozik az is, hogy ha kell, nyilvánosan is kiállunk valamilyen igaz ügy érdekében - természetesen békességünket megőrizve.

Mivel Jézus az Élet Kenyere, én lehetek egy búzaszem, és szolgálattal segíthetek másoknak az Igéből táplálkozni. Ha naponta táplálkozunk az Igéből, és azért imádkozunk, hogy tüzetesebben megérthessük a benne talált igazságot, akkor jobban tovább tudjuk adni azt a környezetünkben. Ha megismerjük Jézus önfeláldozó hozzáállását, hasonló lelkületért imádkozva megtanuljuk, hogyan mondhatunk le önmagunkról másokért - méghozzá készségesen és örömmel.

Majd pedig, ha személyesen is tudunk enni adni az éhezőknek, akár egyedül, akár népkonyhán, vagy egy segélyszervezet keretein belül, akkor is az élet kenyerét adjuk az embereknek. Ha megkérdezik, miért vagyunk olyan vidámak, kedvesek, főleg azokkal, akik kifejezetten barátságatlannak tűnnek, azt felelhetjük, hogy nem vagyunk különleges képesség birtokában, de Jézus bennünk él, és igyekszünk az Ő példáját követni. Ezzel is az élet kenyerét adjuk tovább. Ha lemondunk valamiről, amire vágytunk, hogy így másoknak segíthessünk, azzal lemondunk a saját életünkről, hasonlóan a búzaszemhez. Ennek következtében mások növekedni fognak - de mi magunk is!

Jézus a Pásztorom, ezért lehetek bárány, aki hűségesen követi Őt; ugyanakkor lehetek pásztor is, aki segít a többi bárány gondozásában. Ha követjük Jézust, ha igyekszünk csak oda menni, ahová vezet, hűséges bárányai leszünk. Ha elakadunk, eltévedünk, és azonnal segítségét kérjük, nem egyedül próbálunk szabadulni, akkor cselekszünk bölcsen.

A nyáj hűséges tagjai a befolyásukkal igyekeznek megrémült társaikat visszafordítani a pásztorhoz. A Fő Pásztor segítői is lehetünk, akik *nem* szaladnak el, hogy magukat mentse, ha a nyáj veszélybe kerül. Kedvesen vezetjük a többieket, különösen a fiatalokat, hogy egyedül is képesek legyenek ne bennünket, hanem Jézust követni.

Mivel Jézus az út, az igazság és az élet, járhatom az Ő útját, magasra tarthatom az Ő igazságát, és a környezetemet megismertethetem gazdag, tartalmas életével. Az Igét mind mélyebben és mélyebben tanulmányozva képezzük magunkat, hogy fel tudjuk ismerni Isten útját, egyre jobban megértve Isten igazságát. Így képesek leszünk felismerni a hamisságot, és teljes, gazdag életet élnünk.

Ha Isten útján járunk, mások is csatlakozhatnak hozzánk; ha még nehéz és veszélyes körülmények között is magasra tartjuk az Igazságot (Jézust), mások is követhetik a példánkat. Az életünk egyre teljesebb és gazdagabb lesz, amint erősödünk, és képessé válunk arra, hogy másoknak is megmutassuk az utat. Minél többet adunk, annál több lesz nekünk is!

Jézus az igazi Szólótó, ezért lehetek szólóvessző, belőle nyerhetem a táplálékot, és dicsőséget szerezh-

tek Istennek a gazdag gyümölcsstermessel. Ha egyre szorosabban kötődünk Jézushoz, megtanulunk *minden* időben benne maradni, és olyan tökéletes egységben élünk vele, hogy belőle nyerjük lelki táplálékunkat, akkor gyümölcsstermő ágak leszünk.

Így életünk hátralévő részében megismerjük, milyen egyedi ajándékokat, talentumokat kaptunk, és kezd bennünk kifejlődni, gyümölcsöt teremni a szeretet, az öröm, a békeség, a szívesség, a jóság, a szelídség, a hűség és az önuralom - annyi, hogy kosárszám adhatjuk tovább!

Jézus a feltámadás és az élet, ezért már most örülhetek az új életnek, és bízhatok abban, hogy örök életet kapok tőle. Ha Jézust választjuk és benne maradunk, ígérete szerint már most örök életünk *van*. Egyre kevésbé félünk, mert tudjuk, hogy nincs olyan sem az életben, sem a halálban, ami elszakíthatna Jézustól.

Akkor arra vagyunk majd, hogy ezt a bizalmat és életet mindenivel megismertessük, akivel csak találkozunk. Olyan körülmények között is tudunk majd bízni Istenben, amikor bánat, veszteség ér, képesek leszünk segíteni a szenvedőknek, gyászolóknak, együtt sírva velük. Így a hitünk nem kelti azt a hamis látszatot, hogy az embernek soha nem lehet oka a sírásra, de Isten ellen sem fordulunk. Őt okolva a veszteségekért. Ráadásul másoknak is példát adhatunk ebben.

Jézus az örök VAGYOK, aki igaz és teljes életet élt a földön, ezért én is megtalálhatom igazi és teljes valómat benne. Ha tekintetünket Jézusra, egyedül igaz és tökéletes életére szegezzük, új dolgokat veszünk észre. Megfigyeljük, hogy mikor, kinek mondta szigorral az igazságot, és mikor, kihez szólt szelíden, gyengéden. Megfigyeljük, hogyan bánt az emberekkel, és azt is, hogy kikhez fordult oda leginkább. Nem engedte, hogy bármire is idő előtt sor kerüljön, amikor pedig eljött az ideje, nem

2. szombat

- szégyellte gyötrelmét kifejezni Atyja előtt, a megpróbáltatásokat azonban bátran állta. Így kezdjük mi is keresni és megérteni saját magunkat - igazán és teljesen!

Megértjük, hogy az egyháznak egységesnek kell lenni, ami nem jelent egyformaságot. Isten gyermekei vagyunk, mind egyedülállóak az egész világegyetemben. Szakítunk időt rá, hogy megkérdezzük Istentől, milyen feladatot ad, amíg itt vagyunk, és hogyan készülhetünk fel rá. Akkor leszek *önmagam*, ha az Úrtól kapott feladatomat végzem, és ez mindenkire nézve igaz.

Ilyen módon szeretetben élünk Istennel és egymással már most, addig is, amíg örökre az Úrral lehetünk.

BESZÉLJÜK MEG!

1. Melyik „Én vagyok...” kezdetű mondat jelent most neked a legtöbbet, és miért?
2. Melyik módot választottad a héten arra, hogy megismerd önmagad?
3. Soroljunk fel néhány lehetőséget arra, hogy eloszlassuk barátaink félreértéseit Istennel kapcsolatban! Hogyan mutathatjuk be, hogy Isten a szeretet és a könyörület Istene?

A legfontosabb kérdés:

Ki vagy? – Nem! – Ki vagy valójában?

8.
elu

Jézus az örök VAGYOK, aki igaz és teljes életet élt a földön, ezért én is megtalálhatom igazi és teljes valómat benne.

SZIGET FESZTIVÁL

Hajógyári-sziget,
2011. augusztus 10–15.

főszervező: Kalocsai Tamás
jelentkezési határidő: 2011. június 30.

RELAY MISSZIÓS TÁBOR

Nyírbátor, 2011. július 27–augusztus 8.

főszervező:
Udvar Geniátó

jelentkezési határidő:
2011. május 30.

költsége: 15 000 Ft
(tájékoztató jellegű)

további információ
és jelentkezés:
www.ifiinfo.hu

SEGÍTŐEK

Székesfehérvár, 2011. július 11 – 17.

jelentkezési határidő: 2011. június 19.

TINI TÁBOR

Lovasberény, 2011. július 4 – 10.

főszervező: földesi Hajnalka

jelentkezési határidő: 2011. június 12.

további információ és jelentkezés: +36-30/625-4411

ÉS NAPOK

Debrecen,
2011. október 28 – november 1.

főszervező: Udvar Renáta

jelentkezési határidő: 2011. szeptember 19.

költsége: 12 000 Ft (tájékoztató jellegű)

további információ és jelentkezés: www.esnapok.hu

REGIONÁLIS IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓK

- ♣ március 26., Pécs
- ♣ április 9., Budapest
- ♣ május 14., Isaszeg és Mátészalka
- ♣ május 21., Budapest és Hajdúböszörmény
- ♣ június 4–5., Hódmezővásárhely

- ♣ szeptember 3., Hódmezővásárhely
- ♣ szeptember 10., Budapest
- ♣ szeptember 17., Nyíregyháza
- ♣ szeptember 24., Kamut
- ♣ október 8., Nemesvámos
- ♣ november 26., Budapest

IMPRESSZUM

KIADJA: a Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója
2119 Pécel, Ráday u. 12., Tel.: (06-28) 547-360, Fax: (06-28) 452-229

FELELŐS KIADÓ: Ócsai Tamás

FELELŐS SZERKESZTŐ: Zarkáné Teremy Krisztina

A MŰ EREDETI CÍME: *The Great „I AM”*

SZERZŐ: Debonnaire Kovacs

EREDETI KIADÁS: General Conference of Seventh-day Adventists, Youth Department, 2011

FORDÍTOTTA: Zarkáné Teremy Krisztina

LEKTORÁLÁS ÉS KORREKTÚRA: Bérces Ágnes

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS: Kiss Virág

NYOMDAI MUNKÁK: Print 2000 Nyomda Kft., 6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

FELELŐS VEZETŐ: Kovács András, ügyvezető igazgató